JULIE CLARK

BESTSELLER *NEW YORK TIMES* ȘI *USA TODAY*

Ultimul zbor

DOUĂ FEMEI.
DOUĂ ZBORURI.
O ULTIMĂ ȘANSĂ
DE A DISPĂREA.

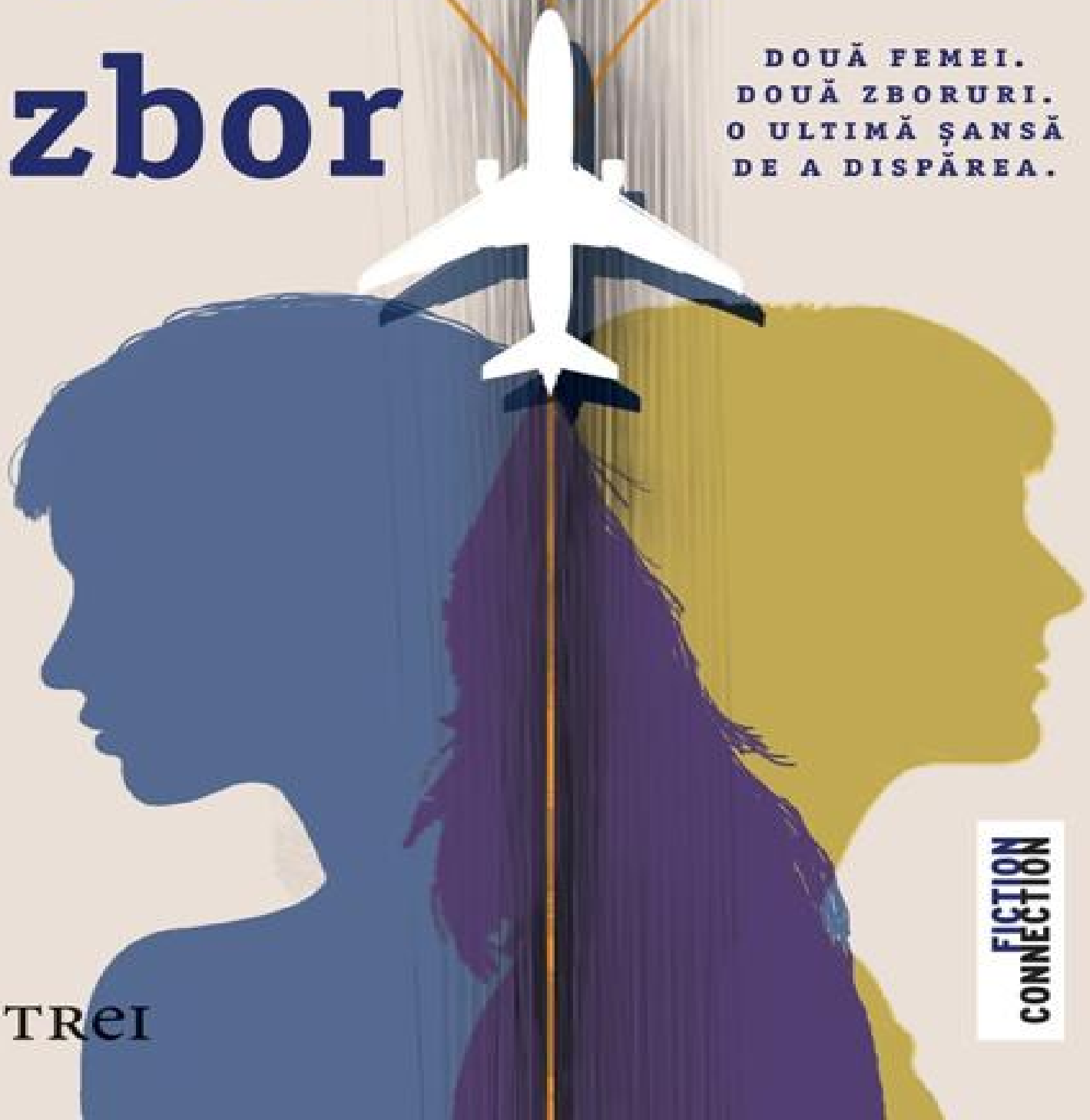

FICTION CONNECTION

TREI

JULIE CLARK

BESTSELLER *NEW YORK TIMES* ȘI *USA TODAY*

Ultimul zbor

DOUĂ FEMEI.
DOUĂ ZBORURI.
O ULTIMĂ ȘANSĂ
DE A DISPĂREA.

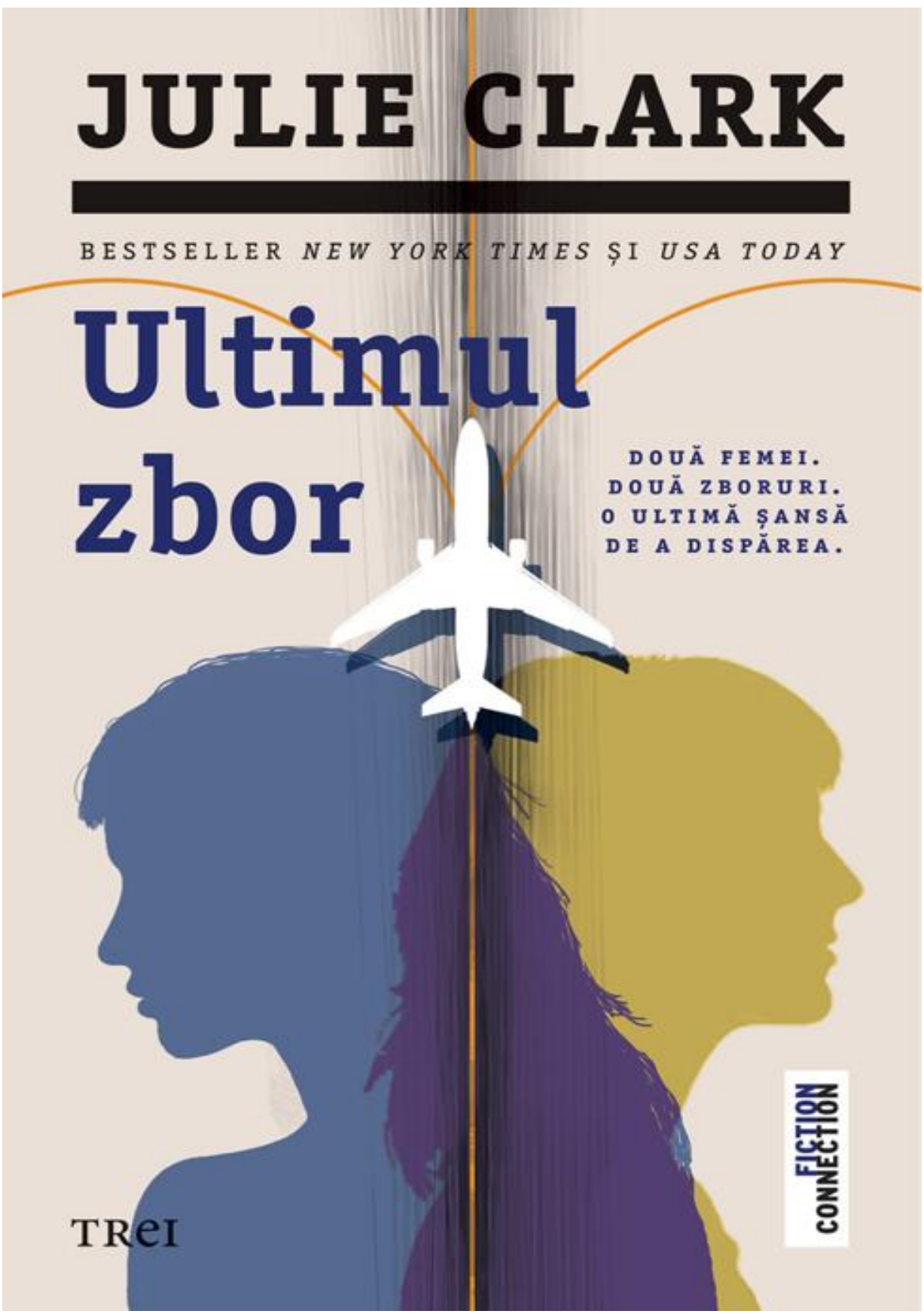

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Julie Clark

Ultimul zbor

Traducere din limba engleză de Monica Vlad

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Carmen Botoșaru

Coperta:
Andrei Gamarț

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Eugenia Ursu

Corectură:

Dușa Udrea-Boborel

Irina Mușătoiu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Copyright © 2020 by Julie Clark

Titlul original: The Last Flight

Autor: Julie Clark

Copyright © Editura Trei, 2022 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-978-450-1

ISBN (epub): 9786064017246

Dedicat tuturor femeilor care și-au spus poveștile.
Fie că s-au aflat în fața unei comisii a Congresului în direct la televizor, fie singure într-un birou de resurse umane fără ferestre — noi vă auzim. Noi vă credem.

Povestește-mi despre deznădejdea ta și eu îți voi povesti despre a mea. Între timp, lumea merge mai departe.

— Mary Oliver, *Gâștele sălbatice*

Prolog

Aeroportul John F. Kennedy, New York
Marți, 22 februarie
Ziua accidentului

Terminalul 4 colcăie de oameni, mirosul de lână udă și kerosen mă învăluie. O aștept, chiar în fața ușilor glisante din sticlă, vântul rece al iernii izbindu-mă ori de câte ori acestea se deschid și, ca să rezist, mă chinui să-mi imaginez o briză răcoroasă portoricană amestecată cu miros de hibiscus și sare de mare. Spaniola catifelată și accentuată rotindu-se în jurul meu ca o baie caldă, ascunzând persoana care eram înainte.

Aerul de afară vuiește când avioanele se înalță către cer, în timp ce înăuntru anunțuri distorsionate răsună în difuzoare. Undeva în spatele meu, o femeie mai în vârstă vorbește într-o italiană clară și sacadată. Însă eu nu-mi iau ochii de la bordură, ochii mei s-au fixat pe trotuarul aglomerat din fața terminalului, în căutarea ei, ancorându-mi convingerea — și întregul viitor — de faptul că ea va veni.

Știu doar trei lucruri despre ea: numele său, felul în care arată și faptul că zborul ei e programat în această dimineață. Avantajul meu — ea nu știe nimic despre mine. Îmi înăbuș spaima că e posibil, cumva, să o fi ratat. Că e posibil să fi plecat deja și, odată cu ea, șansa să scap din această viață și să pătrund într-alta nouă.

În fiecare zi dispar oameni. Bărbatul care stă la rând la Starbucks, cumpărându-și ultima cană de cafea înainte de a se urca în mașină și a se îndrepta spre o nouă viață, lăsând în urmă o familie care se va întreba mereu ce s-a întâmplat. Sau femeia care stă pe ultimul rând într-un autocar Greyhound, privind pe fereastră în timp ce vântul îi răsfiră șuvițele de păr peste față, ștergând o istorie prea greu de dus. E posibil să te afli umăr la umăr cu oameni care-și trăiesc ultimele clipe fiind ei înșiși și să nu știi asta.

Însă foarte puțini oameni se opresc, de fapt, să se gândească la cât de greu e să dispari cu adevărat. La nivelul de detalii necesar pentru a șterge până și cea mai neînsemnată urmă. Pentru că întotdeauna e ceva. O mică pată, o sămânță de adevăr, o greșeală. E nevoie doar de o întâmplare oricât de insignifiantă, pentru ca totul să se destrame. Un apel telefonic în momentul plecării. Un mic accident trei străzi mai încolo, înainte de intrarea pe autostradă. Un zbor anulat.

O schimbare de itinerar în ultima clipă.

Pe geamul ferestrei încețoșat de condens văd o limuzină neagră alunecând ușor pe lângă bordură și știu că este ea chiar înainte ca ușa să se deschidă și ea să coboare. Când o face, nu-și ia la revedere de la persoana care se află cu ea pe bancheta din spate. În schimb, merge grăbită pe trotuar și intră pe ușile glisante, trecând atât de aproape de mine, încât puloverul ei roz de cașmir moale și îmbietor îmi atinge brațul. Are umerii coborâți de parcă se așteaptă să mai primească o lovitură, să fie atacată din nou. E o femeie care știe cât de ușor poate un covor de 50 000 de dolari să-i julească pielea obrazului. O las să treacă și trag cu putere aer în piept, ca să alung tensiunea. Ea e aici. Pot începe.

Ridic bareta genții pe umăr și o urmez, strecurându-mă pe linia de securitate direct în fața ei, știind că fugarii se uită doar în spate, niciodată înainte. Ascult și aștept ocazia.

Ea nu știe încă, însă, curând, va deveni una dintre cei care dispar. Iar eu mă voi estompa, asemenea unui firicel de fum care se ridică spre cer și piere.

Claire

Luni, 21 februarie
Ziua dinaintea accidentului

— Danielle, zic, intrând în micul birou care se află lângă camera noastră de zi. Te rog să-l anunți pe domnul Cook că mă duc la sală.

Ridică ochii din calculator și văd cum privirea îi rămâne fixată pe vânătaia de la baza gâtului meu, ascunsă de un strat subțire de machiaj. Îmi aranjez mecanic eșarfa ca s-o acopăr, știind că ea nu va pomeni nimic de asta. Niciodată nu o face.

— Avem o întâlnire la Center Street Literacy la ora 4, zice ea. Iarăși veți întârzia.

Danielle se ocupă de agenda mea, dar și de greșelile mele, și am considerat-o drept cea mai potrivită să anunțe când nu sosesc la timp la întâlniri sau când anulez întâlnirile pe care soțul meu, Rory, le consideră importante. *Dacă o să candidez la Senat, nu ne permitem luxul de a face greșeli, Claire.*

— Mulțumesc, Danielle. Pot să-mi consult și eu agenda. Te rog să-mi încarci notițele de la ultima întâlnire și sunt gata de plecare. Ne vedem acolo!

În timp ce ies din birou, o aud ridicând receptorul și-mi continui drumul în vârful picioarelor, știind că e posibil să atrag atenția asupra mea într-un moment în care nu-mi permit asta.

Oamenii întreabă mereu cum e să fii căsătorită cu cineva din familia Cook, o dinastie politică, a doua după familia Kennedy. Deviez de la subiect cu informații legate de fundația noastră, sunt antrenată să rămân concentrată pe muncă, nu pe bârfe. Munca la proiectele noastre legate de alfabetizare și de inițiativele de purificare a apei în țările lumii a treia, munca la programele de mentorat din cartierele sărace, munca de cercetare în domeniul cancerului.

Ceea ce nu le pot spune este că e o bătălie constantă pentru a avea puțină intimitate. Chiar și acasă la noi sunt oameni tot timpul. Asistenți. Personal casnic care ne gătește și ne face curățenie. Trebuie să mă lupt pentru fiecare minut liber și pentru fiecare centimetru pătrat al meu. Nu există niciun colțișor ferit de ochii personalului lui Rory, toți fiind angajați devotați familiei Cook. Chiar și după 10 ani de căsnicie, încă sunt o intrusă. Intrusa care trebuie supravegheată.

Am învățat cum să fac ca să fiu sigură că nu are nimeni nimic de văzut.

Sala de sport e unul dintre puținele locuri în care Danielle nu vine să mă urmărească cu listele și programările ei. Acolo mă întâlnesc cu Petra, singura prietenă care mi-a mai rămas din viața de dinainte de Rory și singura la care Rory nu m-a obligat să renunț.

Pentru că, din câte știe Rory, Petra nu există.

*

Când sosesc la sală, Petra e deja acolo. Mă schimb la vestiar și, când urc scara către șirurile de benzi de alergare, ea e pe palier luându-și un prosop curat din teanc. Pentru o clipă, ochii ni se întâlnesc, apoi ea se uită în altă parte, în timp ce-mi iau și eu un prosop.

— Ești stresată? șoptește ea.

— Îngrozită, zic, întorcându-mă și îndepărtându-mă.

Alerg timp de o oră, cu ochii pe ceas, și când intru în saună la fix 2:30 cu un prosop înfășurat în jurul trupului, mușchii mă dor de extenuare. Aerul e dens din cauza aburilor și îi zâmbesc Petrei, care stă singură pe rândul de sus, cu chipul înroșit de căldură.

— Îți amintești de doamna Morris? mă întreabă când mă așez lângă ea.

Zâmbesc, recunoscătoare să mă gândesc la ceva din vremurile mai simple. Doamna Morris era profesoara noastră de politologie din clasa a douăsprezecea și Petra era să rămână repetentă din cauza ei.

— Ai învățat cu mine o lună, în fiecare după-amiază, continuă ea. Când niciun coleg nu voia să se apropie de mine sau de Nico din cauză că tatăl nostru era cine era, tu ai luat atitudine și te-ai asigurat că termin școala.

Pe banca de lemn, mă întorc spre ea ca s-o privesc.

— Faci să pară ca și cum tu și Nico erați niște paria. Aveați prieteni.

Petra scutură din cap.

— Oamenii care sunt drăguți cu tine pentru că tatăl tău e versiunea rusească a lui Al Capone nu-ți sunt neapărat prieteni.

Urmaserăm cursurile unei școli de elită din Pennsylvania, unde copiii și nepoții celor bogați de când e lumea îi priveau pe Petra și pe fratele ei, Nico, ca pe o noutate, apropiindu-se de ei de parcă ar fi fost o provocare să vadă cât de mult o pot face, dar fără să se implice nelimitat vreunul dintre ei.

Și astfel, formaserăm un trio de excluși. Petra și Nico se asigurau că nimeni nu făcea mișto de uniforma mea la mâna a doua sau de Honda rablagită cu care obișnuia să mă ia maică-mea, huruind în timp ce parca lângă trotuar, lăsând în urma ei o lungă dâră de fum. Se asigurau că nu mâncam singură și mă târau după ei la evenimente școlare pe care, altfel, le-aș fi ratat. Se băgau să mă apere când copiii făceau remarci răutăcioase, usturătoare despre faptul că eram doar o elevă cu bursă, prea săracă, prea comună pentru a fi cu adevărat una dintre ei. Petra și Nico mi-au fost prieteni într-o vreme în care nu aveam pe nimeni.

Soarta a vrut ca, în ziua în care am intrat în sala de sport cu doi ani în urmă, să dau de Petra, o persoană care făcea parte din trecutul meu. Însă eu nu mai eram ca în liceu, cum își amintea Petra de mine. Se schimbaseră prea multe. Trebuia să explic prea multe lucruri din viața mea și ce pierdusem pe parcurs. Așa că i-am evitat privirea, în timp ce ochii Petrei mă sfredeleau, îndemnându-mă să mă uit la ea. S-o recunosc.

După ce mi-am terminat antrenamentul, m-am îndreptat spre vestiar, sperând să mă ascund în saună până la plecarea Petrei.

Însă când am intrat, ea era deja acolo. Ca și cum așa plănuiserăm dintotdeauna.

— Claire Taylor! a exclamat ea.

Auzind-o spunându-mi pe numele de fată, am râs fără să vreau. Amintirile au revenit odată cu tonul și ritmul în care vorbea Petra, vocea ei păstrând încă accentul limbii ruse pe care o vorbea acasă. Într-o clipă, m-am simțit ca odinioară, nu persoana în care mă străduisem să mă transform de-a lungul anilor ca soție a lui Rory, strălucitoare și inaccesibilă, îngropându-și secretele dincolo de o aparență de nepătruns.

Am început să discutăm generalități, trecând apoi la subiecte personale, pe măsură ce recuperam anii de când nu ne mai văzuserăm. Petra nu se căsătorise. În schimb, trecuse prin viață, ajutată de fratele ei, care acum se ocupa de familie.

— Și tu, m-a întrebat ea, făcând un gest către mâna mea stângă. Ești căsătorită?

O studiam printre aburi, surprinsă că nu știa.

— M-am căsătorit cu Rory Cook.

— Impresionant, s-a mirat Petra.

M-am uitat în altă parte, așteptând să întrebe ce întrebau oamenii mereu — ce i se întâmplase cu adevărat lui Maggie Moretti, nume care va fi pentru totdeauna legat de cel al soțului meu, fata care se catapultase din anonimat în notorietate, pur și simplu, pentru că, în urmă cu mult timp, îl iubise pe Rory.

Însă Petra s-a rezemat de bancă și a zis:

— Am văzut interviul pe care i l-a dat lui Kate Lane de la CNN. Treaba pe care a făcut-o cu fundația e remarcabilă.

— Rory e foarte pasionat de ce face.

Un răspuns care exprima adevărul, în cazul în care cineva voia să facă mai multe săpături.

— Ce mai fac mama și sora ta? Probabil că Violet a terminat colegiul deja.

Mă temeam de întrebarea asta. Chiar după atâția ani, pierderea lor era încă dură.

— Au murit într-un accident de mașină acum 14 ani. Violet tocmai împlinise 11 ani.

N-am dat mai multe explicații. O noapte ploioasă de vineri. Un șofer beat care nu oprise la semafor. O coliziune în care amândouă muriseră pe loc.

— Of, Claire! a oftat Petra.

Nu s-a apucat să-mi spună platitudini și nici nu m-a obligat să răscolesc lucrurile. În schimb, a rămas lângă mine, lăsând tăcerea să-mi îmbrățișeze durerea, știind că nu era nimic de zis care să facă să mă doară mai puțin.

A devenit o rutină să ne întâlnim la saună în fiecare zi după antrenamente. Petra a înțeles că, din cauza familiei ei, nu puteam fi văzute stând de vorbă în public. Chiar înainte de a ști ce aveam să fac în final, am fost precaute, comunicând rar la telefon și niciodată pe e-mail. Însă la saună, reînviam prietenia noastră, reconstruiam încrederea pe care obișnuiam s-o avem una în cealaltă, amintindu-ne de alianța pe care o formaserăm amândouă în timpul liceului.

Petrei nu i-a trebuit mult ca să vadă ce ascundeam.

— Trebuie să-l părăsești, înțelegi? a concluzionat ea într-o după-amiază, la câteva luni după ce ne-am întâlnit prima oară.

Se uita la vânătaia de pe antebrațul meu stâng, reminiscență a certei pe care eu și Rory o avuseserăm cu două seri înainte. În ciuda eforturilor mele de a ascunde vânătaia — prosopul tras până sus în jurul gâtului sau așezat pe umeri —, Petra privise în tăcere evoluția furiei lui Rory pe pielea mea.

— Nu e prima vânătaie pe care o văd pe tine.

Mi-am acoperit-o cu prosopul, nu voiam mila ei.

— Am încercat, o dată. Acum aproape cinci ani.

Crezusem că era posibil să renunț la căsnicia mea. Mă pregătisem pentru luptă, știind că va fi complicată și costisitoare, însă voiam să folosesc abuzul fizic drept pârghie: *Dă-mi ce vreau și o să tac, n-o să spun ce fel de bărbat ești.*

Însă nu se întâmplase deloc așa.

— S-a dovedit că femeia în care avusesem încredere, care încercase să mă ajute, era căsătorită cu un fost coleg de școală de-ai lui Rory. Și când Rory a apărut, soțul ei a deschis ușa și l-a

poftit să intre, apoi și-au dat mâna în felul în care o făceau cândva și așa mai departe. Rory le-a spus că mă luptam cu depresia, mergeam la psihiatru și că, poate, era timpul să mă internez.

— Avea de gând să te interneze?

— Îmi dădea de înțeles că lucrurile puteau lua o întorsătură mult mai rea.

Nu i-am spus Petrei ce a urmat. Nu i-am spus că apoi, după ce am ajuns acasă, mă împinsese atât de tare în blatul de marmură din bucătărie, încât îmi rupsesem două coaste. *Egoismul tău mă uimește. Că ai fi dispusă să distrugi tot ce m-am chinuit să construiesc — moștenirea mamei mele — pentru că ne certăm. Toate cuplurile se ceartă, Claire.* Gesticulase în jurul său prin cameră, către obiectele scumpe, blaturile costisitoare și zisese: *Uită-te în jurul tău! Ce altceva ți-ai mai putea dori? Nimeni n-o să te compătimească. Nimeni n-o să te creadă măcar.*

Lucru adevărat. Oamenii voiau ca Rory să fie ce credeau ei — fiul charismatic al iubitei și progresistei senatoare Marjorie Cook. Nu puteam povesti niciodată nimănui ce îmi făcea, deoarece, indiferent ce și cum aș fi spus, cuvintele mele ar fi fost îngropate de dragostea pe care toată lumea o simțea pentru unicul fiu al lui Marjorie Cook.

— Oamenii nu vor vedea niciodată ce văd eu, am zis în cele din urmă.

— Chiar crezi asta?

— Îți imaginezi că, dacă Carolyn Bessette ar fi ieșit public și l-ar fi acuzat pe JFK Junior că a lovit-o, toată țara s-ar fi grăbit să o susțină?

Petra a făcut ochii mari.

— Glumești? Suntem în era #MeToo. Cred că oamenii ar face tot posibilul să o creadă. S-ar difuza, probabil, noi show-uri la Fox și la CNN care să vorbească doar despre asta.

Am râs forțat.

— Într-o lume perfectă, i-aș cere socoteală lui Rory. Însă nu găsesc în mine suficientă forță pentru o asemenea luptă. O luptă care ar dura ani de zile, care s-ar strecura în fiecare colțișor al

vieții mele și ar întina toate lucrurile bune care mi s-ar putea întâmpla după aceea. Vreau doar să mă eliberez de asta. De el.

Să vorbesc deschis despre Rory ar fi ca și cum aș păși într-un abis având încredere că voi fi salvată de generozitatea și bunătatea celorlalți. Or, trăiam de prea mulți ani alături de oameni care ar fi asistat bucuroși la căderea mea liberă, dacă acest lucru însemna să se poată apropia de Rory. În această lume, banii și puterea erau echivalentul imunității.

Am tras adânc aer în piept și mi-am simțit toată ființa inundată de aburii din saună.

— Dacă l-aș părăsi, ar trebui s-o fac astfel încât să nu mă mai poată găsi niciodată. Uite ce i s-a întâmplat lui Maggie Moretti!

Chipul Petrei era neclar din cauza aburilor dintre noi, însă i-am văzut licărul din privire.

— Crezi că Rory a avut ceva de-a face cu asta?

— Nu știu ce să mai cred, am răspuns.

Pe parcursul anului următor, eu și Petra am pus la cale un plan, coregrafiindu-mi dispariția mai ceva ca un spectacol de balet. O succesiune de evenimente atât de perfect sincronizate, încât nu era loc de eroare, iar acum mă aflu la doar câteva ore distanță de a pune planul în aplicare. Aburii încețoșează aerul din jurul nostru, Petra devenind doar o umbră estompată, pe banca din cedru de lângă mine.

— Ai trimis totul prin poștă dimineață? o întreb.

— Prin FedEx, adresată ție și etichetată „Personal“. Ar trebui să sosească la hotel mâine-dimineață la prima oră.

Nu puteam risca să ascund acasă tot ce luasem, unde oricine — menajerele sau, mai rău, Danielle — ar fi putut să le găsească. Așa că Petra ținuse totul — 40 000 de dolari din banii lui Rory și o identitate nouă-nouță, mulțumită lui Nico.

— Noua tehnologie guvernamentală face mai dificilă procurarea chestiilor de genul ăsta, zisese Nico în după-amiaza în care mersesem la el.

Stăteam la masa din sufragerie în casa lui mare din Long Island. Se transformase într-un bărbat chipeș, cu soție și copii. Și

gărzi de corp — două postate la poartă și două la ușa de la intrare. Mi-a trecut prin minte că Rory și Nico nu erau atât de diferiți. Fiecare era fiul ales, împins să ducă familia în secolul XXI, cu noi reguli și reglementări. Amândoi se așteptau să facă mai mult decât ultima generație sau măcar să nu piardă tot.

Nico mi-a întins un plic gros și l-am deschis, scoțând din el un carnet de conducere nou-nouț emis în statul Michigan și un pașaport cu poza mea și numele Amanda Burns. M-am uitat la restul lucrurilor — un card de asigurare socială, un certificat de naștere și un card de credit.

— Vei putea face orice cu astea, mi-a explicat Nico, ridicând carnetul de șofer și înclinându-l către lumină, astfel încât să pot vedea holograma ștanțată de pe suprafața lui. Să votezi. Să-ți plătești taxele. Să completezi un formular de angajare. E ceva de foarte bună calitate, omul meu e cel mai bun. Mai există o singură persoană care poate face un pachet complet atât de bine, un tip care locuiește în Miami.

Nico mi-a dat și cardul de credit — un cont Citibank cu numele meu pe el.

— Petra a deschis contul ăsta săptămâna trecută și extrasele vor fi trimise la adresa ei. După ce te instalezi, îl poți schimba. Sau poți să arunci cardul ăsta și să-ți faci altul nou. Dar ai grijă! Să nu-ți fure cineva identitatea!

A râs de unul singur la gluma lui și am văzut într-o străfulgerare chipul puștiului care fusese cândva, stând lângă mine și Petra la prânz, mâncându-și sendvișul, în timp ce-și făcea tema la matematică, apăsat deja de-atunci de grijile celui care era de așteptat să devină.

— Mersi, Nico!

I-am înmânat plicul conținând 10 000 de dolari, o mică parte din banii pe care reușisem să-i șterpelesc și să-i dosesc în ultimele șase luni. 100 de dolari o dată. 200 de dolari altă dată. Retrăgând numerar ori de câte ori puteam și strecurând banii în vestiarul de la sală al Petrei în fiecare zi, astfel încât ea să mi-i poată ține până eram pregătită.

Expresia de pe chipul său s-a schimbat, devenind gravă.

— Trebuie să știi că, dacă iese ceva prost, nu te pot ajuta. Nici Petra nu te poate ajuta. Soțul tău e în stare să ne pună existența în pericol mie și Petrei.

— Înțeleg, i-am spus. Ai făcut foarte mult pentru mine și-ți sunt recunoscătoare.

— Vorbesc serios. E suficient un amănunt care să facă legătura între noua ta viață și cea de dinainte și totul se va duce de râpă.

S-a uitat la mine fix cu ochii săi întunecați, zăbovind o vreme asupra mea.

— Nu te mai poți întoarce niciodată. Nici măcar o dată. Sub nicio formă, niciodată.

— Rory a programat ca avionul să plece în jur de ora 10, îi spun Petrei acum. Ți-ai amintit să pui și scrisoarea? Nu vreau s-o mai scriu o dată pe hârtia de la hotel, cu 10 minute înainte de plecare.

Ea încuviințează din cap.

— Am pus-o, împreună cu celelalte lucruri. Are pe ea adresa, e timbrată, gata să fie expediată din Detroit. Ce i-ai scris?

Mă gândesc la orele pe care le petrecusem scriind la multele versiuni pe care le distrusesem, compunând o scrisoare care să anuleze orice posibilitate ca Rory să încerce să mă urmărească.

— I-am scris că am plecat și că, de data asta, n-o să mă mai găsească niciodată. Că ar trebui să anunțe public despărțirea noastră, să spună că a fost amiabilă și că nu am de gând să dau nicio declarație și niciun interviu în presă în legătură cu asta.

— Cu o săptămână înainte ca el să-și anunțe candidatura pentru Senat.

Zâmbesc pieziș.

— Ar fi trebuit să aștept până după?

De îndată ce economisisem suficienți bani cu care să încep o viață nouă, începusem să aștept ocazia perfectă să plec. Am studiat agenda noastră Google referitoare la evenimentele viitoare, mizând pe o călătorie în care să merg singură, într-un oraș din apropierea frontierei canadiene sau mexicane. S-a ivit călătoria la Detroit. Mi-am pus în program să vizitez Citizens of

the World, o școală de stat cu drepturi egale, înființată de Fundația Familiei Cook. Un tur al școlii după-amiază, urmat de un dineu cu donații.

Mă sprijin de spătarul băncii, mă uit spre tavanul neclar din cauza aburilor și parcurg restul planului.

— Aterizăm în jurul prânzului. Evenimentul de la școală începe la 2, așa că mai întâi merg la hotel ca să iau pachetul și să-l pun undeva în siguranță.

— Am sunat la firma de închirieri auto. Doamna Amanda Burns e așteptată să ia mașina pe la miezul nopții. O să găsești un taxi?

— E un Hilton chiar pe strada pe care stau. O să iau unul de-acolo.

— Mi-e teamă să nu te vadă cineva plecând cu o valiză în toiul nopții. Să nu te urmărească. Și să-l sune pe Rory.

— Nu am valiză. Mi-am luat un rucsac suficient de mare cât să-mi pun în el câteva schimburi de haine și banii. Restul lucrurilor le las acolo, inclusiv geanta și portofelul.

Petra încuviințează din cap.

— Dacă ai nevoie, am rezervat o cameră cu card de credit la W în Toronto. Te așteaptă.

Închid ochii, căldura mă amețește. Sau poate e presiunea de a stabili cu exactitate fiecare detaliu. Nu e loc nici pentru cea mai neînsemnată greșeală.

Simt cum se scurg minutele. Împingându-mă către momentul când voi face primul pas dintr-un șir de pași irevocabili. O parte din mine vrea să uite de tot. Să merg la Detroit, să vizitez școala și să mă întorc acasă. Să petrec mai multe zile în saună stând de vorbă cu Petra. Însă asta e șansa mea de a scăpa, în sfârșit! Opțiunile pe care le am acum, oricare ar fi ele, se vor reduce la zero de îndată ce Rory își va anunța candidatura la Senat.

— E timpul să pleci.

Vocea Petrei e blândă, iar eu deschid ochii iarăși.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, îi spun.

— Ai fost singura mea prietenă cu mulți ani în urmă. Nu trebuie să-mi mulțumești. Eu trebuie să-ți mulțumesc, zice ea. E rândul tău să fii fericită.

Își strânge prosopul în jurul trupului și îi văd zâmbetul printre aburi.

Nu pot să cred că e ultima oară când stăm aici. Ultima oară când vorbim. Încăperea asta a fost ca un sanctuar, întunecat și tăcut, în care s-au auzit doar vocile noastre șoptite punând la cale evadarea mea.

Simt cât de definitivă e plecarea mea, cât de absolut e acest sfârșit și mă întreb dacă o să merite. Dacă o să fie mai bine. Curând, Claire Cook va înceta să mai existe, viața ei strălucitoare se va face bucăți, va ajunge la gunoi. Habar n-am ce voi găsi dincolo de toate astea.

33 de ore până la plecare.

Claire

Luni, 21 februarie
Ziua dinaintea accidentului

Mă întâlnesc cu Danielle în fața birourilor Center Street Literacy, un sfert de oră mai târziu.

— Niciun cuvânt, o previn, cu toate că știu că, probabil, i-a trimis deja lui Rory trei SMS-uri.

Intră pe ușă după mine, în spațiul comun, încăpător, folosit pentru atelierele de dezbatere de cărți și de scriere creativă. Încăperea e aglomerată la ora asta, plină de studenți și profesori. Îmi imaginez cât de diferită ar fi fost atmosfera dacă ar fi intrat Rory, valul de șoapte de încântare, începând din față și propagându-se până în spate, pe măsură ce el ar trece prin sală. Însă la mine nu se uită nimeni. Fără Rory, sunt doar un chip oarecare, cineva care vine și pleacă. Neremarcabilă. Lucru care va fi foarte curând în avantajul meu.

Traversez sala și urc treptele până la etajul al doilea, unde se află birourile administrative ale Center Street, și intru în mica sală de conferințe unde toată lumea deja s-a adunat.

— Mă bucur atât de tare să vă văd, doamnă Cook! zice directoarea, cu un zâmbet plăcut.

— Și eu, Anita. Începem?

Iau loc, iar Danielle se așază chiar în spatele meu. Întâlnirea începe cu o discuție referitoare la strângerea anuală de fonduri care urmează să aibă loc în opt luni. Abia reușesc să mă arăt entuziasmată de un eveniment care va avea loc la atâta timp după dispariția mea. Mă amuz imaginându-mi cum va fi următoarea întâlnire. Discuții în surdină despre cum l-am părăsit pe Rory, despre cum n-am lăsat niciodată să se înțeleagă că am avea probleme, despre cât de zâmbitoare am fost la această întâlnire, după care am dispărut. *Unde s-a dus? O persoană nu lasă*

totul baltă și dispare. De ce nu o poate găsi nimeni? Care dintre ei va pomeni primul de Maggie Moretti? Cine va da glas în șoaptă întrebării pe care fiecare și-o va pune, fie doar și pentru o clipă: *Crezi că l-a părăsit cu adevărat sau i s-o fi întâmplat ceva?*

Rory îmi spusese despre Maggie Moretti la cea de-a treia întâlnire a noastră.

— Toată lumea mă întreabă întruna ce s-a întâmplat, a zis el, rezemându-se de spătarul scaunului și încrucișându-și picioarele. A fost o tragedie cap-coadă, peste care încă n-am trecut, cred.

A luat paharul de vin și l-a rotit în mână, înainte de a lua o înghițitură.

— Ne certam tot timpul și Maggie voia să plecăm undeva să ne petrecem weekendul liniștiți. Ca să ne apropiem din nou și să stăm de vorbă, departe de nebunia orașului. Însă nici acolo n-a fost altfel; pur și simplu, retrăiam aceleași chestii vechi, doar că într-un loc diferit.

Vocea lui era mai stinsă, zgomotul din restaurant tot mai îndepărtat. Felul în care vorbea — emoția din vocea lui — părea atât de firesc, de adevărat! La momentul acela nu mi-a dat prin cap că era posibil să mintă.

— În cele din urmă, m-am săturat și am plecat. Am sărit în mașină și m-am întors în Manhattan. Câteva ore mai târziu, vecinii noștri din provincie au sunat la 911 și au anunțat că a luat casa foc. Au găsit-o prăbușită la baza treptelor. Habar n-am avut ce se întâmplase până nu m-a contactat poliția a doua zi dimineață. Asta nu s-a spus în ziare, însă medicul legist a găsit fum în plămânii ei, ceea ce înseamnă că încă era în viață când a izbucnit incendiul. N-o să-mi iert niciodată că am plecat. Aș fi putut s-o salvez.

— De ce au crezut că ai fost implicat?

— Pentru că era mai interesant așa, a ridicat el din umeri. Am priceput care era șmecheria, dar nu le-am purtat pică celor din mass-media, în schimb taică-meu nu le-a iertat-o niciodată ziariștilor de la *New York Times*. A fost o binecuvântare că mama

nu mai era în viață să vadă asta, să-și facă griji pentru cifrele ei din sondaje.

Amărăciunea lui m-a luat prin surprindere, însă și-a ascuns-o repede.

— Păcat de Maggie! Din cauza mea, toată lumea îi știe numele dintr-un motiv eronat. Pentru felul în care a murit, nu pentru ce a fost ea de fapt.

A privit pe fereastra de lângă noi, copleșit de regrete. Strada lucea de o burniță ușoară, luminile scânteind ca niște bijuterii în întuneric. Apoi Rory și-a revenit și a golit paharul.

— Nu sunt supărat pe polițiști, și-au făcut datoria. Înțeleg că au făcut ce trebuia să facă. Am avut noroc că justiția a învins, pentru că nu mereu se întâmplă așa. Însă experiența asta m-a zguduit.

Chelnerul s-a apropiat, așteptând în mod evident o pauză în conversație pentru a-i strecura lui Rory în față nota de plată, iar el a schițat acel zâmbet cald și fermecător care mi-a frânt inima în două, dorindu-mi mai mult decât orice să simtă pentru mine ceea ce simțise cândva pentru Maggie Moretti.

— Doamnă Cook, ați dori să prezidați din nou anul acesta licitația fără strigare? zice Anita Reynolds, directoarea de la Center Street Literacy, privindu-mă de la celălalt capăt al mesei lungi.

— Cu siguranță, răspund. Haideți să ne întâlnim vineri, să stabilim pe cine putem aborda pentru donații. Am de făcut o scurtă călătorie până în Detroit, însă mă întorc până atunci. La ora 2?

Ea încuviințează din cap și intru la întâlnirea de pe agenda Google partajată, știind că va apărea și pe iPad-ul lui Danielle, aflată chiar în spatele meu, și pe calculatorul lui Rory de acasă. Acestea sunt detaliile pe care trebuie să mi le amintesc — întâlniri programate, comanda de flori, elaborarea de planuri pentru un viitor în care eu nu voi mai fi. Detalii care îmi vor acoperi urmele și îi vor face pe toți să creadă că sunt o soție devotată, dedicată multelor cauze importante susținute de Fundația Familiei Cook.

31 de ore.

După ce mă întorc acasă, mă duc sus să-mi schimb hainele și văd că Danielle mi-a făcut din nou bagajul, în timp ce mă aflam la sala de sport. Au dispărut hainele la modă pe care le prefer, înlocuite fiind cu niște deux pièces-uri mai conservatoare, și pantofi cu tocuri de opt centimetri, în care îi place lui Rory să mă vadă încălțată.

Încui ușa de la dormitor și intru în dressing, bag mâna într-o pereche de cizme înalte și scot rucsacul din nylon pe care l-am cumpărat cu banii jos de la un magazin de articole sportive, săptămâna trecută. Aplatizându-l, îl vâr sub căptușeala cu fermoar a valizei mele. Una câte una, scot din ascunzătorile lor hainele pe care intenționez să le iau cu mine și le pun în bagaj. O jachetă cambrată, mai multe tricouri cu mânecă lungă și o șapcă inscripționată cu NYU pe care am cumpărat-o deunăzi, pentru a-mi ascunde fața de camerele de securitate din holul hotelului. Iau perechea mea preferată de blugi de la locul ei din raft și strecor totul sub hainele împachetate de Danielle pentru evenimentul respectiv. Nu prea multe, ca să nu observe cineva că lipsesc articole de îmbrăcăminte din sertare și din dressing. Trag fermoarul de la troler, îl pun lângă ușă și mă așez pe pat, savurând intimitatea unei camere încuiate.

Încă sunt uimită de cum am ajuns aici. Atât de departe de casă, de persoana care crezusem cândva că am devenit. Absolvisem *summa cum laude* Universitatea Vassar, având o diplomă în istoria artei. Obținusem un loc de muncă râvnit, la Christie's.

Însă anii aceia au fost dificili și singuratici. Eram amorțită, străduindu-mă să mă mențin pe linia de plutire după moartea mamei și a lui Violet, iar când mă îndrăgostisem de Rory a fost ca și cum mă trezisem. El a înțeles ce pierdusem, pentru că avea și el propria durere. Era cineva care înțelesese felul în care amintirile se puteau strecura în tine și te puteau stoarce până rămâneai fără suflare. Fără cuvinte. Când singurul lucru pe care-l mai puteai face era să aștepți ca durerea să scadă, la fel ca mareea, dându-ți voie să te miști din nou.

Dincolo de ușa încuiată de la dormitorul meu, aud oameni în hol, vocile lor fiind un murmur scăzut pe care nu-l pot distinge. Mă încordez, așteptând să văd dacă vor încerca să intre, pregătindu-mă pentru altă predică în legătură cu ușile încuiate. *Ei nu-și pot face treburile, Claire, dacă tu tot insiști să te încui în fiecare cameră*. Jos, la parter, ușa de la intrare se închide și vocea lui Rory plutește în sus până la mine. Îmi netezesc părul și număr până la 10, încercând să-mi alung anxietatea și emoțiile de pe chip. Mai am o singură noapte și trebuie să-mi joc rolul perfect.

— Claire! strigă el din hol. Ești acasă?

Trag cu putere aer în piept și deschid ușa dormitorului.

— Da! strig și eu.

28 de ore.

— Cum se descurcă Joshua semestrul ăsta? o întreabă Rory pe bucătăreasa noastră, Norma, în timp ce ne toarnă vin la cină.

Norma zâmbește și pune sticla pe masă lângă Rory.

— Foarte bine, totuși nu am multe vești de la el, cum mi-aș dori eu.

Rory râde și ia o gură mică de vin, dând din cap în semn de încuviințare.

— Mă tem că așa trebuie să fie. Spune-i că sper să se afle și în următorul semestru pe lista decanului.

— Îi voi spune, domnule. Vă mulțumesc. Vă suntem atât de recunoscători!

Rory flutură din mână spre ea.

— Mă bucur s-o fac.

Cu mulți ani în urmă, Rory se hotărâse să plătească taxa de colegiu pentru fiecare copil sau nepot din rândul servitorilor săi. Drept rezultat, ei îi sunt extrem de devotați. Dispuși să privească în altă parte atunci când certurile noastre devin prea zgomotoase sau când mă aud plângând în baie.

— Claire, gustă din vinul ăsta! E incredibil.

Știu că nu e bine să nu fiu de acord cu el. Odată, la începutul căsniciei noastre, zisesem:

— Are gust de struguri fermentați.

Expresia lui Rory rămăsese impasibilă, ca și cum nu înregistrase cuvintele mele. Însă ridicase paharul de pe masă, îl ținuse în mâna întinsă, apoi îl lăsase să cadă pe podea, unde se spărsese, vinul roșu făcând o mică băltoacă pe parchet și amenințând să se scurgă spre covorul scump de sub masă. Norma venise în fugă din bucătărie auzind zgomotul paharului spart.

— Claire e atât de neîndemânatică! zisese el, întinzând mâna de-a lungul mesei ca să o strângă pe a mea. Ăsta e unul dintre lucrurile pe care le iubesc la ea.

Norma, care se lăsase pe vine pentru a curăța mizeria, ridicase privirea spre mine, nedumerită de cum ajunsese paharul meu la o distanță de un metru de masă. Rămăsesem mută, incapabilă să spun ceva, în timp ce Rory începuse calm să-și mănânce cina.

Norma dusese prosoapele ude în bucătărie, apoi se întorsese cu alt pahar de vin pe care mi-l umpluse. După ce plecase, Rory pusese furculița jos și zisese:

— Sticla asta costă 400 de dolari. Trebuie să te străduiești mai mult.

Acum, în timp ce Rory se uită la mine, așteptând, iau o mică înghițitură din paharul meu, încercând și nereușind să găsesc tonurile de stejar sau aroma de vanilie despre care Rory pretinde că sunt acolo.

— Delicios, zic.

De poimâine încolo, o să beau numai bere.

După ce terminăm de mâncat, ne mutăm în biroul lui Rory ca să ne uităm peste câteva subiecte pentru discursul pe care îl susțin la cina de mâine-seară. Ne așezăm față în față la biroul lui, eu cu laptopul pe genunchi, având discursul într-un document Google partajat. E platforma preferată a lui Rory. O folosește în orice situație, deoarece îi permite să acceseze tot ce lucrează fiecare dintre noi, în orice moment. Lucrez la ceva, și brusc îi văd pictograma pe ecranul meu și știu că e acolo, mă urmărește.

De asemenea, este și modul în care el și vechiul său asistent personal, Bruce, comunică de la distanță. Într-un document partajat, își pot transmite lucruri pe care e posibil să nu vrea să le

scrie într-un e-mail sau un SMS, sau să și le spună la telefon. Am văzut și auzit doar mici frânturi de-a lungul anilor. *Ți-am lăsat o observație despre asta în Doc*. Sau *Verifică Doc, am pus o actualizare acolo pe care s-o citești*. Doc-ul e locul unde vor discuta despre dispariția mea, unde vor dezbate ipotezele legate de locul unde m-am dus și, probabil, vor face un plan ca să-mi dea de urmă. E ca o cameră secretă pe care doar Rory și Bruce o pot accesa, unde pot vorbi nestingheriți despre lucruri pe care nimeni altcineva nu le poate ști.

Redevin atentă la ce facem și pun câteva întrebări despre grupul căruia mă voi adresa, concentrându-mi energia la succesul evenimentului. Bruce stă ghemuit în colțul lui, luând notițe pe laptop, adăugând comentariile noastre la discurs, și îl urmăresc pe ecranul meu, un cursor cu numele lui atașat, cuvintele apărând ca prin magie. În timp ce tastează, mă întreb cât de multe știe despre ce-mi face Rory. Bruce e deținătorul tuturor secretelor lui Rory. Nu-mi pot închipui că nu știe și chestia asta.

Când terminăm, Rory îmi spune:

— Te vor întreba despre conferința de presă de săptămâna viitoare. Nu răspunde la nicio întrebare. Zâmbește doar și readu conversația la subiect.

Acumularea tensiunii în jurul anunțării candidaturii lui Rory este îngrozitoare. Zvonuri lansate la fiecare câteva zile, tone de speculații mediatice despre faptul că Rory ar continua ce a început mama lui.

Marjorie Cook fusese renumită pentru talentele ei de negociatoare bipartidă, pentru abilitatea ei de a-i împinge pe cei mai conservatori și mai dificili senatori către o politică mai moderată. Se vorbise în secret despre o candidatură la președinție înaintea lui Hillary sau chiar a lui Geraldine Ferraro. Însă Marjorie murise de cancer de colon când Rory era în primul an de colegiu, lăsând în inima lui un loc gol care, umplut cu o combinație puternică de nesiguranță și ranchiună ce dădea adeseori pe dinafară, îi reducea la tăcere pe cei care îndrăzneau s-o aducă pe maică-sa în prim-plan când discutau despre viitorul lui politic.

— Nu mi-ai dat deloc detalii despre ce anume să spun la conferința de presă, le spun, privindu-l pe Bruce cum își strânge lucrurile de pe birou, urmărindu-i mișcările cu coada ochiului.

Creioanele, în sertarul de sus. Laptopul, în suport, apoi în geanta de luat acasă. După ce Bruce pleacă, Rory se lasă pe spătarul scaunului, picior peste picior.

— Ce-ai făcut azi, a fost OK?

— Da, a fost OK.

Piciorul drept îmi zvâcnește, singurul indiciu al emoțiilor mele. Privirea lui Rory aterizează pe el, cu sprâncenele ridicate, și îmi țin călcâiul apăsat pe covor, dorindu-mi să nu se mai miște.

— A fost programul Center Street Literacy, nu?

Își împreunează degetele, după ce și-a slăbit cravata. Îl privesc pe acest bărbat de parcă m-aș afla la mare distanță — acest bărbat pe care, cândva, l-am iubit. Ridurile de la ochi sunt urme ale râsului, ale fericirii pe care am împărtășit-o împreună. Însă aceleași riduri s-au adâncit și din cauza furiei. O violență întunecată care a șters tot binele pe care l-am văzut altădată la el.

— Da. În opt luni începe strângerea anuală de fonduri. Probabil că Danielle transcrie notițele și ți le va transmite mâine. Mă voi ocupa din nou de licitația fără strigare.

— Altceva? întreabă el.

Vocea lui e neutră, însă ceva din postura umerilor săi îmi atrage atenția. Instinctele mele — fin reglate după ani de zile în care am deslușit ce se subînțelege din tonul și expresiile lui Rory — strigă la mine să fiu atentă.

— Nu, din câte știu.

— Am înțeles, zice el și inspiră profund, cu un aer meditativ, ca și cum încearcă să se concentreze. Poți să-nchizi ușa, te rog?

Mă ridic, și-mi tremură picioarele în timp ce mă îndrept încet către ușă, îngrozită ca nu cumva să-și fi dat seama ce am de gând să fac. Zăbovesc, măsurându-mi pașii, încercând să nu mă sperii încă. Când mă așez din nou, mi-am șters frica de pe chip, înlocuind-o cu o curiozitate neutră. Cum nu vorbește imediat, îl provoc:

— E totul în regulă?

Privirea lui e rece.

— Tu crezi probabil că sunt prost.

Sunt incapabilă să vorbesc sau chiar să clipesc. Am pierdut înainte ca măcar să încep lupta. Gândurile mele aleargă, încerc să găsesc un punct de sprijin, să mă adun, să-mi dau seama ce a descoperit — hainele, banii pe care i-am sustras, întâlnirile mele cu Petra. Mă lupt cu impulsul de a deschide ușa și de a fugi, renunțând la tot ce am câștigat. Mă uit spre ferestrele întunecate, în care se reflectă camera, și reușesc să spun:

— Despre ce vorbești?

— Am auzit că iar ai întârziat azi. Pot să te întreb de ce?

Expir lent și mă relaxez.

— Am fost la sală.

— Sala e la mai puțin de un kilometru de birourile Center Street.

Rory își scoate ochelarii și se lasă pe spate în scaunul său de birou. Chipul său alunecă afară din ochiul de lumină, venit de la lampa de birou, și pătrunde în întuneric.

— Ce-mi ascunzi?

Îmi stăpânesc glasul și vorbesc cu o căldură pe care n-o simt, disperată să-i domolesc temerile înainte ca acestea să preia controlul.

— Nimic, insist eu. Am decis să rămân la o oră de aerobic care a început la 2:30.

— Cu cine?

— La ce te referi, adică cine a fost instructorul?

— Nu face pe proasta! se răstește el. Tot timpul ba te duci la sală, ba te întorci de la sală. Acum te duci în fiecare zi. E vorba de instructorul tău? Ar fi un clișeu jalnic.

— Nu am un instructor, îi spun și gura îmi devine brusc uscată și cleioasă. Ridic greutăți. Alerg pe bandă sau fac aerobic. Mă dureau mușchii după antrenament, așa că am stat un pic la saună și am pierdut noțiunea timpului. Asta-i tot.

Mă străduiesc să rămân impenetrabilă, însă mâinile mă trădează, mă agăț de brațele scaunului ca și cum m-aș pregăti să primesc o lovitură. Privirea lui Rory îmi surprinde mâinile și mă

chinui să mă relaxez. El se ridică în picioare, ocolește biroul și se așază pe scaunul de lângă mine.

— Mă așteaptă mult de lucru, Claire, zice el, luând încă o gură de whisky. Începând de săptămâna viitoare, toți ochii vor fi pe noi. Nu putem risca nici cel mai mic scandal.

Trebuie să sap adânc pentru a-mi rosti cât mai convingător replica, pentru ultima dată.

— Nu trebuie să-ți faci griji!

Rory se apleacă spre mine, mă sărută ușor pe buze și șoptește:

— Mă bucur să aud asta.

Rory vine într-un târziu în pat, în jur de 11, iar eu mă prefac că am adormit, dar ascult cum respiră tot mai calm și mai încet, și aștept. Când ceasul arată ora 1, mă dau ușor jos din pat, nerăbdătoare să iau piesa finală de care am nevoie înainte să plec, trăgând telefonul lui Rory afară din încărcătorul aflat pe noptiera sa, înainte de a mă strecura afară, pe holul întunecat. Nu pot risca să-i zbârnâie telefonul când primește vreun apel sau mesaj și să-l trezească.

Locuința noastră miroase a bani. Lemn de culoare închisă, iar sub tălpile mele covoare groase și moi. Sunt obișnuită să rătăcesc prin casă în toiul nopții. E prima dată când simt că această casă e a mea. Mă deplasez prin camere neobservată și, în timp ce-mi fac ultima plimbare nocturnă, am un sentiment de tristețe. Nu pentru casă — care nu a fost altceva decât o închisoare luxoasă —, ci pentru mine însămi.

Este o durere complicată, nu doar pentru pierderea numelui și a identității, ci și a vieții pe care speram odinioară să o am. Moartea oricărui vis merită jelită, cu toate fețele sale complicate atinse pentru ultima oară.

Trec prin camera de zi cu ferestrele sale mari care dau înspre Fifth Avenue, aruncând o privire spre ușa de la biroul lui Danielle, și mă întreb ce va crede ea când voi pleca. Dacă va fi învinovățită cumva pentru că nu a reușit să afle ce am de gând să fac. Sau dacă îi va părea rău că nu a făcut mai mult pentru a mă ajuta când a avut ocazia.

Înaintez pe holul îngust care duce către biroul meu, o cameră mică dominată de un birou greu de mahon și un covor turcesc care, probabil, costă mai mult decât a costat casa maică-mii din Pennsylvania. Abia aștept să am casa mea, cu mobile care să nu aibă un preț format din șase cifre. Vreau culoare pe pereți și plante pe care să nu uit să le ud. Vreau farfurii desperecheate și pahare care nu necesită un proces complicat de comandă pentru a fi înlocuite când se sparg. Arunc o privire peste umăr, ca și cum mă aștept ca cineva să mă prindă în propriul meu birou în toiul nopții, citindu-mi gândurile, știind ce urmează să fac. Ascult cu atenție, tăcerea vuiește în urechile mele, în timp ce mă străduiesc să aud zgomot de pași la etaj. Însă nu e nimeni în ușă, iar singurul sunet e bubuitul inimii mele.

Din sertarul de sus al biroului, scot mica unitate de memorie pe care o foloseam înainte ca Rory să insiste ca toată lumea să lucreze cu fișiere partajate. Mă uit la o fotografie de-ale mamei și surorii mele, Violet, agățată pe perete. A fost făcută înainte să plec la colegiu, înainte de a-l cunoaște pe Rory și de a-mi schimba traiectoria vieții.

— Mergem la un picnic, ne anunțase maică-mea din pragul ușii de la bucătărie, într-o după-amiază de sâmbătă.

Eu și Violet stăteam pe canapea și ne uitam la televizor. Niciuna din noi nu voia să meargă. Ne aflam în toiul unui maraton al serialului *Zona crepusculară*. Însă mama insistase.

— Nu ne-au mai rămas prea multe weekenduri înainte de plecarea lui Claire, a zis ea.

Violet s-a uitat urât la mine, încă furioasă că alesesem să merg la Vassar în locul școlii de stat locale.

— Vreau să-mi petrec ziua în aer liber cu fetele mele.

Trei ani mai târziu, mama și Violet aveau să dispară pentru totdeauna.

Vorbisem cu mama la telefon cu mai puțin de o oră înainte să se întâmple. N-am discutat decât un pic, dar încă îi aud vocea la celălalt capăt al firului, spunându-mi că nu poate să stea la telefon, pentru că ea și Violet tocmai ieșeau pe ușă să meargă la o pizza și că o să mă sune după ce se întorc acasă. În anii care au

trecut de atunci, m-am întrebat deseori: oare ele ar fi încă în viață dacă aș fi ținut-o la telefon mai mult? Sau, poate, dacă n-aș fi sunat-o deloc, e posibil ca ele să fi trecut de intersecție în momentul în care șoferul acela beat venise în viteză.

În visele mele, mă pomenesc acolo cu ele, cu zgomotul ștergătoarelor de parbriz, râzând amândouă în mașină, mama cântând melodia de la radio, iar Violet implorând-o să înceteze. Apoi scârțâitul brusc de roți, zgomotul de sticlă spartă, trosnetul de metal pe metal, sâsâitul aburilor. Apoi, tăcere.

Ochii mei zăbovesc acum pe imaginea lui Violet, surprinsă râzând, mama fiind doar o siluetă neclară în fundal; tânjesc să dau jos fotografia de pe perete, să o strecor între straturile de haine din valiza mea și să o iau cu mine, ca pe un talisman. Însă nu pot. Și faptul că trebuie să o las aici aproape că-mi distruge hotărârea.

Îmi smulg privirea de la chipul zâmbitor al surorii mele, înghețată pentru totdeauna în fotografie la vârsta de opt ani, după care avea să mai trăiască doar câțiva ani, și mă îndrept către biroul spațios al lui Rory. Căptușit cu lambriuri de lemn și cu rafturi de cărți, masa de lucru enormă domină încăperea. Calculatorul e așezat pe ea, întunecat și tăcut, și trec pe lângă el îndreptându-mă către un raft de cărți din spate. Scot o carte roșie de la locul său și o pun jos, întind mâna în spațiul gol, pipăi în căutarea micului buton ascuns acolo și îl apăs. Lambriurile care căptușesc peretele din spatele rafturilor se deschid cu un mic clic.

Danielle nu e singura care și-a luat notițe.

Deschid ascunzătoarea și scot cel de-al doilea laptop al lui Rory din ascunzătoarea sa. Rory nu păstrează niciodată copii pe suport de hârtie. Nici chitanțe. Nici notițe personale. Nici măcar fotografii. *Copiile pe suport de hârtie sunt prea ușor de pierdut. Prea greu de controlat*, mi-a explicat el odată. Această mașinărie e locul unde se ascunde totul. Nu știu precis ce e în ea, însă nu trebuie să știu. Nimeni nu păstrează un laptop secret decât dacă ascunde ceva foarte important. Poate că sunt înregistrări financiare care vizează conturi reale ale fundației, nu pe cele falsificate, sau bani

pe care Rory i-a sustras și i-a redirecționat în străinătate. Dacă pot să fac o copie a hard diskului, o să pot s-o folosesc drept pârghie în cazul în care Rory se apropie prea mult de mine.

Pentru că, în ciuda a ceea ce i-am spus să facă în scrisoarea mea, n-am nicio îndoială că Rory va merge până-n pânzele albe ca să mă găsească. Eu și Petra am discutat despre posibilitatea de a-mi înscena moartea. Un accident în care trupul să nu poată fi recuperat. Însă Nico ne-a avertizat în legătură cu acest plan.

— O să fie peste tot la știrile naționale, ceea ce s-ar putea să-ți îngreuneze fuga. E mai bine să pară că l-ai părăsit. O să ai parte de puțină atenție în tabloide, însă pentru scurtă vreme.

După cum era de așteptat, când deschid laptopul, îmi cere parola. Și în timp ce Rory știe toate parolele mele, eu nu știu niciuna de-ale lui. Ceea ce știu totuși e că Rory nu se deranjează să se ocupe de detalii, cum ar fi să noteze parolele și să le păstreze în siguranță. Asta e treaba lui Bruce, care le ține într-un carnețel în biroul său.

Îl urmăresc pe Bruce de săptămâni deja, stau cu ochii pe carnetul verde în timp ce-l frunzărește și tastează parolele ori de câte ori Rory are nevoie de ele. Am aranjat florile pe masa aflată chiar în fața ușii de la biroul lui Rory sau am scormonit prin geantă în pragul ușii, detectând locul unde ținea Bruce carnetul în timpul zilei și unde îl ținea noaptea.

Traversez camera spre biroul lui Bruce, bag mâna dedesubt, tocmai în spate, și trag de maneta care deschide un mic sertar, unde se află carnetul. Îl răsfoiesc rapid, cu degete tremurânde, trec de numere de cont și parole pentru diverse servicii — Netflix, HBO, Amazon — știind că fiecare minut, fiecare secundă contează.

În cele din urmă, spre sfârșitul carnetului găsesc ce caut. *MacBook*. Tastez seria de numere și litere în calculator și intru. În partea de sus a ecranului e afișată ora 1:30, introduc stick-ul în portul USB și încep să copiez fișierele, pictograma arătând un număr de ordinul miilor, care descrește încet. Arunc din nou o privire spre ușă, imaginându-mi cum toate planurile mele se termină în biroul lui Rory, copiind hard diskul lui secret,

îmbrăcată în pijamale, și mă străduiesc să nu-mi imaginez și ce ar face el dacă m-ar prinde. Furia din ochii lui, cei patru pași mari pe care i-ar face rapid și m-ar înșfăca, împingându-mă sau trăgându-mă afară din biroul lui, în sus pe scări în intimitatea dormitorului nostru. Înghit cu dificultate.

Un scârțâit de undeva de deasupra mea — zgomot de pași sau parchetul — face să-mi bată din nou inima cu putere și o picătură de transpirație mi se prelinge pe frunte. Mă strecor afară pe hol și ascult, ținându-mi respirația, încercând să aud dincolo de atacul de panică care mă cuprinde. Însă totul e tăcut. După câteva minute mă întorc la calculator, privind ecranul, îndemnându-l să meargă mai repede.

Apoi ochii îmi cad din nou pe carnetul lui Bruce, umplut de parole care mi-ar permite să mă uit în fiecare colțișor al vieții lui Rory. Calendarele lui. E-mailurile lui. *Doc*-ul lui. Dacă aș avea acces la el, aș putea să știu tot. Ce o să se spună despre dispariția mea, să știu dacă mă caută și unde. Aș putea să fiu cu un pas înaintea lor.

Aruncând încă o privire spre holul gol, răsfoiesc carnetul, mă uit mai în urmă, găsesc parola de la e-mailul lui Rory, iau un post-it de pe biroul lui Bruce și o copiez exact când calculatorul termină de copiat documentele. Ceasul de la parter bate ora 2, scot stick-ul din port și strecor calculatorul lui Rory înapoi în ascunzătoare. Închid sertarul cu un mic clic și așez cartea roșie pe raft, pun la loc în ascunzătoare carnetul lui Bruce și verific camera, să nu las nicio urmă că am fost aici.

După ce văd că e totul în ordine, mă întorc în biroul meu. Mai am un singur lucru de făcut.

Mă așez pe scaunul meu, simțind pielea rece în spatele genunchilor, și îmi deschid laptopul, cu discursul meu pentru Detroit încă pe ecran. Închid fereastra, știind că pictograma mea va dispărea din partea de sus a versiunii celorlalți, și mă deconectez de la e-mailul meu. Când mă întorc pe pagina de G-mail, stau un minut, lăsând tăcerea casei și ticăitul slab al ceasului din hol să mă pătrundă. Trag cu putere aer în piept și apoi expir, și încă o dată la fel, încercând să alung emoțiile.

Încercând să mă gândesc la tot ce se poate întâmpla, la orice lucru care ar putea merge prost. Arunc din nou o privire la ceas, amintindu-mi că la 2 dimineața nimeni nu va fi treaz. Nici Bruce. Nici Danielle. Cu siguranță, nici Rory. Pentru a nu știu câta oară, îmi doresc o casă mai mică. Una în care pereții să nu fie atât de solizi. Unde covoarele să nu absoarbă pașii atât de bine, unde aș putea să mă liniștesc dacă-l aud pe Rory cum sforăie ușor. Însă el e cu două etaje mai sus, iar eu trebuie să termin ce am de făcut.

Introduc adresa lui de e-mail și mă uit atent pe post-it, tastând cu grijă parola. Apoi apăs *enter*. Imediat, telefonul lui Rory zbârnâie lângă mine pe birou, un mesaj de alertă luminând ecranul. *Contul tău a fost accesat de un dispozitiv nou*. Trag cu degetul în stânga pentru a șterge mesajul, apoi mă întorc spre calculator, la *Inbox*-ul lui Rory. În partea de sus a unui lung șir de mesaje necitite se află alerta. O șterg, trimițând-o repede în coșul de gunoi și o șterg și de acolo.

Mă uit cu atenție pe pagina de pornire, la diverse directoare, înainte de a da clic pe *Doc*. Este etichetat *Note de ședințe*. Îl deschid, ținându-mi răsuflarea, întrebându-mă ce aș putea găsi, însă e gol. Așteptând ziua de mâine. Mă imaginez ascunsă târziu noaptea undeva în Canada, o observatoare tăcută în timp ce Rory și Bruce discută despre dispariția mea, încercând să-și dea seama ce s-a întâmplat. Însă, mai mult de-atât, o să fiu implicată în tot ceea ce Rory și Bruce o să-și spună de fiecare dată, crezând că e o conversație particulară.

În partea de sus, se menționează că *ultima editare este făcută de Bruce Corcoran acum cinci ore*. Dau clic pe ea, întrebându-mă ce istoric de editare ar putea arăta, și apare o listă lungă în dreapta ecranului, sus. *3:53 Rory Cook a adăugat un comentariu. 3:55 Bruce Corcoran a adăugat un comentariu.* Dar atâta tot. Parcurg lista lungă, apoi dau de o casetă pe care scrie *Arată schimbările* și constat că este neverificată. Pun cursorul pe ea, mă tentează să dau clic, însă o las neverificată. M-am conectat și asta e tot ce contează.

Dau clic pe setările calculatorului meu, îmi schimb parola, asigurându-mă că sunt singura care o poate accesa.

Când termin, închid calculatorul, pornesc pe scări și mă întorc în dormitorul nostru, unde Rory doarme încă. După ce îi pun telefonul în încărcător, duc stick-ul și post-it-ul cu parola lui în baie. Din trusa de toaletă iau suportul lung de plastic în care am periuța de dinți de voiaj și îi scot capacul, arunc periuța ieftină la gunoi și înfășor bilețelul în jurul stick-ului. Apoi le introduc în suport și pun capacul la loc, după care bag suportul sub loțiunea de față și cosmetice. După ce trag fermoarul trusei, mă uit în oglindă, înconjurată de luxul pe care banii lui Rory mi l-au oferit. La blaturile de marmură, la cada adâncă și la cabina de duș de dimensiunea unei mașini compacte. Atât de diferită de baia micuță cu care am crescut! Eu și Violet obișnuiam să ne certăm care ajunge prima dimineața la baie, până când mama a scos încuietoarea.

— N-avem timp de intimitate, zisese ea.

Obișnuiam să visez la ziua în care o să încui ușa de la baie și o să stau înăuntru cât vreau. Aș da totul să mă întorc la viața de-atunci, când eram noi trei, intrând și ieșind, lovindu-ne una de alta în spațiul strâmt, spălându-ne pe dinți, machiindu-ne, uscându-ne părul.

N-o să-mi fie dor de nimic din tot ce am acum.

Sting lumina și mă întorc în dormitor unde mă strecor pentru ultima dată în pat lângă soțul meu.

22 de ore.

Claire

Joi, 22 februarie
Ziua accidentului

Probabil că am adormit, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc este că mă trezește alarma. Clipesc ca să mă dezmeticesc și mă uit în jurul meu, prin cameră. Soarele e sus pe cer și Rory nu mai e lângă mine în pat. Ceasul arată 7:30.

Mă ridic în capul oaselor, alung emoțiile și devin entuziasmată când intru în baie, unde dau drumul la duș, lăsând aburii să-mi acopere fața în oglindă. Pe blat, verific din nou stick-ul, liniștită că pare să nu fi fost deranjat de la locul său.

Apoi intru la duș, lăsând apa fierbinte să mi se scurgă pe spate și euforia să mă inunde. După mai bine de un an de planificare atentă și groaza constantă că cea mai neînsemnată eroare poate să ducă la descoperirea a ceea ce urmează să fac, momentul a sosit în cele din urmă. Am împachetat. Am tot ce-mi trebuie. Rory a plecat — la birou, la o întâlnire, nu prea contează. Tot ce trebuie să fac e să mă îmbrac și să ies pe ușă pentru ultima oară.

Termin repede și mă înfășor în halatul meu preferat, mintea mea luând-o deja cu câteva ore înainte. Un zbor liniștit până la Detroit, o vizită la școală și o masă festivă care să mă țină ocupată până ce toată lumea e adormită. O serie de căsuțe pe care le pot bifa, una câte una, până când voi fi liberă.

Însă mă opresc brusc în momentul în care intru în dormitor și o găsesc pe Constance, menajera de la etaj, ridicându-mi valiza pe pat și desfăcându-i fermoarul. Începe să scoată hainele groase de iarnă pe care le-am împachetat deasupra lenjeriei intime.

Îmi strâng halatul mai tare în jurul gâtului.

— Ce faci?

Ochii mei rămân lipiți de valiză, urmărindu-i mâinile în timp ce scoate lucrurile, și mă pregătesc pentru momentul în care va

ajunge la fundul acestuia și va găsi… un rucsac de nylon strecurat sub căptușeală. Blugii care nu-și au locul la evenimentul din Detroit. Câteva bluze cu mânecă lungă și o geacă pe care nimeni nu a văzut-o vreodată înainte.

Constance cară înapoi în dressing hainele de iarnă, întorcându-se cu niște chestii mai subțiri, rochii și pantaloni de in, așezând puloverul meu roz-aprins din cașmir pe pat, o pată de culoare care pare nelalocul ei și mult prea subțire pentru această dimineață rece de februarie. Ea îmi zâmbește peste umăr în timp ce reîmpachetează totul și zice:

— Domnul Corcoran ar dori să vorbească cu dumneavoastră.

Probabil că el deja pândea în hol, deoarece de îndată ce i-a fost menționat numele, Bruce a și apărut în pragul ușii, unde s-a oprit, în mod evident stânjenit să mă vadă proaspăt ieșită de la duș.

— Schimbare de planuri, zice el. La evenimentul de la Detroit o să meargă domnul Cook. Vrea ca dumneavoastră să mergeți în Porto Rico. E o organizație acolo — un grup umanitar care lucrează la ajutorarea sinistraților afectați de uragan — și crede că e o cauză de care fundația ar trebui să se ocupe.

Simt că lumea mea a sărit de pe axa ei, iar gravitația mă atrage puternic către centrul pământului.

— Ce-ai spus?

— Domnul Cook merge la Detroit. El și Danielle au plecat azi-dimineață devreme, repetă el. N-a vrut să vă trezească.

Constance închide fermoarul valizei și se strecoară pe lângă Bruce, dispărând în hol.

— Zborul dumneavoastră pleacă de pe JFK la ora 11.

— JFK? șoptesc, incapabilă să-l urmăresc.

— Domnul Cook a luat avionul, deci a trebuit să vă facem rezervare la Vista Air. O să fie un fenomen meteo deasupra Caraibilor și e ultimul zbor înainte de a se închide aeroporturile. Am avut noroc să găsim un loc.

Aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— Aștept afară până vă îmbrăcați. Trebuie să ajungem la aeroport înainte de ora 9.

Închide ușa, iar eu mă las cu greutate pe pat, gândurile trecându-mi rapid prin cap. Toate planurile mele, spulberate în cele câteva ore cât am dormit. Tot ce am pregătit: cei 40 000 de dolari, cartea de identitate falsă de la Nico, scrisoarea și tot ajutorul Petrei. Așteptând în Detroit, unde Rory va deschide bagajul și va afla totul.

Reușesc cumva să mă îmbrac și, curând, stăm pe bancheta din spate a unei mașini închiriate, îndreptându-ne către aeroport. Bruce parcurge itinerarul, tonul vocii lui e cu doar o nuanță mai puțin respectuos decât atunci când Rory e de față, însă abia dacă-l ascult, încercând să mă agăț de ceva care, într-un fel, să răstoarne toate aceste lucruri.

Telefonul meu bâzâie, primesc un mesaj de la Rory.

> Scuze pentru schimbarea de planuri în ultimul moment. Suntem cam la 10 minute de hotel. Sună-mă când ajungi la destinație și bucură-te de vremea caldă! Acolo sunt 35 de grade.

Deci nu știe încă. Poate mai e timp să repar lucrurile. Țin telefonul strâns în mână și mă rog ca mașina să meargă mai repede, să mă ducă la aeroport unde mă pot gândi la ce urmează să fac.

— Veți sta în San Juan, zice Bruce, citind un document de pe telefonul său. Aveți rezervare două nopți la hotelul Caribe, însă Danielle zice că ar putea fi trei zile, așa că va anula întâlnirea pe care o aveți vineri.

Ridică privirea spre mine, așa că încuviințez din cap; nu pot să vorbesc, n-am încredere în vocea mea. Fiecare celulă din mine dorește cu disperare s-o sune pe Petra, pentru a ne da seama cum să reparăm lucrurile, însă va trebui să aștept până ajung la aeroport, până când singurii oameni care ar putea să-mi asculte conversația sunt niște străini.

Bruce mă lasă aproape de trotuar, dându-mi instrucțiunile finale.

— Vista Air, zborul 477, îmi spune în timp ce cobor din mașină. Biletul de îmbarcare e pe telefonul dumneavoastră și va fi cineva

acolo să vă întâmpine. Sunați-o pe Danielle, dacă aveți vreo întrebare.

Mă îndrept spre ușile glisante care duc către terminalul de plecare al Vista Airlines, atentă la mașina care merge încet pe lângă trotuar. *Mergi înainte, nu te opri!* mă îndemn. *Poartă-te normal!* Ajung la linia de securitate unde călătorii au format mai multe cozi, îmi deblochez telefonul și verific e-mailurile căutându-l pe cel trimis ieri de Danielle, cu itinerarul în Detroit, apoi formez numărul hotelului de acolo.

— Hotelul Excelsior, răspunde femeia de la celălalt capăt al firului.

— Bună dimineața, spun, încercând să vorbesc calm, cu căldură. Am o rezervare la hotelul dumneavoastră pentru această seară, însă mi-am schimbat planurile. Din nefericire, așteptam ca să primesc acolo un pachet în această dimineață… aș aprecia dacă ați putea să mi-l trimiteți în altă aparte.

— Bineînțeles, zice femeia. Cum vă numiți?

Mă relaxez și trag cu putere aer în piept. Pot să îndrept lucrurile. S-o pun să-mi trimită bagajul la hotelul Caribe și să plec de acolo.

— Claire Cook.

— Ah, da, doamna Cook! Da, pachetul a fost livrat în această dimineață. Nu sunt nici 10 minute de când i l-am dat soțului dumneavoastră, ciripește ea, fără îndoială încă emoționată de întâlnirea cu el.

Strâng tare telefonul în mână, vederea mi se tulbură și de-abia mă mai țin pe picioare. Îl văd pe Rory sosind plin de energie, ducându-se direct în camera de hotel, citindu-și e-mailurile, ascultându-și apelurile telefonice și verificându-și discursul. La un moment dat, își va aminti de pachetul expediat prin FedEx. Nu va conta că îmi este adresat. Îl văd deschizându-l, holbându-se la teancurile de bancnote legate strâns. Întinzând mâna și scoțând plicul alb în care sunt carnetul meu nou de șofer, pașaportul, cărțile de credit și alte documente falsificate. Studiind atent numele — *Amanda Burns* —, văzând apoi poza mea. Și scrisoarea timbrată, adresată lui, la New York, în care îi explic totul.

— Doamnă Cook?

Vocea femeii mă aduce brusc înapoi în prezent.

— Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, spun, și vocea mea e doar o șoaptă. Asta-i tot.

Închid, gândindu-mă apoi la ce variante mi-au rămas. Aș putea merge în altă parte. Aș putea să mă duc pur și simplu la ghișeu și să cumpăr un bilet spre Miami sau Nashville. Însă acest lucru ar lăsa un indiciu electronic. Toți banii pe care plănuisem să-i folosesc pentru a-mi șterge urmele sunt în Detroit. La Rory.

Caut printre contacte până găsesc ce-mi trebuie. Salonul de unghii al Ninei din Park Avenue și numărul de telefon al Petrei.

Îmi răspunde la al treilea apel.

— Sunt eu. Claire.

Conștientă brusc de persoanele din jurul meu, cobor vocea și îi explic ce s-a întâmplat.

— Rory a schimbat planurile. Mă trimite în Porto Rico. Și... Petra!

De-abia pot să vorbesc.

— El e în Detroit.

Încerc cu disperare — și nu reușesc — să-mi controlez isteria crescândă.

— O, Doamne Dumnezeule! șoptește Petra.

— Am sunat la hotel. Deja i-au dat pachetul lui Rory, spun și înghit cu dificultate. Ce mă fac?

Coada se deplasează cu câțiva centimetri și mă mișc și eu. La telefon, Petra tace în timp ce se gândește.

— Ieși afară și ia un taxi. Poți să stai cu mine până găsim altceva.

Mai sunt doar câteva persoane în fața mea, opțiunile mele restrângându-se cu fiecare minut care trece. De îndată ce Rory va descoperi ce am plănuit, o să blocheze toate conturile noastre, până mă întorc din nou acasă. Gândurile mele zboară înapoi în timp, la ultima dată când am încercat să plec. Mă văd împreună cu el acasă, revăd dovezile care arătau ce aveam de gând să fac expuse în fața mea și înțeleg ce urmează să se întâmple fără doar și poate. E posibil chiar să facă ce i-am zis în scrisoare, adică să dea o declarație prin care să anunțe despărțirea noastră și să le

ceară oamenilor să-mi respecte intimitatea, întorcând astfel propriul meu plan împotriva mea. E posibil ca eu să-mi fi scris propriul bilet de adio.

— E prea aproape, îi spun. Poate să mă vadă cineva și să-i spună.

— Stau în afurisita de Dakota. Nu vine nimeni dacă nu vreau eu!

— La fel și cel puțin trei dintre prietenii lui Rory, îi amintesc. O să-mi disece viața și o s-o analizeze. Cardurile mele bancare. Cardurile de credit. Și înregistrările telefonice care o să-l conducă acum direct la tine. La Nico. Și la mine, dacă încerc să mă ascund acolo.

Privirea îmi alunecă spre agenții TSA în uniformă care îi direcționează pe oameni la stânga sau la dreapta, către aparatele cu raze X. Mai sunt doar trei persoane în fața mea la rând.

— Cred că șansele mele de a dispărea sunt mai mari în Porto Rico, zic. Dispar atât de multe de pe radar după uragan! Oamenii vor fi mai receptivi la bani și nu vor pune multe întrebări.

Însă ceea ce nu spun este cât de greu va fi fără aproape niciun ban, pe o insulă fără prea multe puncte de ieșire. Nu o pot face fără să mă ajute nimeni. Știu că am promis că nu o să întreb asta, însă nu am încotro.

— Nico știe pe cineva acolo?

Petra expiră zgomotos, gândindu-se.

— Cred că da, zice ea în cele din urmă. Nu știu nici eu prea multe. Nico mă ține la distanță de tipii cu care face afaceri. Însă nu sunt niște oameni drăguți, Claire. Și odată ce pun mâna pe tine, e posibil ca Nico să nu te poată scoate din ghearele lor prea curând. Ești sigură că vrei să faci asta?

Tresar de groază când îmi imaginez o mașină neagră. Un chip fără nume. Poate o cameră friguroasă plină de femei, legate cu lanțuri. Saltele împrăștiate pe podeaua de beton, pătate și pline de cocoloașe. Apoi mă gândesc la Rory înfuriat, la ce o să-mi facă după ce o să rămân din nou singură cu el. La cât de umilit și indignat o să fie din cauza a ceea ce făcusem.

— Sună-l! zic.

— Unde stai?

Îi dau detaliile și o aud cum caută un pix în sertar.

— Bine. O să te contacteze cineva acolo. Fii pregătită să pleci de îndată ce primești vești de la noi.

Mă cutremur de frică în timp ce mă întreb dacă Nico o să mă poată ajuta. Și dacă vreau ca el să mă ajute.

Însă Petra încă îmi dă instrucțiuni.

— Găsește un ATM și scoate cât de mulți bani poți… pentru orice eventualitate.

Mi-a venit rândul și oamenii așteaptă să-mi închei convorbirea telefonică și să-mi pun lucrurile pe banda transportoare.

— Trebuie să închid, îi spun.

— Încearcă să rămâi calmă, zice ea. Voi lua legătura cu tine de îndată ce pot.

Apoi închei convorbirea, răscolită de îndoieli, simțindu-mă ca într-un coșmar — învârtindu-mă, întorcându-mă la 360 de grade de pericol.

Eva

Aeroportul John F. Kennedy, New York
Marți, 22 februarie
Ziua accidentului

Disperarea din vocea femeii era evidentă. *Sunt eu. Claire*. Vocea care i se frânse când rosti cuvintele, de parcă își înăbușea lacrimile. Eva se ridică în picioare, preocupată, în timp ce asculta destăinuirea isterică a unei femei aflate în pericol. O femeie fugară. O femeie ca ea.

Eva aruncă o privire spre călătorii din jurul ei, împingând din toate părțile în timp ce-și croiau drum prin linia de securitate. Familia cu mai multe valize mari, care cu siguranță va trebui verificată. Cuplul din spatele ei, certându-se în șoaptă pentru că nu plecaseră la aeroport la timp. Eva se uita să vadă dacă mai era și altcineva atent. Dacă era posibil ca cineva să-și amintească de femeia disperată, care vorbea la telefon, și de necunoscuta tăcută din fața ei, care asculta.

Claire. Numele ei, o singură silabă, părea să se tot repete în mintea Evei. Se trase mai aproape, prefăcându-se absorbită de telefonul său, cel cu cartelă pe care-l cumpărase cu mai puțin de 24 de ore în urmă dintr-un alt aeroport, și începu să o studieze cu atenție pe acea femeie, în detaliu. Geanta Birkin scumpă. Pantofii sport eleganți asortați cu o pereche de pantaloni și cu un pulover din cașmir, roz-aprins, mulat elegant pe silueta ei subțire. Părul negru îngrijit, până la umeri.

— Cred că șansele mele de a dispărea sunt mai mari în Porto Rico, zise Claire.

Eva se dădu mai aproape pentru a nu rata nimic.

— Dispar atât de multe de pe radar după uragan! Oamenii vor fi mai receptivi la bani și nu vor pune multe întrebări.

Eva simți cum i se accelerează pulsul auzind-o vorbind de *radar*, pentru că exact de asta avea și ea nevoie, *să dispară de pe radar*. Porto Rico era răspunsul, și prin Claire va ajunge ea acolo.

Când ajunseră în față, un agent TSA o îndrumă pe Eva înspre un aparat cu raze X aflat în partea stângă, iar pe Claire, înspre dreapta, la distanță de câteva rânduri. Eva încercă să o urmeze, însă agentul TSA nu îi permise. Rămase cu ochii pe Claire, urmărindu-i puloverul roz-aprins, în timp ce trecea prin aparatul cu raze X, recuperându-și apoi lucrurile în cealaltă parte și dispărând în mulțime.

Eva își înfrână dorința de a se lua rapid după ea. Nu așteptase toată dimineața, iar acum s-o piardă pe Claire. Însă era blocată în spatele unui bărbat în vârstă care trebui să treacă de mai multe ori prin scaner. De fiecare dată când se aprindea luminița roșie, Eva simțea cum îi crește tensiunea, de nerăbdare să ajungă în cealaltă parte.

În cele din urmă, bărbatul scoase un pumn de mărunțiș din buzunar, numărându-l cu grijă înainte de a-l depune pe o tăviță, și trecu fără probleme.

Eva își puse haina și pantofii pe o tăviță și își aruncă geanta pe banda rulantă, ținându-și răsuflarea în timp ce trecea. Ajunsă în cealaltă parte, se precipită să-și ia lucrurile, înșfăcă telefonul și geanta de voiaj, căutând cu privirea în aglomerație puloverul roz-aprins. Însă Claire dispăruse.

Se simți de parcă cineva o lovise cu rapiditate. Orice altceva ar fi încercat să facă — să-și cumpere alt bilet de avion, un bilet de autobuz, să închirieze o mașină —, putea fi depistată. I s-ar fi dat de urmă, ar fi fost găsită oriunde s-ar fi dus.

Eva studie atent mulțimea, încetinind în fața fiecărui restaurant, căutând la fiecare colț al fiecărui chioșc de ziare. Sus în față se aflau niște monitoare. Va găsi zborul de plecare către San Juan și o va localiza pe Claire la poarta de îmbarcare. Nu avea cum să ajungă prea departe.

Însă exact când trecu prin dreptul unui bar, văzu puloverul roz-aprins pe fondul gri al ferestrei din fundal. Claire stătea singură, își luase ceva de băut și studia atent terminalul aglomerat, era

vigilentă în felul în care un animal scrutează orizontul după prădători.

Eva își lăsă privirea să alunece mai departe și continuă să meargă. Claire nu avea să-i facă destăinuiri unei necunoscute care ar întreba-o dacă o poate ajuta cu ceva. Plănuia să ajungă la asta pe ocolite. Intră într-o librărie și luă o revistă, răsfoind-o, lăsându-i timp lui Claire să se liniștească.

Vizavi, o văzu pe Claire ducând băutura la buze.

Eva puse revista la locul ei, ieși din magazin și se îndreptă către ferestrele mari de sticlă cu vedere către pistă, apoi o luă la stânga spre Claire. Când ajunse suficient de aproape, ridică telefonul mut la ureche și, vorbind cu o voce ușor speriată, lovi dinadins scaunul lui Claire.

— De ce vor să vorbească cu mine? întrebă Eva, așezându-se lângă Claire, care se mută mai încolo, iritată. Dar am făcut tot ce mi-a cerut el, continuă Eva. După ce am aflat că era în fază terminală, am discutat despre asta.

Eva își acoperi ochii cu mâna și se gândi la ultimele șase luni. Cât de mult riscase. Cât de mult pierduse. Avea nevoie de toată această emoție acum, pentru a-și țese povestea și a o livra drept adevărată.

— A fost soțul meu și l-am iubit, zise ea, luând un șervețel de la bar și ducându-l la ochi, înainte ca Claire să poată observa că nu avea lacrimi. Suferea și am făcut ce ar fi făcut oricine.

Eva făcu o pauză, ca și cum cineva aflat la celălalt capăt al firului vorbea, după care zise:

— Spune-le că n-am nimic de zis.

Își smuci telefonul de la ureche, îl împunse cu degetul, deconectând falsa convorbire, și trase puternic aer în piept.

Eva îi făcu semn barmanului și zise:

— O votcă tonică.

Apoi, mai mult pentru ea decât pentru Claire, adăugă:

— Știam că la asta se va ajunge. Doar că habar n-am avut că se va întâmpla atât de repede.

Luă o înghițitură din băutura pe care barmanul i-o așezase în față, în timp ce, lângă ea, Claire se foia pe scaun, neatentă la Eva,

aspectul rigid al umerilor săi fiind de ajuns pentru a-i reduce la tăcere pe majoritatea oamenilor. Însă Eva rămase cu ochii închiși și duse isteria ceva mai departe, respirând precipitat, inegal. Încercă să ia alt șervețel din teancul aflat destul de departe de ea, lovind-o pe Claire din nou cu umărul și obligând-o pe aceasta să-i dea un șervețel.

— Mulțumesc, îi zise ea. Îmi cer scuze că sunt în halul ăsta și că dau buzna și-ți stric liniștea. Doar că…

Tăcu, de parcă trebuia să-și adune curajul să continue.

— Soțul meu a murit de curând. Cancer.

Claire ezită, tot fără să se uite la Eva, înainte de a spune în cele din urmă:

— Îmi pare rău.

— Am fost împreună 18 ani. Din liceu.

Eva își suflă nasul și rămase nemișcată, cu privirea spre băutura de pe masă.

— Îl chema David.

Mai luă o gură de băutură, reținând un cub de gheață în gură și împingându-l în obraz, dorindu-și ca ritmul ei cardiac să se calmeze, ca povestea pe care o avea de spus să se calmeze și ea. Prea repede spusă, ar fi sunat sec și fals. Minciunile trebuie spuse cu grijă. Plantate și îngrijite înainte ca următoarea minciună să fie servită.

— Se irosea pe zi ce trece, cu dureri cumplite. Nu mai puteam suporta să-l văd așa.

Îi lăsă timp lui Claire pentru ca imaginea unui bărbat pe moarte să prindă contur în mintea ei, înainte de a continua.

— Așa că i-am spus asistentei să meargă acasă, că voi sta eu cu el peste noapte. N-am fost prea deșteaptă făcând asta, însă e imposibil să gândești clar când vezi cât suferă bărbatul pe care îl iubești de-o viață.

Eva privi în gol, spre terminal.

— Acum se pare că ei vor să mă ia la întrebări. E posibil să am de suportat consecințele.

Lucrul de care Eva avea nevoie era un motiv convingător pentru care și ea să vrea să dispară și să nu se mai întoarcă

niciodată acasă. Altul decât cel adevărat.

Simți schimbarea în limbajul trupului lui Claire, o ușoară întoarcere către ea, nu mai mult de un centimetru, însă era suficient.

— Cine sunt *ei*? întrebă Claire.

Eva ridică din umeri.

— Medicul legist. Poliția, spuse și apoi arătă spre telefonul său. Era oncologul soțului meu. Mi-a spus că *ei* le cer tuturor să vină în oraș într-o săptămână pentru a răspunde la niște întrebări, adăugă ea privind pe fereastră înspre pistă. Nu se-ntâmplă niciodată nimic bun în orașu' ăsta.

— Ești din New York?

Eva se uită din nou la ea și scutură din cap.

— California.

Pauză. Respirație.

— Soțul meu a murit doar de trei săptămâni și în fiecare zi mă trezesc și retrăiesc clipa aceea. Am crezut că o călătorie la New York m-ar ajuta. O schimbare de peisaj, ceva cu totul altfel decât acasă.

— Și a ajutat?

— Da. Nu.

Se uită la Claire și zâmbi forțat.

— Pot fi adevărate ambele răspunsuri?

— Presupun…

— Am pierdut deja tot ce conta pentru mine. Soțul meu nu mai e. Mi-am abandonat slujba pentru a avea grijă de el. Eram doar noi doi — niciunul dintre noi n-avea familie.

Eva trase cu putere aer în piept și spuse cel mai adevărat lucru pe care-l spusese până acum.

— Sunt singură pe lume și nu vreau să mă mai întorc. Avionul meu pleacă într-o oră și n-aș vrea să fiu la bord.

Scotoci prin geantă și scoase biletul de îmbarcare către Oakland, punându-l pe bar în fața lor. O propunere. O ispită. O sugestie mută.

— Poate mă duc în altă parte. Am economii. O să cumpăr un alt bilet, către un loc unde n-am fost niciodată, și o s-o iau de la

capăt.

Eva își îndreptă spatele în scaun, ca și cum decizia pe care tocmai o luase o eliberase de o greutate apăsătoare.

— Unde crezi că ar trebui să merg?

Vocea lui Claire se auzi încet lângă ea.

— N-o să le ia mult să dea de tine. O să te găsească oriunde te duci.

Eva se gândi câteva clipe la asta înainte de a spune:

— Crezi că e posibil ca cineva să dispară? Să se evapore fără urmă?

Claire nu răspunse. Amândouă rămaseră tăcute, privindu-i pe oamenii care se îndreptau către porțile de îmbarcare sau către bagaje. Călători grăbiți, făcându-și unul altuia loc, în timp ce evitau contactul vizual cu ceilalți din jurul lor, prea absorbiți de locul către care se îndreptau, pentru a observa două femei stând una lângă alta la bar.

La distanță, plânsul unui copil deveni mai zgomotos în timp ce o mamă frustrată trecu pe lângă ele, trăgându-și după ea fiica în lacrimi și spunând:

— Nu te las să te uiți a suta oară la *Capcană pentru părinți*, atâta timp cât nu ți-ai terminat lectura pentru doamna Hutchins.

Eva o văzu pe Claire cum se uită după ele în aglomerație până când dispărură. Apoi zise:

— E plăcut să știi că noua generație apreciază ce-a făcut Lindsay Lohan.

Luă o înghițitură din băutura sa.

— Care era celălalt film în care a jucat? Cu mama și fiica făcând schimb de trupuri și trăind o zi în pielea celeilalte. Îl știi?

— *Vinerea trăsnită*. Sora mea adora filmul ăsta, zise Claire, privindu-și paharul.

Eva numără în gând până la zece. Ajunsese aproape de punctul în care această conversație trebuia să ajungă. Apoi zise:

— Cu cine ai face schimb? Cine ai vrea să fii?

Claire întoarse încet capul spre Eva și ochii li se întâlniră, însă Claire nu-i răspunse.

— Dac-aș fi în *Vinerea trăsnită*, sigur m-ar ajuta în acest moment, continuă Eva, vocea ei devenind din ce în ce mai îndepărtată. Să mă strecor în pielea altcuiva, să pot să trăiesc o viață total diferită. Tot eu aș fi, însă nimeni n-ar ști asta.

Lângă ea, Claire își luă paharul și Eva observă ușorul tremur al mâinii ei.

— Ar trebui să merg în Porto Rico, adăugă ea.

Eva simți că alcoolul îi ajunsese în cele din urmă în sânge, cald și plăcut, lărgind nodul care se strânsese constant în ultimele 48 de ore.

— E o perioadă foarte bună pentru a merge acolo.

Claire scutură din cap.

— Aș face orice să nu mă aflu în avionul ăla, zise ea.

Eva lăsă cuvintele să plutească în aer, așteptând să vadă dacă Claire îi va da mai multe detalii. Fiindcă ceea ce avea Eva în minte era riscant și trebuia să se asigure că Claire era destul de disperată. Învârti gheața în pahar, votca și tonicul amestecându-se, o licoare limpede, cu limetă.

— Se pare că amândouă avem nevoie de o *Vinere trăsnită*.

Eva știa două lucruri. Primul, Claire trebuia să creadă că era propria ei idee. Și al doilea, Eva nu mai voia să fie o persoană care mințea și înșela. Asta era ultima dată.

Claire ridică biletul de îmbarcare al Evei de pe bar și îl studie.

— Cum e în Oakland? întrebă ea.

Eva ridică din umeri.

— Nu e nimic special, zise ea. Locuiesc în Berkeley totuși. Oamenii de-acolo sunt cam nebuni. Dacă mergi pe Telegraph Avenue pe un monociclu, suflând din trompetă, nimeni nu s-ar uita de două ori la tine. E genul ăsta de loc. E ușor să nu ieși în evidență, deoarece toată lumea e puțin mai ciudată decât tine.

Exact în acel moment, barmanul se apropie și zise:

— Vă mai pot aduce și altceva, doamnelor?

Pentru prima oară, Claire zâmbi.

— Cred că suntem în regulă, mulțumim.

Iar Evei îi spuse:

— Vino cu mine!

Ieșiră din bar, una lângă alta, obligându-i pe oameni să le ocolească, așezându-se tăcute la coada de la toaletă, unde erau mai multe femei obosite din cauza călătoriei. Ușile mai multor cabine se deschiseră și Claire le lăsă pe femeile din spatele ei să treacă în față până când se eliberă cabina pentru persoane cu handicap. O trase pe Eva după ea și încuie ușa în urma lor.

Claire vorbi în șoaptă:

— M-ai întrebat dacă cred că e posibil să dispari. Bănuiesc că există o cale.

Se auzi cum mai multe femei trăgeau apa de la toaletă și cum erau anunțate în difuzor câteva zboruri, în timp ce Claire scotocea prin poșetă, scoțându-și telefonul, apoi biletul electronic, pe care i-l întinse Evei.

— Dacă facem schimb de bilete, înregistrările de zbor ne vor înfățișa pe fiecare îmbarcându-ne în avioanele respective, zise Claire. Dar eu o să fiu de negăsit în Porto Rico. Iar tu la fel, în Oakland.

Eva încercă să pară sceptică. Nu ar funcționa dacă ar fi de acord prea repede.

— Ai înnebunit? De ce ai vrea să faci așa ceva pentru mine?

— Tu ai face-o pentru mine, zise Claire. Nu mă pot duce acasă. Și sunt o fraieră dacă cred că reușesc să dispar în Porto Rico.

Eva o privi atent pe Claire.

— Ce vrei să spui?

— Nu trebuie să-ți faci griji.

Eva scutură din cap.

— Dacă o să fac asta, trebuie să-mi spui în ce mă bag.

Claire se uită spre ușa toaletei și zise:

— Aveam în plan să-mi părăsesc soțul. Planul a eșuat, pentru că el a aflat totul. Trebuie să dispar înainte de a…

— Înainte de ce anume? E un tip periculos?

— Doar pentru mine.

Eva studie biletul electronic de pe telefonul lui Claire, de parcă se gândea la asta.

— Cum putem face schimb de bilete dacă nici măcar nu semănăm?

— Nu mai contează. Am trecut deja de linia de securitate. Vei avea telefonul meu, cu biletul de îmbarcare. Nimeni nu o să te întrebe nimic.

Se uită la Eva, cu ochii sticloși și disperați.

— Te rog, șopti ea. Asta e singura mea șansă.

Eva știa cum e să crezi că ai pus mâna pe ceva, dar în clipa următoare eșuezi. Deveneai disperată… atât de cumplit de disperată, încât nu mai vedeai că există posibilitatea ca lucrurile să iasă prost.

Planul se dovedi a fi simplu. Își transferară repede conținutul genților, Claire scoțând o șapcă inscripționată cu NYU dintr-a sa și strângându-și părul sub ea. Apoi își scoase puloverul și i-l dădu Evei.

— Soțul meu nu o să abandoneze nicio pistă. Fiecare minut al acestei zile o să fie analizat, cercetat. Inclusiv imaginile de pe camerele de securitate din aeroport. Va trebui să facem schimb și de câteva lucruri, nu doar de bilete.

Eva își scoase pardesiul și i-l întinse lui Claire, ezitând o clipă. Era preferatul ei, un pardesiu verde cu glugă, multe fermoare și buzunare interioare care-i fuseseră de ajutor mulți ani.

Claire îl îmbrăcă, vorbind în continuare:

— După ce aterizezi, folosește cardul meu de credit pentru a scoate bani sau cumpără-ți un bilet către altă destinație. Oriunde vrei. Doar ca să lași o pistă pentru soțul meu.

Claire băgă un laptop în geanta de voiaj a Evei, aflată la picioarele acesteia. Apoi deschise trusa de toaletă și scoase o periuță de voiaj, strecurând-o într-unul din buzunarele fostului pardesiu al Evei, lucru care acesteia i se păru ciudat. Igiena orală nu părea un lucru atât de important în acest moment… era ceva ciudat la mijloc. Din portofel, Claire scoase un teanc de bani și îl băgă în alt buzunar, apoi puse din nou portofelul în geantă și i-o dădu Evei.

— Să te miști repede, înainte ca el să blocheze cardurile, zise ea. Pinul e 3710.

Eva luă geanta, deși nu avea nevoie de banii lui Claire. Apoi îi dădu lui Claire propria geantă, fără să se sinchisească măcar să se uite prin ea, fericită să scape de tot. Singurii bani de care avea nevoie acum erau într-un săculeț lipit de piele, restul fiind departe, așteptând-o.

Eva își strecură brațele în puloverul roz de cașmir, simțind că scăparea era aproape, sperând ca Claire să nu se piardă cu firea. În 90 de minute va fi în avion, în drum spre Porto Rico. După aterizare, Eva știa 100 de moduri în care să dispară. Putea să-și schimbe înfățișarea, apoi să plece de pe insulă cât mai repede posibil. Să închirieze o ambarcațiune. Să închirieze un avion. Avea destui bani pentru a face orice era nevoie. Nu-i păsa ce urma să facă Claire.

Se gândi la conversația pe care o avusese cu Dex cu o săptămână în urmă, pe un ton nonșalant la un meci de baschet. *Singura modalitate de a obține o carte de identitate falsă e să găsești pe cineva dispus să ți-o dea pe a sa*. Eva aproape că râse tare, rememorând cuvintele lui Dex în toaleta pentru persoanele cu handicap de pe Terminalul 4 din aeroportul JFK.

Claire se juca cu unul dintre fermoarele pardesiului pe care-l purta acum, iar Eva se gândi la cine era posibil să o aștepte la aterizare în Oakland. Era posibil ca ei să ezite câteva clipe în momentul în care o vedeau ieșind din aeroport îmbrăcată cu pardesiul obișnuit al Evei. Însă acolo se sfârșeau asemănările.

— Sper că nu te deranjează, zise Eva, apăsându-și telefonul cu cartelă pe piept, dar am în el toate fotografiile. Câteva mesaje vocale de la soțul meu…

Nu putea să riște ca Claire să descopere că pe telefon nu era niciun contact, nicio fotografie, doar un număr de telefon în istoricul apelurilor. Îl ținu ridicat pe al lui Claire.

— Dar va trebui să-ți dezactivezi parola, ca să pot scana biletul electronic. Doar dacă nu cumva vrei să tipărești biletul și să-ți păstrezi telefonul?

— Și să-i permit să mă localizeze în felul acesta? Nu, mulțumesc, zise Claire, navigând prin setări și dezactivând parola. Dar am nevoie să notez un număr mai întâi.

Eva privi în timp ce Claire scoase un pix din geantă și notă ceva pe spatele unei chitanțe vechi.

Chiar în acel moment, era anunțat zborul către Oakland. Începea îmbarcarea. Se uitară una la alta, pe chipul fiecăreia dintre ele citindu-se teamă și încântare deopotrivă.

— Presupun că asta-i tot, zise Claire.

Eva și-o închipuia pe Claire îmbarcându-se la bordul avionului către California și coborând la destinație. Ieșind în soarele strălucitor fără să aibă habar ce o așteaptă, și încercă să nu se simtă vinovată. Însă Claire părea bătăioasă. Deșteaptă. Se va gândi ea la ceva.

— Mulțumesc că mă ajuți să o iau de la capăt, zise Eva.

Claire o trase spre ea și o îmbrățișă, șoptind:

— M-ai salvat! Și n-o să uit niciodată!

Apoi plecă. După ce ieși de la toaletă, dispăru în aeroportul aglomerat, camerele de securitate înregistrând o femeie în pardesiu verde și cu o șapcă inscripționată cu NYU trasă peste ochi, îndreptându-se către o altă viață.

Eva încuie din nou ușa, sprijinindu-se de peretele rece acoperit cu faianță, așteptând să-i treacă adrenalina, rămânând amețită și lipsită de putere. Nu era încă liberă, însă era mai aproape ca niciodată de libertate.

Eva așteptă în toaleta încuiată cât putu de mult, imaginându-și-o pe Claire zburând spre vest, întrecându-se cu soarele, către libertate.

— Îmbarcarea pentru zborul 477 cu escală în Porto Rico a început, anunță o voce și atunci ieși și ea, mergând cu pași mari pe lângă un șir lung de femei care așteptau. Cu coada ochiului își privi reflexia în oglindă și se minună de cât de calmă părea în timp ce în sinea ei simțea că-i vine să danseze. Își ridică mânecile puloverului roz de cașmir al lui Claire, se spălă pe mâini la repezeală și își așeză noua geantă pe umăr, înainte de a ieși din nou în holul principal.

La poartă, așteptă pe margine, studiind mulțimea din obișnuință, și se întrebă dacă va învăța vreodată să se afle într-un

spațiu fără să-l evalueze din punctul de vedere al riscurilor și pericolului. Însă toți din jur păreau absorbiți de propriile gânduri, nerăbdători să scape de temperaturile reci ale New Yorkului într-o climă mai caldă.

O agentă de la poartă duse o portavoce la gură și zise:

— La zborul nostru din această dimineață mai sunt locuri libere, așa că orice călător care se află pe lista de așteptare este invitat la ghișeu.

Oamenii îmbrăcați în haine de vacanță concurau pentru locurile de pe listă, dorindu-și să fie primii din grupul lor de îmbarcare, însă cu doar o singură agentă de serviciu lucrurile erau haotice și mergeau încet. Eva se asigură că se așază lângă o familie gălăgioasă, formată din șase persoane. În geantă, telefonul lui Claire zbârnâi. Curioasă, îl scoase.

Ce dracu' ai făcut?

Nu cuvintele o șocară, ci răutatea pe care o sugerau, otrăvitoare, familiară. Apoi telefonul sună, agitând-o, făcând-o aproape să-l scape din mână. Direcționă apelul către mesagerie. Telefonul sună din nou. Apoi din nou. Se uită spre aeronavă, numărând persoanele din fața ei, dorindu-și ca rândul să se miște mai repede. Să se îmbarce și să decoleze, să plece.

— De ce are întârziere? întrebă o femeie din spatele ei.

— Am auzit că trapa nu se deschidea bine.

— Grozav! zise femeia.

Când îi veni rândul Evei, ea înmână telefonul însoțitoarei de zbor, care-i scană biletul electronic fără ca măcar să se uite la nume. I-l dădu înapoi, iar ea îl închise imediat și îi dădu drumul înapoi în geanta lui Claire. Coada înainta, Eva se afla în pragul avionului, în șirul lung de călători nerăbdători. Cineva o lovi din spate cu bagajul, geanta îi căzu de pe umăr și toate lucrurile lui Claire se împrăștiară în toate direcțiile.

În timp ce se apleca să le strângă, aruncă o privire înapoi înspre holul principal. Coada înaintă, făcând-o pe Eva să dispară din raza vizuală a agentei și să-și dea seama cât de ușor ar fi fost să se strecoare afară din rând. Avionul nu era plin. Era posibil să nu

observe nimeni că ea nu-și ocupase locul. Fusese scanată și apărea ca fiind îmbarcată, iar Claire era deja în drum spre Oakland.

Eva avea la dispoziție doar o clipă ca să se hotărască. Știa cum poate s-o facă. Să se retragă într-o parte și să se sprijine de perete prefăcându-se că vorbește la telefon. Nu ar fi fost decât o altă călătoare preocupată de propria viață, în drum către o destinație nouă. Ar fi putut părăsi aeroportul, să se îndrepte spre Brooklyn unde să găsească un coafor dispus să servească o persoană în trecere care dorea să-și vopsească părul în negru. Apoi și-ar fi putut cumpăra cu banii jos un bilet la un alt avion, folosind cardul de identitate al lui Claire. Era foarte simplu să existe două Claire Cook, călătorind spre două destinații complet diferite. Și, odată ce ea ateriza și dispărea, toate informațiile despre ea ar deveni irelevante.

Și, la fel, și ea.

Claire

Joi, 22 februarie

Abia după o oră de zbor, inima încetează să-mi mai bubuie și trag cu putere aer în piept cum n-am mai făcut-o de ani de zile. Arunc o privire spre ceasul de la mână. Avionul în care ar trebui să mă aflu este undeva deasupra Atlanticului în acest moment, la mii de kilometri depărtare. Mi-l imaginez aterizând în Porto Rico, rulând spre terminal și debarcând turiști, Eva strecurându-se invizibilă pe lângă toată lumea. Rory va fi descoperit deja ce se afla în pachetul trimis prin FedEx și, când va începe să mă caute, o va căuta pe Claire Cook sau pe Amanda Burns. Habar n-are cine e Eva James. A fost aproape prea ușor.

Îmi revine în minte amintirea unei seri când aveam 13 ani și stăteam pe verandă cu mama. Fusesem ținta răutăților unui grup de fete populare, timp de câteva săptămâni. Ele mă urmăriseră, șoptind chestii urâte, așteptând până când eram singură pe hol sau la baie pentru a lansa remarci usturătoare. Mama voise să intervină, însă nu-i dădusem voie, crezând că asta nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

— Mi-aș dori să pot dispărea, șoptisem.

Împreună o priveam pe Violet — care avea trei ani pe atunci — alergând de colo colo prin curtea mică, trandafirii legănându-se în briza ușoară a serii.

— Dacă ești atentă, Claire, soluțiile apar mereu. Dar trebuie să fii suficient de curajoasă pentru a le vedea, îmi spusese mama, luându-mi mâna din poală și strângându-mi-o.

Cuvintele ei mă derutaseră atunci. Însă acum realizez că îmi dădea un sfat pentru mai târziu. Fusesem prinsă între două alegeri îngrozitoare — furia lui Rory și genul de oameni pe care Nico i-ar fi trimis să mă ajute —, apoi apăruse Eva și mă eliberase.

Mă gândesc la Eva, la ce a pierdut și sper că, oriunde va ajunge, să poată găsi o cale de a fi împăcată cu ea însăși. Mi-o imaginez într-un sat îndepărtat, într-o căsuță lângă ocean, părul ei blond contrastând cu pielea bronzată, soarele încălzindu-i umerii. Departe de tot. Un nou început, asemenea celui pe care sper să-l am eu însămi.

Ce lucru extraordinar că ne-am găsit una pe alta!

Un balon de bucurie face tumbe înlăuntrul meu și râd zgomotos, făcându-l să tresară pe bărbatul de lângă mine.

— Scuze, zic și mă întorc spre fereastră, privind pământul de sub noi transformându-se, trecând de la oraș către mari întinderi de terenuri agricole, numărul de kilometri dintre mine și Rory crescând cu fiecare secundă.

Șase ore mai târziu, avionul aterizează în Oakland. Survolăm San Francisco-ul și, cu toate că pilotul a semnalat repere cum ar fi Bay Bridge sau clădirea Trans-america, creierul meu abia dacă le-a înregistrat în vâltoarea emoțiilor pe care le resimt. Îmi aștept rândul să cobor din avion, presată de mulțime, și închid ochii, gândindu-mă la un joc pe care eu și Violet obișnuiam să-l jucăm, numit *Ai prefera*… Ne petreceam ore întregi imaginându-ne alegeri imposibile și hilare: *Ai prefera să mănânci zece gândaci sau să ai ficat la cină în fiecare seară timp de un an?* Zâmbesc în sinea mea, întrebându-mă ce am inventa eu și Violet acum. *Ai prefera să fii căsătorită cu un bărbat abuziv, însă bogat, sau să o iei de la capăt într-un loc nou, fără bani și fără identitate?* Decizia mi se pare simplă.

În cele din urmă, ușa se deschide și oamenii încep să coboare din avion. Pornesc și eu printre ei, trăgându-mi șapca peste ochi, cel puțin până când ies din aeroport și mă îndepărtez de camerele de supraveghere. Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să o sun pe Petra și să-i spun că sunt în Oakland. Apoi să găsesc un motel ieftin unde nu mi se vor pune întrebări. Cu numai 400 de dolari în portofel, trebuie să fiu deșteaptă.

După ce coborâm din avion, mă strecor pe lângă ceilalți și mă duc să caut un telefon cu cartelă, însă când ajung dincolo de

gardurile despărțitoare, îmi dau seama că ceva e diferit. Câteva grupuri de oameni s-au adunat în jurul monitoarelor TV în diverse baruri și restaurante și vorbesc în șoaptă.

Probabil că s-a întâmplat ceva.

Mă așez lângă un grup din fața restaurantului Chili și mă uit peste capetele oamenilor. Televizorul e setat pe un canal de știri, însă volumul e oprit. O femeie cu o mină sobră vorbește, iar pe ecran îi este afișat numele — Hillary Stanton, ofițer superior de comunicare la Siguranța Zborurilor. Citesc ce scrie în partea de jos a ecranului.

Nu știm încă ce a provocat accidentul și e prea devreme să ne pronunțăm.

Pe ecran se schimbă cadrul, arătând acum un prezentator de știri, și citesc titlul afișat care era acoperit mai devreme de textul care anunța accidentul.

Prăbușirea zborului 477

Citesc din nou, încercând să rearanjez cuvintele ca să înțeleg.

Zborul 477 era zborul meu către Porto Rico.

Mă apropii mai mult. Pe ecran apare un text:

Autoritățile nu fac speculații cu privire la cauza accidentului, totuși sugerează că sunt șanse mici să existe vreun supraviețuitor. Zborul 477 se îndrepta către Porto Rico, cu 96 de pasageri la bord.

Imaginea prezintă un cadru în direct al oceanului, cu bucăți din fuzelajul avionului plutind la suprafață.

Pământul pare să se miște sub mine și mă lovesc de bărbatul de lângă mine. El mă prinde de cot și mă ține suficient timp pentru a se asigura că nu cad.

— Ești în regulă? mă întreabă el.

Mă desprind de el și pornesc prin mulțime, incapabilă să mă împac cu ceea ce văd pe ecranul televizorului, cu amintirea Evei încă vie în mintea mea — a cărei voce o pot încă auzi, al cărei

zâmbet încă îl pot vedea, în timp ce ușa toaletei se închidea în urma mea.

Cu capul plecat, ajung în holul principal, conștientă brusc de câte monitoare TV se află acolo, difuzând ce s-a întâmplat. Înghit fierea care îmi urcă în gât și localizez un telefon cu cartelă lângă toalete.

Cu degete tremurătoare, scot chitanța pe care am notat numărul de telefon al Petrei și îl formez. O voce mă instruiește să inserez un dolar și 25 de cenți. Scotocesc prin portofelul Evei până număr cinci monede de 25 de cenți și le strecor în fanta telefonului, una câte una, cu inima bubuindu-mi în piept.

Dar în loc să sune, aud trei tonuri și o voce automată care zice: *Ne pare rău, acest număr este nealocat.*

În graba mea de a da de ea, probabil că am format greșit numărul, poate am introdus fără să vreau de două ori aceeași cifră, așa că trag cu putere aer în piept, dorindu-mi ca mâinile să înceteze să-mi mai tremure. Adun monedele din compartimentul pentru rest și formez din nou numărul, mai încet de data asta.

Din nou mi se spune că numărul este nealocat.

Pun receptorul la loc, simțindu-mă de parcă aș pluti dincolo de realitate, ieșind din trupul meu. Mă îndrept către un scaun neocupat și mă prăbușesc pe el, privind de-a lungul holului. Oamenii intră și ies din câmpul meu vizual, trăgând după ei valize, chemându-și copiii, vorbind la telefoanele mobile.

Probabil că am copiat greșit numărul. Mă gândesc la ce am făcut în toaleta din aeroport, când am notat numărul Petrei, adrenalina făcând ca atenția să mi se îndrepte în mai multe direcții.

Iar acum sunt complet izolată.

Vizavi, imaginea de pe ecranele televizoarelor se schimbă iarăși, și devin din nou atentă.

> Numele pasagerilor nu au fost dezvăluite încă, însă oficialii de la Siguranța Zborurilor spun că vor susține o conferință de presă mai târziu în această seară.

Îmi dau seama cât de vulnerabilă pot să devin, cum asemenea lucruri preiau controlul, sensibilizând o țară întreagă. Mai întâi, detaliile înfiorătoare, speculațiile în legătură cu ce a mers prost. Apoi interesul uman. Victimele. Viețile lor, speranțele lor. Chipurile lor, zâmbind, râzând, fără să știe cum o vor sfârși. Din cauza lui Rory, povestea mea va fi amplificată, minutele mele de anonimat scurgându-se în ritm alert. Figura mea va fi curând difuzată în mass-media, ușor de recunoscut de către oricine. Sunt pe cale să devin la fel de celebră ca Maggie Moretti. Și iată încă o tragedie pe care Rory va trebui s-o înfrunte cu curaj. Iar eu sunt blocată, cu foarte puțini bani, fără identitate și fără niciun loc în care să mă pot ascunde.

Ochii mei aterizează pe geanta Evei, bag mâna înăuntru și scot un inel cu chei și portofel. Bag cheile în buzunar și deschid portofelul, memorând adresa din carnetul ei de șofer. *Le Roy, nr. 543*. Nu ezit. Ies din aeroport în soarele strălucitor al Californiei și chem un taxi.

Gonim pe autostradă, linia orizontului de-abia apărând uneori dintre clădirile industriale din San Francisco, în partea de est a golfului. În schimb, îmi amintesc ultimele clipe ale Evei în cabina de toaletă împreună cu mine, hotărâtă să-și acorde o a doua șansă, fără să-și închipuie că nu va avea niciodată ocazia să o facă. Îmi sprijin capul de geamul mașinii și încerc să mă concentrez la sticla rece, lipită de pielea mea. *Încă puțin*. Nu-mi permit să-mi pierd controlul, până nu mă voi afla în spatele ușilor închise.

Curând, ajungem pe niște străzi pline cu puști de colegiu, îmbrăcați în haine colorate, vesele. Încerc să-mi imaginez ce face Rory în acest moment. Cel mai probabil, se întoarce la New York, după ce a anulat evenimentul din Detroit. Depozitând în secret cei 40 000 de dolari la bancă și ascunzând restul în sertarul lui secret.

Privesc pe fereastră în timp ce trecem pe lângă universitate, studenții traversând strada haotic, nepăsători, așa cum doar studenții o pot face. Ocolim capătul estic al campusului și intrăm

într-un cartier rezidențial în partea de nord, cu dealuri și străzi șerpuitoare. Case, duplexuri și apartamente, unele lângă altele printre arborii înalți de sequoia, mă fac să mă gândesc la ce voi găsi când voi descuia ușa Evei. O intrusă pătrunzând în casa pe care Eva a împărțit-o cu soțul ei, înghețată pentru totdeauna exact cum a lăsat-o ea. Mă voi uita la fotografiile lor. Le voi folosi baia. Voi dormi în patul lor. Mă cutremur și încerc să nu mă gândesc atât de departe.

Șoferul mă lasă în fața unui duplex alb cu două etaje, o verandă lungă și două uși identice la fiecare capăt. Partea din dreapta are perdele, închizându-se ochilor iscoditori. Un pin mare aruncă o parte a verandei în umbră, solul de dedesubt părând întunecat și proaspăt. Partea din stânga e nelocuită, ferestrele goale, dezvăluind camere pustii, cu plinte, grinzi roșii și pardoseli de lemn. Sunt ușurată că nu va trebui să răspund la nicio întrebare din partea vreunui vecin, care să mă întrebe cine sunt și unde e Eva.

Scotocesc printre chei, o găsesc în cele din urmă pe cea care trebuie și deschid ușa. Prea târziu realizez că e posibil să existe o alarmă și îngheț. Însă totul rămâne tăcut. Aerul miroase a camere închise și simt și un ușor iz de ceva între floral și chimic — apare, apoi dispare.

Închid ușa, o încui, călcând cu grijă pe lângă o pereche de pantofi care arată de parcă cineva și i-a scos din picioare cu câteva minute în urmă, ciulind urechile la orice zgomot, orice sunet făcut de altă persoană. Totuși, în ciuda dezordinii, casa pare complet liniștită.

Las geanta jos lângă ușa de la intrare, pentru cazul în care trebuie să plec repede, și mă strecor să arunc o privire în bucătărie. Goală, cu toate că, pe blat, e o cutie deschisă de Coca-Cola dietetică și niște vase în chiuvetă. O ușă duce spre curtea din spate, însă e închisă cu lanț.

O iau ușor în sus pe scări, ascultând cu foarte mare atenție. Doar trei camere — o baie, un birou și un dormitor, haine aruncate pe pat și pe podea ca și cum cineva a plecat în grabă. Dar sunt singură în casă și, în sfârșit, nu-mi mai țin răsuflarea.

Înapoi la parter, mă prăbușesc pe canapea, mă aplec în față sprijinindu-mi capul în mâini și în cele din urmă dau voie evenimentelor zilei să mă ajungă din urmă. Panica pe care am simțit-o, urmată de încântarea de a mă fi strecurat pe lângă toți.

Apoi mă gândesc la Eva care se află undeva pe fundul Oceanului Atlantic. Dacă a durut atunci când avionul a atins apa, dacă momentele care au condus la impact au fost lungi, cu țipete și plânsete de teroare sau dacă au fost scurte din cauza lipsei oxigenului. Respir adânc de câteva ori, încercând să mă calmez. *Sunt în siguranță. Sunt OK.* Afară, o mașină trece prin cartierul liniștit. În depărtare, se aud clopote.

Ridic capul și studiez reproducerile abstracte înrămate pe perete și fotoliile moi aflate de-o parte și de alta a canapelei. Camera e mică, însă confortabilă, mobila e de calitate, dar nu extravagantă. Exact opusul casei pe care tocmai am lăsat-o în urmă.

În fotoliul înclinat spre televizor s-a format o adâncitură, însă restul mobilei pare nouă, ca și cum nimeni n-a stat vreodată acolo. Ceva de aici mă sâcâie și încerc să-mi dau seama ce anume. Poate e felul în care a fost lăsat totul, ca și cum cineva tocmai a plecat pentru doar câteva minute. Studiez atentă spațiul, încercând să-mi dau seama unde ar fi putut să încapă patul de spital al soțului ei. Unde pregăteau asistentele pastilele, unde măsurau siropurile medicinale cu linguriță, unde se spălau pe mâini? Însă toate dovezile au dispărut. Nici măcar o singură urmă pe covor.

Lipită de peretele îndepărtat, e o etajeră ticsită de cărți și mă duc până la ea, văd titluri de biologie și chimie și câteva manuale pe primul raft de jos. *Mi-am abandonat slujba pentru a avea grijă de el.* Poate era profesoară la Berkeley. Sau poate el era.

Din bucătărie se aude un bâzâit, zgomotos și discordant în casa tăcută. Când ajung în prag, observ telefonul mobil negru de pe blatul de bucătărie, vârât între două recipiente. Îl iau, nedumerită, amintindu-mi de cel pe care l-a folosit Eva la aeroport în New York. Notificarea este de la una din acele aplicații de mesagerie care dispar după un anumit interval de timp, de la un contact pe nume D.

De ce n-ai venit? S-a întâmplat ceva?

Telefonul bâzâie în mâna mea, a mai sosit un mesaj, aproape că tresar surprinsă.

Sună-mă imediat!

Îl arunc înapoi pe blat și mă uit la el, așteptând alt mesaj, însă rămâne tăcut și sper că, oricine e D, a terminat cu întrebările în seara asta.

Mă îndrept spre chiuvetă și mă uit pe fereastra care dă spre curtea mică din spate. E delimitată de arbuști și pe mijloc e traversată de o alee de cărămidă care duce spre poartă de la gardul din spate. Mi-o imaginez pe Eva stând acolo, în amurgul care, la fel ca acum, colorează umbrele în nuanțe închise de purpuriu și albastru pe măsură ce cerul se întunecă, și, în timp ce ea privește acest tablou, soțul ei trage să moară.

Telefonul bâzâie iarăși, răsunând în bucătăria goală ca un semn de rău augur. Casa goală mi se oferă și cu toate astea nu dezvăluie nimic.

Eva

Berkeley, California
August
Cu șase luni înainte de accident

Eva îl aștepta în față la cămin. Nu era același cămin în care stătuse ea — cu atâția ani în urmă —, ci unul mai nou, cu muchii mai rotunde și finisaje din lemn de culoare închisă, ca și cum se dorea ca studenții să simtă că locuiau într-o vilă italiană, nu într-un cămin studențesc. Își îndreptă privirea în sus, spre ferestrele care erau deschise pentru a lăsa să pătrundă aerul rece al dimineții, spre afișele cu trupe despre care ea nu auzise niciodată, prinse cu bandă adezivă. Din centrul campusului, ceasul din turnul Campanile bătea ora fixă, iar studenții care aveau cursuri dimineața devreme treceau pe lângă ea, în timp ce ea stătea pe trotuar sprijinită de o mașină. Nimeni nu se uita la Eva. Nu o făceau niciodată.

În cele din urmă, el ieși, cu rucsacul aruncat pe umăr și ochii în telefon. Nu o observă pe Eva decât în momentul în care ea începu să meargă pe lângă el.

— Bună, Brett! zise ea.

El ridică privirea, speriat, și un licăr de îngrijorare îi traversă fața în momentul în care văzu cine era. Dar apoi zâmbi forțat și zise:

— Eva! Bună!

Pe partea cealaltă a străzii, doi bărbați coborâră încet dintr-o mașină și începură să meargă în aceeași direcție cu ei, încet, în tăcere. Urmărindu-i.

— Sunt sigură că știi de ce sunt aici, începu Eva.

Traversară strada, trecură pe lângă cafenele și librării și ocoliră extremitatea sudică a campusului. Ea păși în fața lui Brett pentru a-l opri în momentul în care ajunseră la începutul unei alei

înguste de piatră cubică, ce ducea către intrarea unei mici galerii de artă ce se deschidea abia la ora 11. Bărbații din spatele lor se opriră și ei, așteptând.

— Uite ce e, Eva, zise Brett. Îmi pare sincer rău, însă n-am încă banii tăi.

Pe măsură ce vorbea, privea cu atenție chipurile celor câteva persoane care se aflau atât de devreme pe stradă, în căutarea unui prieten. Cineva care să intervină și să-l ajute. Însă Eva nu-și făcea griji. Pentru oricine care privea, Brett era doar un student care stătea de vorbă cu o femeie, pe trotuar.

— Asta ai spus și ultima oară, zise Eva. Și mai înainte la fel.

— E vorba de părinții mei, explică Brett. Divorțează. Mi-au redus banii la jumătate. Abia dacă-mi permit să-mi iau o bere.

Eva înclină capul cu înțelegere, ca și cum empatiza cu el. Ca și cum n-ar fi fost obligată să trăiască dintr-o diurnă minusculă în cei trei ani scurți petrecuți la Berkeley, furând mâncare de la cantină cât să-i ajungă în timpul weekendurilor lungi. Nimeni nu-i dăduse bani atunci. Plata berii nu fusese niciodată pe lunga listă de griji a Evei.

— E o poveste tristă, continuă ea. Din nefericire, nu-i problema mea. Îmi datorezi 600 de dolari și m-am săturat să aștept.

Brett își așeză rucsacul mai sus pe umăr și urmări cu privirea un autobuz care venea huruind în josul străzii.

— O să ți-i dau. Jur! Doar că… o să dureze ceva timp.

Eva băgă mâna în buzunar și scoase o gumă de mestecat, o despachetă cu grijă și o băgă în gură, mestecând încet, ca și cum se gândea la ce-i spusese el. Văzând semnalul Evei, bărbații care îi urmăreau porniră spre ei.

Brett aproape că nici nu avu timp să-i observe. Să-și dea seama de scopul lor, să-și dea seama că el și Eva erau destinația. Făcu un pas înapoi, ca și cum ar fi vrut să fugă, însă bărbații se apropiară rapid, înconjurându-l.

— O, Doamne! șopti el cu ochii înnebuniți de teamă și panică. Eva. Te rog. Jur că te voi plăti. *Jur!*

Dădu să plece, însă Saul, cel mai mare dintre cei doi bărbați, își puse o mână pe umărul lui Brett pentru a-l opri. Eva vedea cum

degetele lui mari îl strângeau, și Brett începu să plângă.

Se întoarse spre stradă, rolul ei fiind încheiat. Însă ochii lui Brett o opriră, implorând-o în tăcere să se răzgândească, și Eva ezită. Poate era felul în care lumina dimineții cădea pe ei, toamna simțindu-se doar puțin în aer, amintindu-i de un nou semestru cu lucruri și cursuri noi de învățat. Amintindu-i de viața pe care o iubise odinioară, care nu fusese însă spulberată.

Sau poate era faptul că Brett părea atât de tânăr! Felul în care se smiorcăia, coșul roșu-aprins de pe fruntea lui, perișorii de pe față încă moi și subțiri. Era doar un puști.

Și își aminti că și ea fusese odinioară la fel. Făcuse greșeli. Implorase să i se mai dea o șansă.

Nimeni nu i-o dăduse.

Se dădu într-o parte, dându-le voie să-l conducă pe Brett în jos pe alee, departe de trotuar.

O voce din spatele ei o făcu să tresară.

— Trebuia să facem asta!

Dex.

El se ivi din pragul umbrit al unui magazin închis și își aprinse o țigară, gesticulând spre ea să-l însoțească. Din spatele lor se auzeau pumni care izbeau, țipetele lui Brett cerând ajutor. Apoi o izbitură puternică — probabil o lovitură cu piciorul în abdomen sau capul lui izbit de perete — și Brett amuțind.

Eva rămase cu privirea fixă, știind că Dex o studia.

— Ce faci aici?

El ridică din umeri și trase un fum din țigară.

— Știu că ție nu-ți place partea asta. M-am gândit să trec pe-aici să văd ce mai faci.

O minciună? Adevărul? Cu Dex era greu să-ți dai seama, însă Eva învățase de-a lungul anilor că Dex nu se dădea jos din pat atât de devreme decât dacă șeful lor, Fish, îi spunea să o facă.

— Sunt bine, zise ea.

Urcară agale dealul către stadion, trecând pe lângă altă cafenea, copertina sa albă acoperind o terasă cu mese și scaune goale strânse unele peste altele într-un colț. Înăuntru era plin de profesori și angajați ai universității bându-și cafeaua de

dimineață, înainte de a se îndrepta spre locul de muncă. Afară, un cerșetor stătea într-un scaun cu rotile și cânta la o muzicuță. Eva îi aruncă o bancnotă de cinci dolari.

— Fii binecuvântată! zise bărbatul.

Dex își dădu ochii peste cap.

— Miloasă…

— Karma, îl corectă Eva.

Se opriră în vârful dealului, în față la International House, și Dex se uită dincolo de ea, spre golf, ca și cum ar fi admirat priveliștea, iar ea îi urmări privirea. Cei doi bărbați ieșiseră de pe alee și o luaseră spre vest, către Telegraph Avenue. Nu era nici urmă de Brett, pe care, probabil, îl lăsaseră într-o baltă de sânge. Proprietarul galeriei va da peste el în câteva ore și va suna la poliție. Sau poate Brett va reuși cumva să se ridice și să meargă împleticindu-se către căminul în care stă. Astăzi nu va mai participa la cursuri.

După ce bărbații dispărură, Dex se întoarse iar spre ea, înmânându-i o bucată de hârtie.

— Un nou client, zise el.

Brittany. 16:30. Parcul Tilden.

Eva își dădu ochii peste cap.

— Brittany… numele sugerează clar „un copil din anii ’90“. Cum ai găsit-o?

— Recomandare de la un tip pe care-l cunosc din L.A. Soțul ei tocmai a fost transferat aici.

Eva se opri brusc.

— Nu-i studentă?

— Nu. Dar nu trebuie să-ți faci griji, o asigură el. E fată de treabă.

El azvârli chiștocul pe jos și îl strivi cu talpa pantofului.

— Ne vedem după-amiază, la 3.

El începu să coboare dealul, fără să aștepte o confirmare din partea ei. Nu era nevoie. În cei 12 ani de când lucra cu Dex, nu ratase nicio întâlnire. Ea îl urmări cu privirea până când trecu de alee — în continuare nici urmă de Brett —, apoi o luă spre nord, către casă.

În timp ce traversa campusul, amintirile începură să o năpădească. Sfârșitul verii la Berkeley. Propriul ritm al Evei, atât de profund legat de fluxul și refluxul universității, era acum dezechilibrat din cauza lui Dex, iar ea se întreba care fusese adevăratul lui scop de a i se alătura în această dimineață.

Din spatele ei, Eva auzi pe cineva spunând:

— Scuzați-mă!

Ignoră vocea și porni pe un mic pod ce trecea peste un curs de apă care își croia drum prin centrul campusului.

— Scuzați-mă, se auzi din nou, mai tare de data asta.

O tânără, în anul întâi după cum arăta — cu blugi strâmți, ghete și ceea ce părea să fie un rucsac nou —, păși în fața Evei, gâfâind.

— Îmi puteți spune unde e Campbell Hall? Am întârziat, este prima zi și m-am trezit târziu…

Amuți, în timp ce Eva se uita la ea cu ochi luminoși, având încă viitorul în față.

Un alt Brett, încă inocent. Câte luni va dura până când presiunea Berkeley-ului va începe să o transforme pe această fată? Cât va mai trece până la primul ei test picat sau până la prima ei notă de 7 la o lucrare? Eva își imaginează cum cineva întindea o bucată de hârtie cu numele și numărul de telefon al lui Dex de-a lungul biroului de lemn din bibliotecă. Cât va mai trece până când Eva se va întâlni cu ea în față la Campbell Hall?

— Știți unde este? întrebă fata din nou.

Eva era al naibii de sătulă de toate astea.

— *No hablo inglés*, zise Eva, prefăcându-se că nu vorbește engleză, dorindu-și doar să scape de această fată și de întrebările ei.

Fata se trase înapoi surprinsă și Eva trecu pe lângă ea și o luă în sus pe alee. Să o ajute altcineva. Eva nu era pregătită să-și joace rolul încă.

Apariția neașteptată a lui Dex în acea dimineață încă o preocupa, câteva ore mai târziu, în timp ce stătea în fața chiuvetei din bucătărie și spăla vasele. Pe când clătea un pahar

sub jetul de apă caldă, acesta îi alunecă dintre degete și se sparse, cioburile împrăștiindu-se în bazinul de porțelan.

— Rahat! zise ea, închizând robinetul și ștergându-și mâinile pe un prosop de bucătărie înainte de a aduna cu grijă cioburile mari și a le azvârli în coșul de gunoi.

Simțea că lucrurile se rearanjează, se schimbă, în felul în care animalele presimțeau un cutremur — mici trepidații în scoarța terestră care o avertizau să fie atentă. Să se pună la adăpost.

Luă câteva șervețele de hârtie și strânse restul de cioburi fine, apoi verifică cronometrul pe care-l adusese de la subsol. Mai rămăseseră cinci minute.

Azvârli cutia goală de Coca-Cola dietetică în containerul de reciclare și privi pe fereastra de la bucătărie care dădea către curtea din spate. Tufișurile verzi și trandafirii crescuseră excesiv și trebuiau tunși. În colțul îndepărtat, zări o pisică ghemuită, nemișcată, sub un tufiș cu crengile atârnând până la pământ, cu ochii ațintiți asupra unei păsărele care se bălăcea într-o băltoacă rămasă de la aspersoarele de dimineață. Eva își ținu răsuflarea și privi, îndemnând în tăcere pasărea să se uite în jurul ei și să evite pericolul din curte.

Deodată, pisica făcu un salt. Într-o învălmășeală tăcută de aripi și pene, înșfăcă pasărea, țintuind-o la pământ și paralizând-o cu câteva lovituri rapide. Eva privi în timp ce pisica se furișă cărând pasărea în gură și simți ca și cum universul îi trimitea un mesaj. Singura problemă era că nu știa dacă ea era pisica sau pasărea.

Cronometrul sună, smulgând-o pe Eva din gânduri. Se uită la ceasul de pe aragaz, apoi mai aruncă o privire pe fereastră spre curtea din spate, tot pustie, unde se vedeau câteva pene împrăștiate pe aleea de piatră cubică.

Se îndepărtă de blat, trecu pe lângă rafturile cu rotile, pline cu lucruri pe care nu le folosise niciodată, un accesoriu care să camufleze ușa ascunsă în spatele acestora, și coborî la subsol pentru a termina.

Claire

Marți, 22 februarie

Casa Evei este atât de tăcută, încât mă simt ca și cum m-ar urmări, așteptând să vadă dacă voi dezvălui cine sunt și de ce mă aflu aici. Deschid frigiderul, raftul de sus este plin de cutii de Coca-Cola dietetică și nimic altceva în afară de un recipient deformat cu semipreparate, în spate de tot.

— Vrea cineva o Coca-Cola dietetică? bombăn înainte de a închide din nou frigiderul, privirea alunecându-mi pe rafturile care acoperă peretele, pline cu cărți de bucate și boluri, și înspre dulapurile din partea stângă a chiuvetei.

Încep să le deschid, conțin pahare, farfurii și castroane, și, în cele din urmă, dau de locul unde ține Eva alimentele uscate. Biscuiții Ritz și o Coca-Cola dietetică ar trebui să fie de ajuns în seara asta.

După ce mănânc cât să-mi liniștesc stomacul care-mi chiorăie de ceva vreme, mă întorc în camera de zi. Ceasul de perete arată ora 6. Iau telecomanda, încercând să nu mă gândesc la Eva și la soțul ei, stând ghemuiți sub o pătură și uitându-se la un film sau stând într-o companie plăcută și butonându-și telefoanele; studiez atent camera, căutând dovezi ale unei căsnicii fericite. Fotografii. Amintiri din vacanțe. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu se vede.

Apăs pe butonul de pornire și derulez canalele de televiziune, ajungând în cele din urmă pe CNN.

Pe ecran apare un prim-plan cu aeroportul din New York și un medalion ce prezintă echipa de căutare și recuperare, o ambarcațiune a Pazei de Coastă înconjurată de ape întunecate, luminate parțial cu ajutorul proiectoarelor. Dau volumul mai tare. Kate Lane, comentator politic, gazdă a emisiunii *Politics Today*, vorbește, vocea ei e gravă și sobră în timp ce pe ecran

apare imaginea mea și a lui Rory la o ceremonie de gală, de anul trecut. Am părul prins într-un coc franțuzesc elaborat și râd spre cameră, iar fața mea e machiată excesiv. Kate Lane zice:

— Autoritățile au confirmat că soția filantropului Rory Cook, fiul senatoarei Marjorie Cook, și director executiv al Fundației Familiei Cook, călătorea către Porto Rico în scop umanitar, fiind confirmată ca pasageră a zborului 477.

Apoi imaginea noastră e înlocuită de o filmare în direct a exteriorului aeroportului, camera oferind o panoramă a ceea ce pare a fi o zonă restricționată, în spatele unor ferestre de sticlă mari și plate.

— Reprezentanții de la Vista Airlines se întâlnesc cu membrii familiilor în această seară, în timp ce, în largul coastei Floridei, echipele de căutare și recuperare vor lucra până târziu în noapte. Oficialii de la Siguranța Zborurilor s-au grăbit să elimine terorismul ca posibilă cauză a accidentului aviatic, menționând în schimb condițiile meteorologice instabile și faptul că acest avion fusese reținut la sol cu doar patru luni înainte.

Imaginea se mărește, înfățișând oameni strângându-se în brațe și plângând, consolându-se unii pe alții. Mă apropii de televizor, mijind ochii pentru a vedea dacă Rory este acolo. Însă nu trebuia să mă chinui prea mult să-l caut. Ca la un semnal, cadrul cade pe un șir de microfoane și Rory iese din încăpere, strecurându-se în spatele acestora.

— Mi s-a spus că vom avea o scurtă declarație de la domnul Cook în numele familiilor îndurerate.

Pun televizorul pe pauză și îl studiez pe Rory. Poartă o pereche de blugi scumpi și una dintre cămășile sale cu nasturi albaștri, care dă bine la cameră. Însă pe chip i se citește durerea, ochii îi sunt goi și roșii. Mă las pe spate, întrebându-mă dacă e cu adevărat devastat sau dacă se preface, dacă chiar e livid precum pare, descoperind cu siguranță adevărul deja.

Lăsând televizorul pe pauză, îmi iau computerul din geantă și urc câte două trepte deodată până în biroul Evei. Așezat într-un colț pe birou, routerul de internet are ledul verde aprins, îl întorc și găsesc parola pe spatele lui, rugându-mă ca Eva să nu se fi

sinchisit să o schimbe. Am nevoie de trei încercări ca să potrivesc parola cu un nume de rețea, și am intrat.

Dau clic pe fereastra pe care am deschis-o seara trecută și arunc o scurtă privire prin mesajele primite de Rory în timp ce el e în direct la televizor. Sunt mai multe mesaje de la Danielle, copii ale e-mailurilor pe care ea le-a trimis în această dimineață, informând hotelul din Detroit că Rory va folosi rezervarea mea, informând școala că Rory va fi cel care va participa la eveniment.

Și un schimb de mesaje între Bruce și Rory, la scurt timp după ce a apărut știrea referitoare la accidentul aviatic.

Cred că trebuie să amânăm anunțul.

Replica lui Rory era scurtă.

Cu siguranță, nu.

Dar Bruce nu se lăsase descurajat.

Gândește-te cum se văd lucrurile. Soția ta tocmai a murit. Sub nicio formă nu poți face anunțul săptămâna viitoare. Să-i lăsăm pe cei de la Siguranța Zborurilor să-i recupereze trupul. Să aibă loc înmormântarea. După care facem anunțul. Și le spunem că faci ceea ce și-ar fi dorit Claire.

Cu toate că nu mă surprinde, faptul că își fac griji în acest moment în legătură cu anunțul candidaturii pentru Senat încă mă doare. În ciuda problemelor, în ciuda temperamentului său, știu că Rory m-a iubit, în felul lui bolnăvicios. Însă pe undeva simt un dram de satisfacție că am avut dreptate să fug în acest moment. Că, dacă ar avea de ales, Rory nu m-ar alege niciodată pe mine, în detrimentul ambițiilor sale.

Deschid Google și o caut *Petra Federotov*. Îmi apare o listă lungă cu ceea ce par a fi cataloage de artă, cu grafică viu colorată și nume pe care nu le pot pronunța. Pagini întregi. Dau din nou o căutare, cu *numărul de telefon al Petrei Federotov*, și lista e și mai lungă — o pizzerie din Boston, link-uri către site-uri care oferă programe de căutare de persoane contra unei sume de 30 de

dolari. Însă sunt sigură că Nico a avut grijă ca informațiile despre ei să fie șterse din acele baze de date și, mai mult ca sigur, șterse și de pe internet.

Las calculatorul deschis și mă întorc la parter, unde imaginea lui Rory e încă înghețată pe ecran, cu mâna într-o tentativă de a-și da la o parte o șuviță de păr care i-a căzut pe frunte. Într-o altă viață, aș fi întins mâna să i-o dau eu la o parte, cu gesturi blânde și iubitoare. Mă uit la chipul său, amintindu-mi cum a fost să-l iubesc. În zilele de început ale relației noastre, când venea să mă ia de la casa de licitații și mă surprindea cu o cină la Le Bernardin sau cu un picnic vara în parc. Zâmbetul său poznaș în timp ce ne strecuram pe ușa din spate a unui club, felul tandru în care îmi atingea buzele cu degetul lui mare, înainte de a mă săruta.

Aceste amintiri nu sunt pierdute. Doar îngropate. Poate într-o zi voi putea să le reînvii din nou. Să le resuscitez și să le examinez obiectiv, păstrându-le pe cele bune și uitându-le pe celelalte.

Apăs butonul *Redare*. Rory își drege glasul și zice:

— În această dimineață, asemenea multor familii aflate acum în spatele meu, mi-am sărutat soția, pe Claire, și mi-am luat la revedere de la ea pentru ultima oară.

Face o pauză, trăgând aer adânc în piept înainte de a continua, cu voce frântă, tremurătoare, rostind cuvintele.

— Ceea ce trebuia să fie o călătorie umanitară către Porto Rico ne-a aruncat pe mine și familiile celor 95 de pasageri ai zborului 477 într-un adevărat coșmar. Vă asigur că nu ne vom odihni până când nu vom obține răspunsuri, până când nu vom înțelege pe deplin ce s-a întâmplat.

Înghite cu dificultate și își încleștează maxilarul. Când privește din nou la cameră, ochii săi strălucesc mai tare, umplându-se de lacrimi, adunate în colțurile ochilor și alunecându-i pe obraji.

— Nu știu ce să spun în afară de faptul că sunt devastat. În numele acestor familii, vă mulțumesc pentru gândurile și rugăciunile voastre.

Reporterii îi pun întrebări lui Rory, însă el se îndepărtează de cameră, ignorându-i. Mă gândesc la ușurința cu care minte. Nu m-a sărutat de rămas-bun. Nu mi-a zis la revedere. Și realizez —

acum, când sunt moartă — că Rory poate spune orice poveste vrea despre mine, despre căsnicia noastră. Nu e nimeni care să o infirme.

Imaginea se reduce la un medalion și o văd din nou pe Kate Lane, cu bine-cunoscutul ei păr grizonant și scurt, și cu ochelari cu rame negre, umplând ecranul. Am întâlnit-o acum câțiva ani când îi lua interviu lui Rory pentru emisiunea pe care o făcea despre moștenirea lui Marjorie Cook și îmi amintesc că am fost frapată de cât de degajată era în fața lui Rory. Zâmbea și râdea în toate momentele potrivite, însă simțeam că o parte din ea îl urmărea cumva de la distanță. Simțeam că ea îi examina toate fațetele, expresiile feței, hotărând că nu erau reale.

Acum ea era sobră, echilibrată.

— Domnul Cook a fost un oaspete regulat al acestei emisiuni și eu împreună cu toți colegii de la *Politics Today* transmitem cele mai sincere condoleanțe familiei Cook și tuturor familiilor afectate de tragedia de astăzi. Am avut șansa de a o întâlni pe doamna Cook în câteva ocazii și o cunoșteam ca fiind o femeie deșteaptă și generoasă, o susținătoare neobosită a Fundației Familiei Cook. Ne va lipsi cu adevărat.

În medalionul din fundal, un bărbat apare la panoul de microfoane pe care Rory tocmai l-a părăsit și Kate zice:

— Se pare că directorul de la Siguranța Zborurilor va răspunde la câteva întrebări. Haideți să-l ascultăm!

Mulțimea de reporteri începe să lanseze întrebările, însă închid televizorul, privind silueta estompată a reflexiei mele în ecranul întunecat, și mă întreb ce urmează să se întâmple.

Îmi duc bagajul la etaj și, în dormitorul principal, dau deoparte un morman de haine de pe pat — o pereche de pantaloni de trening și un tricou — și mă așez. O comodă din lemn întunecat, cu sertare bine închise, și ușa crăpată a unui șifonier care dezvăluie un amestec de haine. Și în acel moment mă izbește din plin: Eva nu va mai râde niciodată și nu va mai plânge, și nu va mai fi surprinsă. Ea nu va îmbătrâni, nu va avea dureri de șolduri

sau de spate. Nu-și va mai pierde niciodată cheile și nu va mai auzi ciripitul păsărelelor dimineața.

Ieri era aici, o inimă frântă care bătea, o minte cu secrete și dorințe pe care le ținea pentru ea. Însă azi fiecare amintire pe care a strâns-o de-a lungul vieții a dispărut. Acestea pur și simplu nu mai există.

Și eu? Și Claire Cook a dispărut, păstrată în amintirea celor care au cunoscut-o, acum, când nu se mai află printre cei vii. Și totuși, încă trebuie să duc cu mine tot ce mi-a aparținut. Bucuriile, suferințele, amintirea oamenilor pe care i-am iubit. Și pare a fi un privilegiu pe care nu-l merit. Că eu pot să am toate astea, iar Eva nu.

Îmi apăs degetele pe pleoape, încercând să-mi opresc gândurile care se schimbă de la o clipă la alta, ca la un meci de ping-pong… Servitoarea care îmi despacheta valiza. Apelul telefonic la hotelul din Detroit. Vocea Petrei la telefon pe aeroportul JFK. Și Eva în cabina de toaletă, înmânându-mi geanta ei, crezând că eu sunt soluția problemelor ei, așa cum credeam și eu că ea era soluția problemelor mele.

Trebuie să dorm, însă nu cred că pot să dau cuvertura la o parte și să mă bag în pat. Nu în seara asta, cel puțin. În schimb, iau pătura și o pernă și le duc jos, pe canapea. Îmi scot pantofii și mă instalez, pornind televizorul ca să nu mă simt singură. Butonez canalele de știri până găsesc un program care dă în reluare serialul *I Love Lucy* și, pe fundalul râsetelor din *off*, adorm.

Mă trezește brusc vocea lui Rory, care-mi șoptește ceva la ureche. Sar de pe canapea, în cameră e întuneric, doar un licăr de lumină albastră reflectată din ecranul televizorului; sunt buimacă și dezorientată, uitând pentru o clipă unde sunt și ce s-a întâmplat.

Apoi îl văd pe Rory la televizor, mai mic decât în viața reală, însă nu mai puțin înfricoșător. O reluare a conferinței de presă. Mă prăbușesc din nou pe canapea, bâjbâind după telecomandă ca să închid televizorul, lăsând să se audă doar zgomotul din casa Evei — zumzetul surd al frigiderului, picăturile monotone de la

robinetul din bucătărie —, și mă calmez. Amintindu-mi că Rory nu poate afla vreodată unde mă aflu.

Mă uit în tavan, urmărind cum umbrele din stradă dansează pe el și realizez cât de greu va fi să dispar. Nu va conta unde o să mă ascund sau ce nume voi folosi. Ori de câte ori o să deschid un televizor, un ziar sau o revistă, voi da de Rory, ascuns acolo și așteptând să se năpustească asupra mea. El nu va dispărea niciodată.

Eva

Berkeley, California
August
Cu șase luni înainte de accident

Mâinile Evei se mișcau automat în lumina strălucitoare, în timp ce deasupra ei, foarte sus, ventilatorul zumzăia — un zgomot de fond care îi tocea simțurile — ventilând aerul din laboratorul ei de la subsol către curtea din spate. Nu putea să-și șteargă din minte imaginea pisicii… cum stătuse nemișcată la pândă și cât de repede se sfârșiseră lucrurile pentru pasăre.

Scutură din cap și se chinui să se concentreze. Trebuia să termine acest lot înainte de prânz. Se întâlnea cu Dex la 3 — pentru a-i da porția lui Fish —, după care se întâlnea și cu noul client, la scurt timp după aceea.

Măsură ingredientele, cântărindu-le și ajustându-le cu grijă, și simți cum se relaxează. Chiar și după toți acești ani, după tot ce se întâmplase, era încă o magie faptul că putea combina substanțele și că, sub acțiunea căldurii, crea ceva complet nou.

Aduse amestecul la o consistență groasă, păstoasă, pe aragazul de voiaj, imună acum la duhoarea chimică, amăruie, care îi ardea nările și îi rămânea în păr și haine mult timp după ce termina. Din cauza asta, investise în loțiuni și șampoane scumpe, singurele lucruri care puteau acoperi mirosul a ceea ce făcea.

Când totul fu gata, turnă lichidul în matrițele de pilule și setă din nou cronometrul. Folosind diverse medicamente pentru tuse și răceală amestecate cu niște articole de uz casnic comune, ceea ce obținea era asemănător Adderallului. Totuși, era mult mai sigur să facă asta, evitând natura explozivă a majorității metamfetaminelor. Rezultatul era o pilulă micuță, ușor de obținut, echivalând cu un pumn puternic, care-i ținea pe studenții slabi ca Brett treji și surescitați ore în șir.

După ce termină, spălă echipamentul în chiuveta din colț, încărcând mașina de spălat portabilă pe care o cumpărase cu câțiva ani înainte. Parcă auzea vocea profesorului ei de chimie, chiar și după atâția ani: *Un laborator curat este marca unui adevărat profesionist*. Iar Eva era o profesionistă prin definiție, însă nimeni nu avea să coboare aici jos pentru a se asigura că ea respecta protocolul standard de laborator. Șterse blaturile, asigurându-se că nu rămân urme ale activității ei — sau ale ingredientelor pentru care condusese până în Bay Area ca să le cumpere — pentru vreun ochi iscoditor.

Nu că ar fi coborât cineva aic, jos. Cu multă vreme în urmă, ajunsese la concluzia că cea mai bună cale de a ascunde ușa acestei vechi spălătorii era să pună un dulap cu rafturi în fața ei. De afară, n-ai fi știut niciodată ce era acolo. Înalt de cel puțin doi metri, dulapul cu rafturi era plin cu ustensile de bucătar amator: cărți de bucate, boluri, recipiente de păstrat făina și zahărul și mai multe suporturi pentru ustensile mari, ticsite cu spatule și linguri supradimensionate pe care Eva nu le folosea niciodată. Trecea prin lume la fel de neobservată — părând o chelneriță ștearsă, în vârstă de 30 și ceva de ani, care muncea din greu pentru a o scoate la capăt, locuind într-un duplex în Berkeley-ul de Nord și conducând o Honda veche de 15 ani. Când în realitate era opusul, singura responsabilă de a-i menține pe studenții de la Berkeley treji, pe linia de plutire, pentru a putea absolvi în patru ani. Și ocupându-se repede de cei care provocau probleme.

Luând cronometrul de pe blat, porni pe scările de la subsol, după ce stinse lumina și închise ventilatorul în urma ei. Tăcerea o învălui; se opri în bucătărie, așteptând să audă zgomotele specifice cartierului.

O auzi pe noua ei vecină de alături — o femeie mai în vârstă, cu păr alb, tuns scurt — descuind ușa de la intrare. Când se mutase acum câteva săptămâni, Eva își dăduse seama că aceasta voia să fie prietenoasă. Ochii ei zăboveau asupra Evei și, cu toate că Eva era politicoasă, adresându-i un salut și câteva cuvinte, simțea privirea femeii, insistentă, așteptând o interacțiune mai profundă.

Cu domnul Cosatino, bătrânul care locuise alături de când e lumea, fusese mult mai ușor. Vorbiseră doar o dată, anul trecut, când îi dăduse niște bani ca să-și achite partea ei de duplex. Se întreba ce se întâmplase cu el, dacă se îmbolnăvise sau murise. Azi era aici, iar a doua zi, dispăruse. Și acum această femeie, cu zâmbetele ei prietenoase și contactul vizual insistent.

Eva lăsă baltă dulapul cu rafturi și urcă câte două trepte deodată până sus în biroul ei. O cameră micuță care dădea spre curtea din față, folosită de Eva doar pentru plata facturilor și depozitarea hainelor pentru sezonul rece. Însă o decorase la fel ca și restul casei — tonuri calde de galben și roșu, cu totul altceva față de pereții gri instituționali din casele în care crescuse. Alesese fiecare piesă de mobilier — biroul din lemn de pin, covorul roșu-închis, măsuța și lampa pe care le pusese sub fereastră — ca antidot la răceala care se cuibărise în ea încă de când era copil.

Se instală în fața laptopului, deschizând pagina de logare a băncii din Singapore și introducând din memorie informațiile contului. Era conștiincioasă în privința verificării bilanțurilor, urmărind cifrele care creșteau în mod constant în ultimii 12 ani, trecând de la numere compuse din cinci cifre la unele confortabile, din șapte cifre. Districtul financiar din San Francisco era plin de bărbați frumoși care știau cum să manipuleze legea pentru a le servi scopurilor proprii și fusese ușor să găsească un avocat fiscal dispus să înființeze un SRL fals, care să știe ce bănci din străinătate se vor uita în altă parte și nu vor pune prea multe întrebări, ajutând-o astfel să-și direcționeze venitul ilegal într-un loc sigur.

La un moment dat, va fi nevoită să se oprească. Nimeni nu putea face asta la nesfârșit. Și când va veni vremea, își va cumpăra un bilet de avion către o destinație îndepărtată și va dispărea pur și simplu. Va lăsa totul în urmă. Casa. Lucrurile ei. Hainele ei. Pe Dex și pe Fish. Se va descotorosi de această viață ca de o piele veche, trăind o viață nouă. Mai bună. O mai făcuse și înainte și o va face din nou.

Când pilulele au fost gata, le scoase din matrițe și le puse în pungi separate. Le împachetă pe cele pentru Dex în hârtie albastră, le legă cu fundă și porni cu mașina spre parcul din Berkeley-ul de nord unde trebuia să se întâlnească cu el. Învățase de-a lungul anilor cum să fie invizibilă. Cum să se strecoare prin lumea de-afară; doar o femeie ieșită la plimbare sau mergând să se întâlnească cu un prieten în parc, oferindu-i un cadou frumos împachetat. Nu era o treabă dificilă, dacă erai fată deșteaptă. Și Eva fusese mereu mai deșteaptă decât majoritatea.

Îl găsi stând la o masă de picnic spre zona de joacă mică și murdară. Copilașii erau împrăștiați peste tot, fiecare supravegheat de un părinte sau de o bonă. Eva se opri, încă în afara ariei vizuale a lui Dex, și-i urmări pe copii. Ar fi putut să fie și ea aici, dacă maică-sa ar fi fost altă persoană. Poate ar fi adus-o pe Eva într-un parc ca ăsta ca să-și mai consume energia după școală sau ca să-și petreacă câteva ore într-un weekend. De-a lungul anilor, Eva căutase în memoria ei o amintire, oricare-ar fi fost ea, legată de scurta perioadă în care locuise cu familia ei naturală, însă primii doi ani ai ei erau goi.

Copil fiind, Eva și-i imaginase de atâtea ori și în atâtea feluri, încât imaginile păreau aproape ca niște amintiri reale. Mama ei, cu păr lung și blond, privind peste umăr la Eva și râzând. Bunicii ei, bătrâni și firavi, făcându-și griji în legătură cu fiica lor imprevizibilă, strângând fiecare bănuț pentru a-i plăti încă o internare la dezintoxicare. O familie liniștită, cu o problemă mare. Încercă să simtă ceva pentru ei, însă nu simțea nimic, era ca o lampă scoasă din priză. Nu avea curent. Nu avea nicio conexiune. Nu avea lumină.

Însă mamele și fiicele o surprindeau mereu pe Eva, atrăgându-i atenția asemenea unei unghii ascuțite zgâriind-o în locuri care ar fi trebuit să se vindece cu mult timp în urmă.

Știa doar două lucruri despre maică-sa: numele ei era Rachel Ann James și fusese dependentă de droguri. Primise informația asta în mod neașteptat, într-o scrisoare de la sora Bernadette, când Eva era în al doilea an la colegiu. Epistola era plină de

scrisul precis și cursiv, atât de familiar, încât o transportase înapoi în timp la fata care fusese odinioară.

Simțise scrisoarea ca pe o intruziune, răspunsurile la întrebările pe care renunțase de mult să le mai pună aterizând brusc în cutia ei poștală. Exact în momentul în care începea să simtă că era posibil să se ridice deasupra a ceea ce fusese dintotdeauna.

Eva habar nu avea unde era acum scrisoarea. Aruncată într-o cutie sau îngropată în vreun sertar. Era mai ușor să se prefacă, să considere că acea partea a vieții ei, la doar câțiva kilometri distanță de San Francisco, nu existase niciodată și că în schimb era fata pe deplin formată care începuse cursurile la Berkeley.

Își desprinse ochii de la copii și parcurse ultimii metri către locul unde stătea Dex.

— La mulți ani! zise ea, înmânându-i pachetul cu pilule.

El zâmbi și băgă pachetul în interiorul hainei.

— Nu trebuia.

Se așeză lângă el pe bancă și împreună îi urmăriră pe copii jucându-se — sărind de pe tobogan, fugărindu-se în jurul leagănelor —, zăbovind o vreme, asemenea unor prieteni care se bucurau de razele soarelui. Mantra lui Dex de acum mulți ani devenise rutina lor: *Arăți ca un traficant de droguri dacă te comporți ca unul*.

— În parcul ăsta am făcut prima mea afacere solo, zise Eva, arătând spre parcare. Când am ajuns aici, erau două mașini de poliție parcate lângă trotuar, ofițerii stând lângă ele, de parcă mă așteptau.

Dex se întoarse ca să se uite la ea.

— Și ce-ai făcut?

Eva se gândi la acea zi, la cât de speriată fusese, cum pulsul îi crescuse și i se tăiase răsuflarea în momentul în care îi văzuse, în uniforme, cu armele, bastoanele și insignele lor strălucitoare.

— Mi-am amintit ce mi-ai spus, despre cum trebuia să merg plină de încredere, despre cum trebuia să-mi țin privirea în față și să nu ezit.

Eva își aminti că trecuse de ofițeri, le întâlnise privirile pentru o fracțiune de secundă și zâmbise în ciuda fricii, înainte de a se îndrepta către locul de joacă, unde trebuia să se întâlnească cu un student la Drept, în anul trei.

— Mi-am imaginat că eram cineva care lucra într-un birou fără ferestre și că veneam aici pentru puțin soare și aer proaspăt în pauza de masă.

— Avantajele femeilor.

Eva nu simțea că era cine știe ce avantaj, însă înțelegea la ce se referă el. Oamenii care arătau ca ea nu făceau și nu vindeau droguri. Erau profesori sau casieri bancari. Erau bona sau mama cuiva. Își amintea de momentul când îi dăduse drogurile și își băgase în buzunar primii 200 de dolari, cât de stânjenitor fusese. Nu avusese niciun pic de finețe, întreaga tranzacție fusese mută, mecanică. Își amintea cum plecase gândindu-se: *Gata! Sunt traficantă de droguri.* Simțind că persoana care fusese tocmai începuse să moară.

Însă trecuse peste asta. Își acceptase viața așa cum era. O parte din ea era eliberată — toți acei ani în care răspunsese așteptărilor celorlalți. I se spusese că viața avea un singur traseu: înainte. Dacă te străduiai, se întâmplau lucruri bune. Însă știuse mereu că era mai mult ca la pinball, înclinându-se și gonind ca într-o cursă. Exaltarea venea din lucrurile neașteptate. Din libertatea de a-și crea propriul destin. Viața ei se dusese de râpă, dar, cu toate astea, realizase ceva. Iar senzația asta era ceva al dracului de mișto.

Dex îi întrerupse gândurile.

— Regret uneori că te-am băgat în asta. Am crezut că te ajut, însă…

El nu mai continuă.

Eva luă o așchie de pe masă și o ținu între degete, studiind lemnul înainte de a-i da drumul.

— Sunt fericită, zise ea. N-am de ce să mă plâng.

Și, în mare parte, era adevărat. Se uită la Dex, cel care pătrunsese în viața ei când era distrusă și o trăsese afară. Fusese ideea lui Wade Roberts de a face droguri în laboratorul de chimie,

în primii ei ani de colegiu. Însă Eva era cea talentată. Cea care spusese *da* atunci când ar fi trebuit să spună *nu*.

Încercă să nu se gândească la acea zi din biroul decanului, la felul în care Wade se strecurase pe lângă toate lucrurile și aterizase înapoi în viața lui încântătoare, înscriind eseuri și ademenind fetele, prea proaste ca să nu facă lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă.

După ce își făcuse bagajele, predase cheia camerei de cămin, iar ei o escortaseră afară din clădire, pe Eva o cuprinsese panica, profundă și paralizantă. Nu avea la cine să apeleze, nu avea unde să meargă. Apoi apăruse Dex, alunecând pe lângă ea în timp ce stătea pe trotuar în fața căminului ei, în același fel în care ea se strecurase pe lângă Brett în acea dimineață.

La momentul respectiv, îl cunoștea pe Dex doar ca pe cineva care-și făcea veacul pe lângă Wade și prietenii săi, brunet, cu ochi cenușii, senzaționali. Nu era student și Eva nu și-a putut da niciodată seama cum se integrase el. La fel ca ea, el vorbea rareori, însă urmărea totul.

— Am auzit ce s-a întâmplat, zisese el. Îmi pare rău.

Ea își îndepărtă privirea, rușinată de cât de naivă fusese. Cât de ușor o manipulase Wade! Iar acum el scăpase, iar ea fusese exmatriculată.

Dex se uită peste umărul ei la un obiect nevăzut și-i vorbi:

— Uite ce e… E o situație de căcat. Dar cred că te pot ajuta.

Ea își băgă mâinile în buzunare. Era o seară rece de toamnă.

— Mă îndoiesc.

— Ai un talent de care cred că putem beneficia amândoi.

Ea scutură din cap.

— Despre ce vorbești?

— Drogurile pe care le-ai făcut au fost excepționale. Cunosc un tip care-ți poate face rost de echipamente și materiale ca să continui să le faci. Chimistul lui vrea să iasă din afacere și tipul are nevoie imediat de cineva. E o șansă excepțională, dacă vrei. Complet sigură. Tu faci drogurile, el te lasă să păstrezi jumătate ca să vinzi. Poți face mai mult de 5 000 de dolari pe săptămână.

Dex râse, un sunet neplăcut care se disipă în aer.

— O școală ca asta are mereu nevoie de amfetamine. Pastiluțe care-i vor face pe-acești pușți să treacă de următorul test, următorul curs și așa mai departe.

Gesticulă spre un grup de studenți care treceau pe lângă ei în drum spre bar sau o petrecere, beți deja, râzând și plini de ei.

— Ei nu sunt ca mine și ca tine. Ei iau banii lui tata sau ai donatorilor și cred că nimic nu-i poate atinge.

Se uită în ochii Evei și ea simți un licăr de speranță. Dex îi arunca un colac de salvare și ea ar fi fost o proastă dacă nu l-ar fi prins.

— Cum? întrebă ea.

— Știu un loc în apropiere, zise el, o cameră de rezervă unde poți să dormi o perioadă. Eu te ajut pe tine, tu mă ajuți pe mine.

— Cum te-aș putea ajuta eu pe tine?

— Ești exact genul de persoană pe care o caută șeful meu. Deșteaptă și departe de radarul oricui.

Eva voia să spună nu, însă era falită. Nu avea unde să stea. Niciun fel de aptitudini care să o ajute să obțină o slujbă. Se imagina aruncându-și geanta pe umăr și îndreptându-se către Telegraph Avenue, așezându-se printre alte persoane fără căpătâi care cerșeau. Sau întorcându-se la St. Joseph, îndurând dezamăgirea surorii Bernadette și încuviințarea tăioasă a surorii Catherine, ca și cum ea știuse deja că Eva va deveni la fel ca maică-sa.

Eva fusese mereu o supraviețuitoare. Însă era ușor să nu ai nicio teamă când ai pierdut deja totul.

— Spune-mi ce trebuie să fac!

Vocea lui Dex o aduse înapoi în prezent.

— Câțiva dintre noi mergem în oraș în seara asta, să ascultăm o trupă nouă, Arena. Vino cu noi!

Eva îl privi pieziș.

— Pas!

— Haide, va fi distractiv. Îți cumpăr Coca-Cola dietetică toată seara. Trebuie să ieși mai mult.

Ea studie felul în care perișorii lui începeau să devină cenușii pe linia maxilarului. Felul în care vârfurile părului i se răsuceau în sus aproape de guler. Trebuia să-și amintească uneori că Dex era șeful ei, nu prietenul ei. Aceasta era încercarea lui de a sta cu ochii pe ea, nu de a-i oferi o seară de distracție în oraș.

— Ies destul de des, zise ea.

— Serios? insistă el. Când? Cu care?

— Cu *cine*? îl corectă ea.

Dex chicoti încet.

— Nu-mi distrage atenția cu lecții de gramatică, doamnă profesoară.

Îi dădu un ghiont în braț.

— Ai nevoie de viață socială. Faci chestia asta de destul timp pentru a ști că nu trebuie să te ascunzi de lume. Ai voie să-ți faci prieteni.

Eva privi o mamă care stătea sub un copac, împreună cu fiul ei, și citea.

— Mi-aș petrece tot timpul încercând să ascund lucruri de ei. Crede-mă! Așa e mai ușor.

Asta prefera și ea să facă. Nu trebuia niciodată să dea nicio explicație sau să răspundă la propuneri de genul „aș vrea să te cunosc mai bine“ pe care le spun mereu oamenii. *Unde ai crescut? La ce colegiu ai fost? Cu ce te ocupi acum?*

— E mai ușor așa? zise Dex, care nu părea convins. Care e zicala aia despre muncă?

— *N-am întâlnit niciodată un dolar care nu mi-a plăcut?*

Dex râni.

— Nu, cea despre numai muncă fără distracție.

— *Munca* fără distracție *o face pe Eva o fată bogată*, glumi ea.

Când văzu că el nu râde, adăugă:

— Mersi că-ți faci griji pentru mine. Dar, pe bune, sunt în regulă.

Și își strânse mai tare pardesiul pe lângă corp.

— Acum, te rog să mă scuzi, mă întâlnesc cu noul client într-o jumătate de oră, apoi dau o tură pe la restaurant.

De ani de zile, Eva lucra două ture pe săptămână la DuPree's, un restaurant de top din centrul Berkeley-ului care servea friptură

și fructe-de-mare. Bacșișurile erau excelente și îi permiteau să-și plătească impozitele, lucru care o ținea departe de radarul Fiscului.

— Nu știu de ce-ți pierzi timpul cu prostia asta, zise Dex. N-ai nevoie de bani.

— Diavolul se află în detalii.

Eva se ridică de pe bancă.

— Distracție plăcută diseară! Să nu iei droguri!

În timp ce se îndepărta, Eva aruncă din nou o privire către locul de joacă. O fetiță stătea sus pe tobogan, nemișcată, înfricoșată. Lacrimile începură să-i curgă și plânsul i se transformă în urlete care o făcură pe maică-sa să-i sară în ajutor. Eva privi cum femeia ridică fetița de pe tobogan cărând-o în brațe până la banca unde stătuse așezată, sărutând creștetul fiicei ei în timp ce mergea.

Plânsetul fetiței răsună în mintea Evei mult timp după ce închise ușa mașinii și demară.

Claire

Miercuri, 23 februarie

Mă trezesc devreme și îmi las trupul și mintea să se adapteze la noul mediu. Prima mea zi de libertate. Îmi simt capul tulbure, sunt disperată după cofeină. Însă cotrobăi prin bucătăria Evei și nu găsesc nici cafetieră, nici cafea, iar Coca-Cola dietetică nu e suficientă. Stomacul îmi chiorăie, amintindu-mi că am nevoie să mănânc mai mult decât niște biscuiți, așa că merg la etaj la baie, apoi iau geanta Evei și-mi bag din nou părul sub șapca inscripționată cu NYU.

Mă întorc la parter, rămân în fața oglinzii din camera de zi, reflexia mea uitându-se înapoi la mine, marcată de somnul neliniștit de azi-noapte. Încă sunt eu însămi, de recunoscut pentru oricine ar dori să mă caute. *Dar nu mă caută nimeni.* Gândul acesta se strecoară în mine, într-o străfulgerare de posibilități, imposibil de ignorat.

Strada e întunecată și tăcută, doar sunetul pașilor mei ajung la marginea campusului. La colț se află o cafenea, cu luminile aprinse, o femeie tânără mișcându-se în spatele tejghelei, făcând cafea și aranjând produsele de patiserie în vitrine. O privesc din locul sigur aflat pe trotuarul în umbră, cântărind pe de o parte nevoia mea de cafeină și mâncare, iar pe de altă parte riscul ca cineva să mă recunoască de la știri.

Dar stomacul meu se manifestă din nou și mă îndrept către ușă. Înăuntru, o muzică eclectică, ceva oriental, meditativ. Mirosul de cafea prăjită ajunge la mine și inspir, savurându-l.

— Bună dimineața, zice barmanița.

Părul ei lung e legat la spate cu o eșarfă colorată, iar femeia îmi zâmbește larg.

— Cu ce să vă servesc?

— O cafea americană mare cu frișcă și un croasant cu șuncă și brânză, dacă aveți. La pachet, vă rog.

— S-a făcut.

În timp ce-mi prepară cafeaua, mă uit în jur. Sunt nenumărate prize pe pereți și-mi închipui locul mai târziu în această dimineață, aglomerat de studenți care studiază și de profesori care corectează. În timp ce barmanița termină cu comanda mea, ochii îmi sunt atrași de un teanc de ziare. *San Francisco Chronicle* și *Oakland Tribune*. Titlurile sunt greu de evitat.

„Soarta zborului 477“, titrează *Tribune*.

„Accidentul zborului 477, fără supraviețuitori, însă cu multă suferință“, titrează *Chronicle*. Din fericire, editorii au decis să prezinte fotografii ale epavei, și nu povești despre oameni și fotografii cu aceștia — sigur ar fi fost pus chipul meu pe prima pagină. Ezit pentru o fracțiune de secundă, înainte de a lăsa ziarele la loc pe tejghea împreună cu o bancnotă de 20 de dolari.

Barmanița îmi pune cafeaua și punga cu croasantul lângă ele și îmi dă restul.

— Trist, nu-i așa?

Încuviințez din cap, incapabilă să o privesc în ochi de sub cozorocul șepcii și bag restul în buzunar. Iau ziarele sub braț și ies din nou pe strada întunecată.

Traversez, nu e nimeni, și merg pe trotuarul care mă duce în centrul campusului. Frumoșii arbori de sequoia tronează deasupra mea, trotuarul fiind presărat cu felinare care încă sunt luminate. Merg pe sub copaci și ajung pe o pajiște mare cu iarbă, care duce către o clădire enormă de piatră. Mă așez pe o bancă și iau o înghițitură de cafea, încălzindu-mă. Locul e pustiu, dar în câteva ore va fi probabil înțesat de studenți care merg la cursurile de dimineață sau în sălile de studiu. Deschid punga și mușc din croasant, savurându-i aroma. Sunt aproape 24 de ore de când n-am mâncat aproape nimic și sunt ani de zile de când n-am mai mâncat ceva atât de consistent precum un croasant cu șuncă și brânză. Îl termin repede, apoi mototolesc punga în pumn.

Păsările din copacii din jurul meu încep să se trezească, încet, devenind tot mai gălăgioase pe măsură ce lumina se strecoară

peste dealurile de la răsărit. În spatele meu, un măturător merge pe drumul pustiu, în timp ce deasupra un avion zboară, luminile acestuia clipind intermitent. Mă gândesc la oamenii de la bord, deloc diferiți față de cei din zborul 477, care s-au urcat în avion gândindu-se că vor coborî la destinație, puțin obosiți, puțin șifonați, însă fără ca voiajul lor să fie cu mult diferit de o călătorie cu metroul din punctul A în punctul B, încrezători că vor ajunge unde trebuie să ajungă.

Avionul trece pe deasupra copacilor; studiez clădirile care mă înconjoară și mă gândesc la propriii mei ani la Vassar. Mama era atât de mândră de mine, eram prima din familia noastră care mergea la colegiu. Violet plânsese la plecarea mea, ținându-se de mine atât de strâns, încât mama trebuise să-i desprindă mâinile din jurul taliei mele.

Aveam 10 ani când s-a născut Violet, în urma unei relații scurte și volatile cu un bărbat care a părăsit orașul la scurt timp după ce mama i-a spus că era însărcinată. M-am simțit ușurată și cred că și mama. Avea talentul de a găsi bărbați nepotriviți, a căror singură calitate era nestatornicia, la fel ca propriul meu tată, care dispăruse când aveam patru ani. *Eu am avut mai mult de câștigat,* spunea ea mereu. Maică-mea nu părea niciodată să creadă că aveam nevoie de altcineva în afară de noi trei. Însă eu mi-am dorit întotdeauna ca ea să fi găsit pe cineva cu care să împartă povara, care să ne facă pe noi să ne simțim ca familiile despre care citeam în cărți și pe care le vedeam la televizor. Știam că era singură și adeseori îngrijorată din pricina banilor, epuizată pentru că avea două slujbe și făcea totul de una singură.

Așa că am încercat să fac lucrurile mai ușoare pentru ea. Am fost o soră implicată din prima zi, hrănind-o pe Violet, schimbându-i scutecele, ținând-o în brațe ore întregi când plângea. O supravegheam când mama lucra, o învățam să joace Monopoly și cum să-și lege șireturile. Să plec de acasă fusese cel mai greu lucru pe care-l făcusem vreodată, însă trebuia să văd ce puteam să fac cu viața mea, altceva decât să fiu o fiică responsabilă și o soră devotată. Anii mei de liceu fuseseră duri și eram nerăbdătoare să mă reinventez, să fiu cineva nou, să-mi

construiesc viața la care visasem mereu. Acum simt apăsarea, prețul plătit pentru că am plecat prea departe de casă. Pentru că mi-am dorit prea mult.

Aș fi putut face colegiul undeva în zonă. Să lucrez cu jumătate de normă. Să-mi petrec serile cu mama și sora mea în jurul mesei șubrede din bucătăria noastră, unde am fi putut sta în lumina galbenă, caldă, mama dezlegând un rebus în timp ce eu și Violet jucam partide nesfârșite de rummy.

În schimb, plecasem și nu mă mai întorsesem niciodată acasă. Nu în adevăratul sens al cuvântului.

Cerul e brăzdat de nori roz, și felinarele de pe alee se sting. Ar fi ușor să stau aici și să mă plâng — să mă vait pentru tot ce mi s-a întâmplat —, însă nu mă pot bucura de acest lux. Trebuie să mă concentrez și să iau niște decizii. De ce am nevoie?

Bani și un loc unde să mă ascund. N-ar fi rău să rezolv măcar unul dintre ele.

Nu voi putea să rămân acasă la Eva foarte mult timp. Când Eva nu va mai apărea în oraș săptămâna viitoare, oamenii vor veni să o caute și vreau să plec până se întâmplă asta. Însă pentru moment, e cea mai bună opțiune a mea. E gratis și e sigură.

Mă ridic și arunc cana goală de cafea și punga mototolită într-un coș de gunoi din apropiere, pornind înapoi către marginea campusului, cu ziarele în geanta Evei. În spatele meu, clopotele anunță ora și mă opresc ascultând. Dangătele par să vibreze în mine și mă gândesc cum ar fi să locuiesc aici. Să merg pe aceste străzi în drum spre o slujbă pe care nu o am încă, ducând viața liniștită pe care mi-am imaginat-o mereu pentru mine când visam să-l părăsesc pe Rory. Dintre toate scenariile pe care mi le-am imaginat, scăpările pentru care m-am pregătit, greșelile despre care știam că sunt inevitabile, nu mi-am imaginat niciodată o despărțire ca asta. Nu știe nimeni ce mi s-a întâmplat și va trebui să mă bucur de această oportunitate — pentru că este o oportunitate incredibilă —, cu tot talentul pe care-l am.

Găsesc o farmacie non-stop la câteva străzi, în vestul campusului. Lumina stridentă mă orbește când intru. Înclin capul, ținând șapca trasă pe ochi, și găsesc culoarul unde sunt produse de îngrijire a părului. Atât de multe nuanțe diferite, de la roșu-aprins la negru-tăciune, trecând prin nuanțe intermediare. Mă gândesc la părul blond, tuns scurt al Evei și aleg ceva care se numește Platinat Suprem. Pe raftul de jos se află o trusă completă de tuns — *Mașini de tuns ușor de folosit! Piepteni în culori diferite! Un ghid pas cu pas pentru cele mai populare tunsori!* — de vânzare la 20 de dolari, și o iau și pe aceasta.

În partea din față a magazinului, e doar o singură persoană care lucrează la casă: un student plin de coșuri, care pare pe jumătate adormit la sfârșitul turei sale, cu ochi sticloși și căști vârâte în urechi. Pun totul pe tejghea și calculez în minte cât îmi vor mânca toate astea din economiile modeste.

Ezit înainte de a scoate cardul de debit al Evei din portofelul ei, pipăind marginile acestuia și întrebându-mă dacă îl pot folosi pe post de card de credit. Arunc o scurtă privire în jur prin magazinul pustiu, înainte de a-l introduce în aparat. Nu că s-ar întoarce Eva și m-ar acuza că fur de la ea.

Ignor solicitarea de PIN și selectez credit, inima bătându-mi într-un ritm frenetic, încât sunt sigură că puștiul ăsta o poate auzi dincolo de muzica ce-i bubuie în urechi.

Însă nu pot vedea casa de marcat, dar e clar că ceva i-a atras atenția puștiului.

— Credit? Trebuie să-mi arătați un act de identitate, zice el.

Înlemnesc, de parcă am fost surprinsă în lumina puternică a farurilor, fiecare celulă din mine fiind expusă. 30 de secunde. Un minut. O eternitate.

— Sunteți în regulă, doamnă? mă întreabă el.

Apoi îmi revin.

— Sigur, zic și mă prefac că cotrobăi prin portofel spunând în cele din urmă: Probabil că l-am uitat acasă. Scuze!

Bag cardul înapoi în portofel și scot repede numerar ca să plătesc. După ce îmi dă bonul, ies rapid din magazin, tremurând de frică.

Scurta plimbare înapoi către casa Evei mă liniștește și, când ajung, duc totul la etaj în baie și mă dezbrac de haine, iau foaia de hârtie pe care sunt instrucțiunile de folosire a mașinii de tuns și o sprijin de oglindă, observând pentru prima oară loțiunile scumpe de mâini care sunt așezate pe blatul din baie. Deschid capacul uneia dintre ele și o miros — trandafiri, cu un ușor iz de lavandă. Apoi mă uit în dulăpiorul de medicamente, așteptându-mă să văd nenumărate medicamente rămase în urma bolii soțului ei. Analgezice. Somnifere. Însă e gol. Doar o cutie cu tampoane și o lamă veche. Închid dulăpiorul cu un clic surd, și am o stare de disconfort, de parcă aș avea un mic ciulin în șosetă, ca un semnal de avertizare care dispare apoi, imposibil de deslușit.

Mă uit pentru ultima oară în oglindă la felul în care îmi stă părul, numai bucle în jurul feței, și trag cu putere aer în piept înainte de a atașa pieptenele mediu la mașina de tuns și a o porni. Îmi reamintesc că, și dacă dau greș, nu contează. Cuvintele Evei despre Berkeley îmi vin în minte. *E ușor să te integrezi, pentru că toți sunt ceva mai ciudați decât tine*. Nimeni nu se va uita de două ori la tunsoarea mea proastă.

Sunt surprinsă de cât de ușor merge mașina — îmi las părul lung de numai trei centimetri. Ochii îmi par mai mari. Pomeții, mai pronunțați. Gâtul, mai lung. Mă întorc într-o parte și apoi în cealaltă, admirându-mi profilul, după care iau cutia cu vopsea de păr. N-am terminat încă.

Vopseaua trebuie să stea pe păr 45 de minute, așa că aștept, deschid ziarele pe măsuța de cafea și citesc, mă ustură pielea capului, mă arde chiar, iar mirosul înțepător de chimicale mă amețește. Ziarele sunt pline cu detalii despre accident, cu toate că datele sunt incomplete, doar câteva informații luate din comunicațiile radio cu controlorii de trafic aerian. Însă sunt de-ajuns pentru a mă calma, pentru a mă obliga să calculez ce am făcut. După aproximativ două ore de zbor, după ce a traversat Florida și se afla deasupra Atlanticului, unul din motoarele avionului a cedat. Piloții au încercat să se întoarcă și au luat

legătura prin radio cu Miami, solicitând o aterizare forțată. Însă avionul nu a rezistat în aer, s-a prăbușit în apă la 50 de kilometri de coastă. Articolul conține declarații ale oficialilor de la Siguranța Zborurilor și, bineînțeles, ale reprezentantului lui Rory în numele familiilor. Nu sunt oferite detalii referitoare la recuperare, se menționează doar că aceasta e în curs de desfășurare.

Încerc să-mi imaginez geanta, telefonul, puloverul roz sfâșiat pe trupului Evei și plutind în apă, așteptând ca cineva să adune toate aceste resturi și să le identifice. Sau poate sunt ascunse pe fundul nisipos al oceanului, unde vor fi pierdute pentru totdeauna. Mă întreb dacă vor încerca să recupereze rămășițele sau dacă măcar chestia asta e posibilă. Și ce se poate întâmpla dacă dau peste cineva a cărui amprentă dentară nu se potrivește cu ale nimănui de pe lista de pasageri.

Trag cu putere aer în piept de câteva ori, concentrându-mă la aspectul biologic. Oxigenul îmi intră în fluxul sanguin, hrănindu-mi celulele, eliberând apoi dioxid de carbon în spațiul liniștit care mă înconjoară. Inspir și expir, iar și iar, fiecare răsuflare fiind un memento: *Am reușit. Am supraviețuit.*

După 45 de minute, mă uit în oglindă, uluită. Dacă le iau separat — ochii, nasul, zâmbetul —, pot încă să văd vechea mea persoană, privindu-mă. Însă ca întreg? Sunt cineva complet nou. Dacă par cunoscută cuiva, va scotoci în minte, va scotoci în amintirile din viața sa — mă știe de la muncă, de la colegiu? Poate sunt fiica unui fost vecin? Nu o va vedea pe soția lui Rory Cook, care a murit într-un accident aviatic.

Înfățișarea mi se potrivește și îmi place libertatea pe care mi-o oferă. Rory insista mereu să-mi las părul lung, astfel încât să-l pot purta ridicat la evenimentele oficiale și lăsat liber la cele neoficiale, argumentând că era mai feminin așa. Zâmbesc și sunt surprinsă să văd ceva din mama și din Violet zâmbindu-mi înapoi.

Pe noptiera de lângă patul Evei, ceasul arată 7 fix și nu mă pot abține să nu mă gândesc la ce aș face în acest moment dacă mi-aș trăi încă fosta viață din New York. Aș sta vizavi de Danielle în biroul meu, schițând programul zilei respective. Întâlnirea de *dimineață*, așa o numea ea. Am discuta calendarul — întâlnirile, prânzurile, evenimentele de seară — și i-aș trasa sarcinile pe care am nevoie să le îndeplinească în ziua respectivă. Însă, dacă planul meu ar fi funcționat, acum aș fi fost undeva în Canada. Poate într-un tren, îndreptându-mă către vest. Aș fi studiat atent știrile căutând un indiciu referitor la dispariția mea, accidentul de avion fiind doar o poveste tristă care e posibil să-mi fi atras atenția pentru o clipă. Pe când, în realitate, a devenit un punct de cotitură în viața mea.

Mă întorc la calculatorul meu și deschid pagina de pornire a postului CNN, dând clic pe o scurtă informație de interes public cu titlul „A doua suferință a lui Rory Cook“, cu fotografia mea lângă cea a lui Maggie Moretti. Este prezentată din nou moartea ei care s-a întâmplat acum mai bine de 20 de ani și investigațiile ulterioare referitoare la implicarea lui Rory; și, pentru prima dată, realizez cât de asemănătoare suntem eu și Maggie. Unele informații le știu deja despre ea — fusese campioană la atletism la Yale, unde îl cunoscuse pe Rory, provenind și ea, la rândul ei, dintr-un oraș mic. Însă nu știam că și părinții ei muriseră când era chiar mai tânără decât mine. Privind fotografiile noastre una lângă alta, mă întreb dacă Rory a avut în minte un anumit tip de femeie, concentrându-se asupra celor singure pe lume, dornice să se alăture unei familii importante precum familia Cook. Știu că, la început, eu am fost dornică de asta.

Ne cunoscuserăm la o piesă pe Broadway, la doi ani după ce absolvisem colegiul. Stătea pe scaunul de lângă mine și m-a întrebat ceva, înainte de ridicarea cortinei. Îl recunoscusem imediat, însă nimic nu mă pregătise pentru cât de charismatic și amuzant era în realitate. Cu 13 ani mai mare decât mine și cu o înălțime de peste 1,80 metri, Rory avea părul castaniu-deschis cu

șuvițe aurii și ochii de un albastru pătrunzător. Când eram cu el, restul lumii dispărea.

La pauză, mi-a luat ceva de băut și mi-a povestit despre programul de artă pe care Fundația Familiei Cook îl implementa în școlile defavorizate. Acestea erau lucrurile care îl făceau să existe în carne și oase, nu doar un chip pe care-l recunoscusem din paginile revistelor. Pasiunea lui pentru educație. Entuziasmul de a face din lumea asta un loc mai bun. La sfârșitul spectacolului, mi-a cerut numărul de telefon.

La început, păstrasem distanța. Bărbații mai în vârstă, cum era Rory — cu banii, privilegiile și relațiile lor —, nu erau genul meu. Nu aveam cunoștințe culturale și nici garderobă. Însă fusese insistent în mod subtil, sunând să-mi ceară sfatul atunci când fundația pierduse ajutorul unei organizații în inițiativa lor de educație artistică sau invitându-mă la un spectacol la una dintre școlile din proiect. Am fost atrasă de viziunea sa privind filantropia, de felul în care dorea să folosească banii familiei pentru a îmbunătății viețile altora.

Toate astea m-au impresionat, însă m-am îndrăgostit de vulnerabilitatea lui Rory, de felul în care se străduise să-i atragă atenția mamei sale și eșuase.

— Când eram copil, mi-a fost greu să nu mă supăr pentru absențele ei lungi, luni întregi pe care și le petrecea în DC, îmi spusese el odată. Campaniile constante — pentru ea sau pentru alții — și cauzele care aveau să o distrugă. Însă acum înțeleg de ce era atât de important. Impactul pe care l-a avut asupra vieților oamenilor. Încă sunt oameni care mă opresc pe stradă ca să-mi spună cât de mult au iubit-o. Cum ceva ce ea a făcut cu ani în urmă încă are impact asupra lor.

Dar acest gen de moștenire are mereu un preț. Fie că i-a plăcut sau nu, Rory a fost marcat de mama lui. Dacă intri pe Google și cauți Rory Cook, apare și ea mereu. Imagini ale ei cu Rory tânăr, în vacanță sau în campanie electorală. Rory la vârsta de 13 ani, încruntat, la unul dintre mitingurile politice ale mamei sale, slăbănog și plin de coșuri, cu un ochi întredeschis.

Și sute de imagini cu Rory licitând pentru Fundația Familiei Cook, darul mamei sale pentru lume. Oamenii îl iubeau pe Rory pentru ce era. Dar el își petrecuse toată viața de adult încercând să iasă din umbra mamei sale.

Închid pagina de pornire a CNN și arunc o privire la căsuța poștală a lui Rory, atentă să nu deschid ceva care nu e citit deja. Are cel puțin 50 de fișiere în partea stângă, unul pentru fiecare din organizațiile la care contribuie fundația. Pierdut în acea listă lungă se află unul etichetat Claire. Dau clic pe el și studiez e-mailurile de condoleanțe. Sunt sute de pagini, de la prieteni de familie, de la colegi de Senat ai mamei lui. Oameni care au lucrat cu fundația, care se grăbesc să-și exprime compasiunea. *Anunță-ne dacă ai nevoie de ceva.*

Deschid un e-mail pe care i l-a trimis Bruce lui Danielle la câteva ore după ce au fost date declarațiile inițiale despre accident, însă înainte de a fi publicate numele victimelor. L-a trimis cu CC către Rory. Titlul subiectului este *Detalii.*

> Am schițat deja o declarație, o să fie gata cu mult înainte de conferințele de presă programate. Danielle, te rog să te ocupi de personalul din New York. Nimeni nu are voie să vorbească cu cineva. Reamintește-le că au cu toții acorduri de confidențialitate încă în vigoare.

Un alt fișier, *Alerte Google,* e plin, iar majoritatea notificărilor sunt necitite. Ori de câte ori numele lui Rory apare online, el primește un e-mail despre asta. Danielle le primește și ea în cutia poștală, deoarece e treaba ei să le trieze și să-l pună la curent pe Rory în legătură cu orice lucru important care i-ar putea scăpa lui. Mă gândesc la săptămâna trecută, la mine și Danielle în drum spre casă de la evenimentul Prieteni ai Bibliotecii, eu privind pe geam la străzile ude ale Manhattanului, iar Danielle răsfoind alertele zilei respective.

— O tâmpenie de articol în *HuffPo,* a zis ea, mai mult pentru sine. Gunoi.

M-am întors și am văzut-o ștergând alertele, una după alta, deschizându-le doar pe acelea de la instituțiile media importante. Mi-a surprins privirea și a continuat:

— Va trebui să angajăm un stagiar pentru chestia asta, odată ce începem campania. Sutele de e-mailuri zilnice de azi vor deveni curând mii.

Acum studiez lunga listă de notificări necitite, sosite după accident, și zâmbesc. Ghinion, Danielle!

Dau clic pe fișierul Doc. Gol. În partea de sus scrie: *Ultima editare făcută de Bruce Corcoran acum 36 de ore*.

Iau o înghițitură de Coca-Cola dietetică și acidul îmi gâdilă nasul. Nimeni nu și-ar imagina vreodată că eu nu am fost în acel avion.

Soarele e sus pe cer, iar eu studiez atent camera. Podeaua de lemn e acoperită cu un covor roșu-intens, care contrastează frumos cu pereții vopsiți într-o nuanță caldă de galben care-mi amintește de culoarea camerei de zi a mamei mele și, în acest moment, mă simt protejată, asemenea unui urs care hibernează. În timp ce lumea merge înainte fără mine, eu stau ascunsă aici, invizibilă, așteptând momentul când pot să ies la lumină în siguranță.

Deschid curioasă sertarul de sus de la biroul Evei. Locuiesc în casa ei. Îi port hainele. Va trebui să-i iau numele — cel puțin pentru o vreme. M-ar ajuta să știu cine a fost ea.

Încep ezitând, de parcă îmi e teamă că, dacă mișc lucrurile prea mult, cineva va ști că am fost aici. Majoritatea lucrurilor pe care le găsesc sunt chestii generale — chitanțe șterse pe care nu le pot descifra, câteva pixuri cu pasta uscată, foi de hârtie de la agenți imobiliari locali. Pe măsură ce încep să mă simt mai confortabil, bag mâna mai adânc în sertar, împingând talmeș-balmeșul de piuneze, agrafe de birou și o mică lanternă albastră înspre partea din față, încercând să mă uit în spate de tot, dincolo de dezordinea în care cineva a aruncat toate aceste articole în sertar, crezând că o să aibă cândva timp să le sorteze.

Două ore mai târziu, stau așezată pe podeaua biroului cu tot felul de hârtii împrăștiate în jurul meu. Am golit biroul și am parcurs tot ce era în el. Extrase bancare. Facturi plătite la utilități și cablu. Toate, pe numele Evei. Am găsit o cutie în dulap conținând dosare cu documente mai importante. Talonul mașinii ei. Cardul ei de asigurare socială. Însă sunt frapată de ceea ce lipsește. Niciun certificat de căsătorie. Niciun document de asigurări pe care te-ai aștepta să-l găsești după o boală lungă și un deces. Ceea ce mă sâcâia ieri în legătură cu casa Evei, îmi revine în minte, de data asta cu o forță sporită. Nu există niciun fel de informație personală. Nicio fotografie sau lucruri sentimentale, nicăieri. Pentru cineva care nu suporta să vadă ce i-a aparținut unui soț decedat și iubit, au rămas în urmă zero aduceri aminte în legătură cu el.

Mă străduiesc să găsesc explicații pentru ceea ce lipsește. Poate soțul ei nu avea credit și toate facturile au fost pe numele ei. Poate tot ce are legătură cu el e pus într-o cutie în garaj, fiind prea dureros pentru a le ține în casă. Însă aceste lucruri par neconvingătoare, scorneli nefondate, chestii pur și simplu neadevărate.

Scot ultimul dosar din cutie și îl deschid. Este un document de garanție pentru achiziția cu banii jos a acestei părți din duplex, datat în urmă cu doi ani. În partea de sus, doar numele ei. *Eva Marie James*. Și dedesubt, pătrățelul de lângă *Celibatar/Celibatară* este bifat.

Încă îi aud vocea în minte, felul în care vorbea despre soțul ei. Iubiți din liceu. Împreună de 18 ani. Emoția din vocea ei când a descris decizia de a-l ajuta să moară, felul în care acest lucru a făcut să-i dea lacrimile.

A mințit. A *mințit,* fir-ar să fie! Totul a fost o minciună!

Eva

Berkeley, California
August
Cu șase luni înainte de accident

Cu 10 minute înainte de întâlnirea programată cu Brittany, Eva își parcă mașina într-un loc amenajat în afara parcului Tilden, căci nu voia să intre cu ea. Prefera să intre și să iasă, să sosească și să plece în liniște. Vârând pachetul în buzunarul hainei, se îndreptă către o potecuță care avea s-o ducă la un mic luminiș unde obișnuia să vină și să studieze cândva, demult.

Copacii cu coroana bogată aruncau o umbră pestriță pe potecă și încă bătea un vânt rece dinspre golf, în ciuda faptului că era ultima lună de vară. Deși cerul era senin, Eva surprinse frânturi din golful San Francisco în depărtare, cu nori care se adunau deasupra Pacificului, și știu că, în câteva ore, vremea se va schimba. Își băgă mâinile adânc în buzunarele hainei preferate — verde, cu numeroase buzunare cu fermoare — și simți conturul pastilelor prin hârtia de împachetat.

Copacii din jur îi erau vechi prieteni. Îi recunoștea pe fiecare, după forma trunchiului și întinderea ramurilor. Încercă să se plaseze înapoi în timp, când venea aici după terminarea cursurilor, își scotea cărțile pe masa de picnic sau pe iarbă, dacă vremea era caldă. Uneori, Eva surprindea crâmpeie din acea fată, asemenea imaginilor dintr-un tren în mișcare. Frânturi dintr-o altă viață, cu o slujbă obișnuită și prieteni, iar acest lucru o făcea să se simtă neliniștită zile întregi.

Când sosi în luminiș, se simți ușurată să vadă că era singură. Masa de picnic zgâriată se afla încă sub un stejar gigantic, având prinsă de ea un coș de gunoi din ciment. Se îndreptă către masă și se așeză pe ea, verificându-și din nou ceasul, locul familiar făcând-o să se întoarcă în timp.

Fish conducea lumea subterană a drogurilor din Berkeley și Oakland, iar Dex lucra pentru el.

— Majoritatea traficanților de droguri învață repede, o prevenise Dex chiar de la început.

O invitase la masă într-un restaurant pe malul apei în Sausalito pentru a-i spune ce avea de făcut. În cealaltă parte a golfului, orașul San Francisco fusese învăluit într-o ceață deasă, rămânând vizibile doar vârfurile celor mai înalte clădiri. Ea se gândise la St. Joseph și la măicuțele care o crescuseră, îngropate în ceață și la presupunerea lor că Eva era încă înscrisă la școală, încă pe drumul cel bun de a absolvi chimia cu brio, în loc să se afle unde era — la trei zile după exmatriculare, dormind în camera de rezervă a lui Dex și ținându-i-se un curs intensiv despre vânzarea și distribuția de droguri. Eva își mută privirea și se concentră din nou la Dex.

— Ceea ce faci tu are o piață foarte specifică, continuă Dex. Vei vinde doar oamenilor pe care ți-i recomand eu. Așa vei fi mereu în siguranță.

— Sunt nedumerită, zisese Eva. Produc sau vând?

Dex își împreunase mâinile pe blatul mesei. Terminaseră de mâncat și chelnerul așezase nota de plată lângă paharul de apă al lui Dex, apoi dispăruse.

— De-a lungul timpului, Fish s-a luptat să păstreze chimiștii buni cât mai multă vreme. Ei cred mereu că se pot descurca mai bine de unii singuri, apoi lucrurile se complică. Deci vom încerca să facem ceva diferit cu tine, zisese el. Vei produce 300 de pilule pe săptămână. Ca o compensație pentru această muncă, vei păstra jumătate, iar Fish te va lăsa să le vinzi tu însăți, păstrând pentru tine profitul sută la sută.

— Cui i le voi vinde? întrebase ea, simțindu-se brusc inconfortabil, imaginându-se față în față cu dependenți înrăiți.

Oameni care ar putea fi violenți. Oameni ca mama ei.

Dex zâmbise.

— Vei furniza un serviciu important unei clientele foarte specifice: studenți, profesori și atleți. Cinci pilule ar trebui să se

vândă cu aproximativ 200 de dolari, îi spusese Dex. Poți face ușor 300 000 de dolari pe an.

El zâmbise iar, văzându-i expresia uluită.

— Chestia asta funcționează doar dacă respecți regulile, o prevenise el. Dacă încerci să te extinzi sau să le vinzi celor dependenți, pui totul și pe noi toți în pericol. Înțelegi?

Ea încuviințase din cap și aruncase o privire neliniștită către intrare.

— Dar Fish? Credeam că va fi și el azi, aici.

Dex râsese și scuturase din cap.

— Doamne, ești naivă! Uit că nu știi cum funcționează chestia asta. Dacă-ți faci treaba bine, nu-l vei întâlni niciodată pe Fish.

Ea probabil părea nedumerită, căci el o lămurise.

— Fish ține lucrurile în perfectă ordine. Așa se protejează. Dacă vreuna dintre persoane ar ști prea multe, el ar deveni o țintă — fie a unui competitor, fie a poliției. Eu voi fi supraveghetorul tău și mă voi asigura că lucrezi în siguranță.

Dex lăsase să cadă câteva bancnote de 20 de dolari pe masă și se ridicase în picioare. Prânzul lor se terminase.

— Dacă faci cum îți spun eu, o să ai o viață frumoasă. E sigur, cât timp respecți regulile.

— Nu-ți faci griji că vei fi prins?

— În ciuda a ceea ce ai văzut la televizor, poliția îi știe doar pe cei pe care-i prinde și îi prinde doar pe cei proști. Însă Fish nu e prost. Nu face chestia asta pentru putere. E un om de afaceri care se gândește la câștigurile pe termen lung. Și asta înseamnă să crești încet, să fii selectiv în legătură cu clienții și cu oamenii care lucrează pentru tine.

Fusese nerăbdătoare să înceapă. I se părea atât de simplu! Și sistemul funcționa. Singura parte dificilă era în campus printre colegii ei, trebuind să-i vadă trăind viața pe care ea tocmai o pierduse. Să treacă pe lângă căminul ei unde încă locuiau aceleași persoane. Clădirea cu laboratorul de chimie unde cursurile se desfășurau fără ea. Stadionul unde Wade continua să strălucească și, un an mai târziu, ceremonia de absolvire care ar fi trebuit să fie și a ei. Era ca și cum trecuse de o barieră, de unde își putea

privi vechea viață încă nedezvăluită, nevăzută. Însă pe măsură ce anii treceau, studenții erau mai tineri și curând campusul era populat de oameni noi. Sentimentul pierderii suferite de ea se estompase, așa cum se întâmplă cu toate pierderile, înlocuit de ceva mai greu. Mai puternic. Putea vedea acum ceea ce nu putuse vedea atunci. Toate alegerile aveau consecințe. Important era ce făceai cu acele consecințe.

Eva găsi micul drum de serviciu care șerpuia printre sutele de hectare ale parcului Tilden. Ceva în legătură cu această întâlnire era putred și instinctele ei, fin reglate după atâția ani, o puneau în gardă. Îi va acorda lui Brittany încă 10 minute, apoi va pleca. Se va întoarce la mașina ei și va merge acasă, închizând ușa și uitând de această femeie. Eva se străduia să rămână vigilentă. Să nu devină mulțumită de sine și nepăsătoare. În ciuda faptului că uneori această activitate părea banală — nenumăratele ore în laborator, schimburile rapide cu Dex sau vreun client —, era periculoasă.

La început — probabil cândva în primul ei an —, Dex o trezise chiar înainte de răsărit cu un ciocănit încet în ușă.

— Vino cu mine, zisese el și ea își luase haina din cuier, urmându-l de-a lungul campusului pustiu, cu aleile încă luminate de felinare.

Se îndreptaseră către vest fără să vorbească, trecând de stadion, restaurant și baruri închise, cu obloanele trase la acea oră înainte de răsărit. Văzuse luminile intermitente de urgență de la o distanță de 100 de metri. Poliția, ambulanța, banda galbenă a poliției împrejmuind trotuarul din fața unui motel ieftin, obligându-i să traverseze strada.

Dex o cuprinsese cu brațul și o trăsese mai aproape de el, ca și cum erau un cuplu care se îndrepta spre casă după o noapte în oraș. Încetiniseră pe măsură ce se apropiaseră și Eva putuse distinge un trup, o baltă de sânge care se prelingea de sub acesta, un picior descălțat, șoseta albă strălucind.

— De ce suntem aici? Știi cine e tipul ăla?

— Mda, zisese el cu vocea aspră. E Danny. Îi furniza lui Fish chestii mai tari. Cocaină. Heroină.

Dex o condusese mai departe și trecuseră de colț, luminile roșii și albastre încă sclipind intermitent.

— Ce i s-a întâmplat?

— Nu știu, îi spusese Dex. La fel ca tine, văd doar ceea ce mi se permite să văd. Însă dacă ar trebui să ghicesc, fie făcea afaceri pe două fronturi — lucrând pentru unii dintre competitorii lui Fish —, fie a dat-o în bară cumva și a fost înhățat de poliție.

El făcuse o pauză.

— Asta-i treaba cu Fish. Nu-și pierde timpul punând întrebări. Rezolvă pur și simplu problema.

Eva nu-și putea șterge imaginea din minte, trupul răsucit, cantitatea mare de sânge, mai mult decât își imaginase ea vreodată, o umbră de negru amestecat cu roșu care apărea doar în coșmaruri.

Dex își lăsase brațul jos de pe umerii ei, iar ea simțise aerul rece al dimineții.

— Fish e un aliat puternic, însă un dușman necruțător. Nu va ezita să elimine pe oricine îl trădează. Poate a fost o greșeală că te-am adus aici, însă trebuia să vezi cu ochii tăi ce se poate întâmpla dacă-l tragi pe sfoară.

Eva înghițise cu dificultate. Până în acel moment, se amăgise crezând că această slujbă nu era diferită de alta — în mare parte rutină, poate puțin periculoasă, dar într-un fel abstract. Însă Dex nu o lăsase să vadă ce era mai rău. Până în acea dimineață.

— Transparență deplină, o avertizase el în timp ce se aflau din nou pe strada ei, cerul nopții schimbându-se în cele din urmă într-o nuanță de gri-pal.

O lăsase pe verandă și dispăruse, făcând-o să se întrebe dacă visase toate acestea.

Eva era gata să se ridice de la masa de picnic și să se îndrepte către mașină, în momentul în care un Mercedes SUV opri aproape de trotuar, la volan fiind o femeie elegantă. Pe bancheta din spate, Eva putu distinge un scăunel pentru copil, din fericire

gol. Pe plăcuța de înmatriculare scria FUNMOM1. Disconfortul ei prelungit se intensifică și trase cu putere aer în piept, amintindu-și că situația era sub control și că putea pleca oricând.

Privi în timp ce femeia cobora din mașină.

— Mulțumesc că ai acceptat să ne întâlnim! strigă ea.

Hainele ei erau comode și scumpe. Ochelari de soare Chanel ridicați pe creștetul capului. Cizme UGG până la genunchi, purtate peste blugi de firmă. Nu era genul de student pe care-l știa Eva, care trăiește doar cu supă.

De aproape, Eva putu vedea ochii roșii ai femeii, cum pielea ei părea obosită și întinsă, cu toate că machiajul îi era ireproșabil, și un sentiment de teamă o cuprinse din nou.

— Scuze că am întârziat. A trebuit să aștept să vină bona.

Întinse mâna spre Eva.

— Sunt Brittany.

Eva o lăsă să stea cu mâna întinsă, ținându-și mâinile în buzunare, iar Britanny își lăsă în cele din urmă mâna în jos, după care începu să cotrobăie prin geantă ca și cum tocmai își amintise de ce venise.

— Speram să pot cumpăra mai mult decât am stabilit. Știu că am cerut cinci pilule, însă chiar am nevoie de 10.

Scoase un teanc de bani din geantă și-l întinse Evei.

— Sunt 400 în loc de 200.

— Am la mine doar cinci pilule, zise Eva fără să ia banii.

Britanny scutură din cap, ca și cum era un detaliu minor.

— Sunt dispusă mă mă întâlnesc din nou cu tine mâine. În același loc, dacă-ți convine.

Ceața cădea peste golf, acoperind soarele, răspândind umbre cenușii și diminuând lumina. Vântul începu să bată, făcând-o pe Eva să-și strângă mai tare haina pe lângă trup. Britanny se uită peste umăr, apoi vorbi în șoaptă, cu toate că erau doar ele.

— Plecăm sâmbătă într-o călătorie. Ne întoarcem abia luna viitoare. Vreau să mă asigur că nu sunt prinsă cu garda jos.

Eva se încordă. Această femeie conducea o mașină de fițe, purta haine scumpe și avea un diamant mare pe deget. Înțelegea să ai nevoie de pilule pentru a face față unei încercări dificile. Dar

această femeie părea să aibă nevoie de ajutor doar ca să treacă prin viața de zi cu zi. Însă era părerea personală a Evei, țâșnind din cele mai întunecate colțuri ale ei, simțind că o cuprinde căldura. Aceasta era o femeie ca mama ei.

— Nu cred că te pot ajuta, zise Eva.

— Măcar lasă-mă să cumpăr ce ai adus, zise Brittany și cuvintele ei răsunară, sfâșiind liniștea din luminișul pustiu. Te rog!

Privirea Evei se agață de crustele din podul palmelor lui Brittany, jupuite până la carne de niște degete nervoase. Britanny insista cu o energie maniacală, iar Eva voia doar să plece.

— Am terminat aici, se hotărî Eva.

— Stai, o opri Brittany, întinzând mâna și apucând-o pe Eva de braț. Spune-mi ce pot face ca să te răzgândești.

Eva își smulse brațul din strânsoarea ei și dădu să plece.

— Haide, se milogi Brittany în urma ei. De-asta suntem aici. Tu faci vânzarea și îți obții banii. Eu obțin ce am nevoie și amândouă câștigăm.

— Nu știu despre ce vorbești, strigă Eva peste umăr. Probabil că m-ai confundat cu altcineva.

Apoi se îndreptă spre cărarea care șerpuia printre copaci și o luă în josul dealului spre parcarea unde se afla mașina ei.

Când trecu pe lângă SUV, se uită pe geam. Bancheta din spate era plină de Cheerios, plus o cești cuță de copil și o fundiță roz. Eva încetini pentru o clipă, întrebându-se cum era viața acelui copil, să trăiască cu o mamă care cerșea suficiente pilule pentru a sta drogată săptămâni întregi. Se întreba dacă propria ei mamă chiar era ca Brittany, dacă-și cumpăra droguri într-un parc pustiu, în timp ce Eva s-ar fi aflat acasă cu o bonă. Dincolo de toate, se ura pentru picătura de gelozie pe care o simți o secundă, pentru că măcar această fetiță își cunoștea mama, pe când ea, Eva, nu.

Intrând în pădure, Eva o auzi pe Brittany strigând după ea obscenități. Apoi auzi izbitura unei uși de mașină și turația motorului, înainte ca roțile să demareze cu un scârțâit de lângă trotuar. Se uită peste umăr și văzu mașina virând, lovindu-se de bordură în timp ce se înclina la un viraj. Eva își ținu răsuflarea,

pregătindu-se pentru zgomotul impactului care nu avu loc, apoi se grăbi înapoi către propria mașină.

Eva o văzu din nou, la benzinăria care se afla chiar vizavi de ieșirea din parc, în timp ce aștepta la semafor. Același SUV și Brittany aplecându-se pe geamul deschis, stând de vorbă cu un bărbat aflat lângă un sedan cu geamuri fumurii și numere de înmatriculare guvernamentale. Brittany îi înmânã bărbatului o foaie de hârtie pe care el o băgă în buzunarul de la jacheta sa sport.

Semaforul se făcu verde și Eva rămase holbându-se, neliniștea cuprinzând-o din nou, metamorfozându-se repede într-o cumplită panică. În spatele ei, cineva claxonă, făcând-o să devină din nou atentă la drum și să conducă mai departe. Pe măsură ce se apropia, încerca să surprindă cât mai multe detalii. Părul scurt și castaniu al bărbatului și ochelarii de soare cu lentile de oglindă. Conturul unui toc de pistol sub jacheta sport. Și, îndepărtându-se, Eva se întreba ce punea la cale Brittany.

Acasă, Eva parcă mașina în micul garaj din partea laterală a casei și închise ușa, încuind-o cu lacătul. Era disperată să intre și să-l sune pe Dex, însă noua ei vecină stătea pe scara din față ca și cum o aștepta.

— Rahat! bombăni ea cu jumătate de gură.

Pe chipul femeii apăru un sentiment de ușurare când o văzu pe Eva.

— Am căzut, zise ea. Am ratat treapta aia și m-am trezit pe jos. Cred că mi-am scrântit glezna. Mă poți ajuta să intru în casă?

Eva aruncă o privire spre stradă, gândindu-se din nou la bărbatul de la benzinărie, la foaia de hârtie pe care o băgase în buzunar. Nu avea timp de vecina ei. Însă nici nu o putea lăsa așa pe verandă.

— Singur, zise ea.

Eva o ajută pe femeie să se ridice în picioare și fu surprinsă de cât de micuță era. Abia dacă avea 1,50 metri și sigur avea peste 60 de ani, era filiformă, însă puternică. Se prinse cu mâinile de

balustradă și urcă treptele în timp ce Eva o susținea, țopăind într-un picior până când ajunse pe treapta de sus. Eva o lăsă câteva clipe să-și recapete răsuflarea și apoi, împreună, merseră până la ușa apartamentului ei și intrară.

Covoare în culori calde acopereau podelele, contrastând cu canapeaua de culoare crem. Un perete din sufragerie fusese vopsit roșu-aprins și niște cutii de transport pe jumătate goale erau înghesuite în colțuri. Eva o ajută să ajungă la un scaun și femeia se așeză.

— Vreți niște gheață? întrebă Eva, vrând să grăbească lucrurile.

Trebuia să-l contacteze pe Dex, ca să înțeleagă ce se întâmpla și ce ar trebui să facă, nu să se joace de-a infirmiera cu vecina ei.

— Hai să începem cu numele, zise ea. Eu sunt Liz.

Eva își stăpâni panica, simțind cum minutele se scurg, prinsă în capcana conversației cu vecina ei vorbăreață. Însă zâmbi și zise:

— Numele meu e Eva.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârșit, Eva. Da, aș dori niște gheață. Drept înainte, dacă nu te deranjează.

Eva intră în bucătărie — era aproape goală, nu erau decât câteva cutii și pahare pe blatul de lângă chiuvetă. În congelator, Liz avea o tăviță pentru cuburi de gheață, Eva le scoase și le puse într-un prosop de vase pe care îl strânse și-l legă. Luă un pahar din suportul de vase de lângă chiuvetă și îl umplu cu apă, observând cum îi tremurau mâinile în timp ce se ducea în camera de zi, unde i le dădu lui Liz. Tocmai voia să se scuze că trebuie să plece, când Liz zise:

— Ia loc! Mai ține-mi un pic de urât.

Aruncă din nou o privire scurtă pe fereastră și văzu strada pustie, și se așeză pe un scaun care să-i permită să vadă afară.

Zâmbetul lui Liz deveni mai larg.

— Nu cunosc încă foarte multă lume aici, zise ea. Sunt profesoară invitată de la Princeton, predau două cursuri semestrul ăsta.

Eva zâmbi politicos, ascultând doar pe jumătate ce spunea Liz despre cât de mult aștepta o iarnă californiană, și parcurse din

nou întâlnirea cu Brittany. Ce spusese acea femeie. Felul în care îi tremurau mâinile. Cât de disperată era să încheie târgul. Orice târg. Încetul cu încetul, mintea Evei începu să se calmeze și panica i se risipi. Se mai aflase în situații periculoase și își reaminti că nu făcuse nimic ilegal. Era în siguranță pentru moment, în camera de zi a lui Liz, cu vedere spre stradă, ascultând-o pe Liz explicând de ce preferase să închirieze un apartament decât să accepte găzduirea oferită de facultate. Putea, efectiv, simți cum îi coboară tensiunea.

— Spune-mi, zise Liz. Cu ce te ocupi? De unde ești?

Eva își smulse privirea de la fereastră și dădu răspunsul standard.

— Am crescut în San Francisco. Sunt chelneriță la restaurantul DuPree's, în centrul Berkeley-ului.

Apoi schimbă vorba, reluând subiectul despre Liz.

— Deci sunteți profesoară? Ce predați?

Liz întinse mâna după paharul de apă și luă o înghițitură.

— Economie politică. Teorie economică și sistemele economico-politice aferente, zise ea și râse. Te asigur că e un domeniu fascinant.

Ea îndepărtă gheața și Eva o privi în timp ce-și studia glezna, întorcând-o cu precauție. Liz ridică privirea și zâmbi.

— Nu e scrântită. E o ușurare, pentru că, să încep un nou semestru în cârje, ar fi fost o adevărată provocare.

Era ceva în vocea lui Liz, profundă și răsunătoare, în ciuda faptului că ea era o femeie așa minionă, care o calma pe Eva. Vibra în interiorul ei, făcând-o să respire mai profund. Să asculte mai atent. Eva și-o imagina în fața unui amfiteatru mare, vocea sa auzindu-se până în cele mai îndepărtate colțuri. Scârțâitul pixurilor pe hârtie sau tastarea rapidă pe laptopuri, studenții notând rapid tot ce le spunea ea.

Din poziția ei de pe canapeaua lui Liz, Eva văzu sedanul guvernamental trecând pe stradă și oprind lângă bordură. Același bărbat care stătuse de vorbă cu Brittany la benzinărie coborî și înaintă pe aleea din fața casei lor.

Mintea ei începu să facă legături, întrebându-se cum găsise el casa și ajungând la răspunsul inevitabil: probabil că o urmărise cineva. Iar ea nu-și dăduse seama.

Eva se ridică brusc și se îndreptă către Liz. Îndepărtându-se de fereastră.

— Ești sigură că nu vrei să te vadă un doctor?

Liz își puse din nou gheața pe gleznă și zise:

— Îți spun eu de ce am nevoie. Am nevoie ca tu să arunci porcăria asta de apă de la robinet și să-mi umpli paharul cu votcă. Toarnă-ți și tu un pahar. E în congelator.

Sunetul slab al unui ciocănit o surprinse pe Liz.

— Cred că cineva ciocăne la ușa ta, zise ea.

Eva se uită printre lamelele storurilor și îl văzu pe bărbat strecurând ceva în fanta cutiei poștale. Fiecare nerv din trupul ei vibra de frică, îndemnând-o să fugă. Aruncă o privire spre bucătăria lui Liz, imaginându-se dărâmând ușa din spatele casei și fugind prin fundul curții până la Dex acasă pentru a-i cere răspunsuri.

Inspiră adânc, amintindu-și că tot ce făcuse fusese să vorbească cu o femeie în parc. Nu-i vânduse nimic și nici nu-i arătase nimic. *Fă-o pe dura!* Sfatul pe care obișnuia Dex să i-l dea la începuturi, când era speriată. *Doar oamenii vinovați fug. Este exact ce așteaptă ei să faci. Deci n-o face.*

— L-am mai văzut pe tipul ăsta înainte, minți Eva. Vinde abonamente la o companie de securitate. Trebuie să te prefaci că nu ești acasă, altfel o să vorbească până mâine.

— Urăsc agenții de vânzări care-ți bat la ușă, zise Liz.

Dacă i se părea ciudat că nu venise și la ușa ei, nu pomeni de acest lucru.

Eva se ridică și zise:

— Mă duc să aduc votca.

O băutură merita și ea.

Claire

Miercuri, 23 februarie

Ies din biroul Evei unde hârtiile sunt împrăștiate peste tot și merg de-a lungul holului, hotărâtă să aflu sigur ceea ce încep să bănuiesc: nimic din ce mi-a spus Eva despre ea sau despre motivul pentru care fugea nu este adevărat. Deschid ușa șifonierului, scotocesc printre umerașe, căutând indicii despre soțul pe care-l adorase. În cel mai fericit caz, ar trebui să fie locuri goale unde au fost hainele lui. Însă nu găsesc decât câteva bluze drăguțe, câteva rochii, ghete și balerini. Toate ale Evei. Deschid sertarele dulapului, unde sunt cămăși, blugi, lenjerie intimă și șosete; flash-uri cu noul meu profil, nefamiliar, în oglindă, mă fac să tresar — e atât de asemănător cu al Evei, încât, pentru o clipă, aproape că-mi vine să cred că s-a întors. Că e acolo, și eu sunt cea care a murit. *Afurisita de Vinere trăsnită!*

Mă prăbușesc pe patul Evei. Tot ce crezusem până acum — despre Eva, despre viața ei, despre motivul pentru care nu voia să fie aici — s-a spulberat! Dacă nu a existat un soț, nu va exista nici o investigație a morții lui. Și dacă nu va exista nicio investigație, trebuie să fie alt motiv pentru care Eva era atât de nerăbdătoare să facă schimb de bilete și să dispară.

Încep să râd — isteria unei femei epuizate, cu sănătatea mintală zdruncinată — și mă gândesc la toate minciunile pe care mi le-a spus în față, mimând sinceritatea. Apoi îi aud vocea în cap și îmi imaginez că-mi spune să mă calmez și să plec dracului din casa ei — și zâmbesc de cât de clar îmi sună glasul ei și de cât de bine mi-o pot încă aminti.

Niciuna dintre noi n-ar fi bănuit că se va întâmpla una ca asta. Nu făcuserăm altceva decât un schimb de bilete. Nu trebuia să ajung acasă la ea, să-i descui ușa și să intru în viața ei. Indiferent în ce m-am băgat, sunt aici pentru că asta am ales eu să fac.

Înapoi în biroul Evei, deschid Doc-ul pe computer și arunc o privire mai îndeaproape la unul din extrasele bancare ale Evei, studiindu-i atent cheltuielile lunare. Mâncare, benzină, cafenele. Plăți automate în fiecare zi pentru tot, inclusiv pentru cablu și gunoi, și un sold de 2 000 de dolari. Sunt două depuneri directe de la un restaurant care se numește DuPree's Steakhouse, fiecare de câte 900 de dolari. Nici pe departe un venit suficient pentru a garanta o achiziție cu numerar a casei.

Și, după cum mă așteptam, nu există facturi medicale și nici coplăți. Nicio plată la farmacie. Simt un fior de admirație pentru scandaloasa ei minciună, livrată cu finețea unei impostoare. Modul subtil în care și-a așezat biletul de îmbarcare pe bar între noi, o tentație mută pe care, fiind atât de îngrijorată, nu o observasem la momentul respectiv, felul în care a descris cât de ușor era să treci neobservat în Berkeley. Modul subtil în care mi-a reflectat propriile dorințe și temeri, ca să intru în joc.

Potrivit talonului mașinii, conducea o Honda veche, ascunsă cel mai probabil în garajul anexat casei. O femeie destul de deșteaptă pentru a orchestra așa ceva nu-și va lăsa mașina parcată la aeroport sau la gară, reper pentru punctul ei de plecare. Totuși, nu vreau să am nimic de-a face cu asta. Dacă o s-o caute cineva, o să înceapă, cu siguranță, cu mașina. Însă e bine de știut că e acolo, dacă am nevoie de ea.

Termin rapid cu restul biroului Evei. Multe pixuri cu pasta uscată și agrafe de birou încurcate, plicuri goale, câteva încărcătoare fără cabluri. Însă niciunul dintre acele lucruri pe care te-ai aștepta să le găsești. Nicio felicitare aniversară, niciun memento pentru vreo întâlnire. Nicio fotografie, notiță sau suvenire sentimentale. Nu doar soțul ei a fost o născocire, încep să cred că și Eva este una.

Mă uit în partea stângă a biroului, unde se află un coș de gunoi gol, și văd o bucățică de hârtie, parțial ascunsă după birou, ca și cum cineva a intenționat s-o arunce și a ratat. O ridic și o netezesc. Este un cartonaș cu un scris îngrijit și cursiv, înclinat și neregulat pe care nu-l vezi decât la școala elementară. *Tot ce ți-ai dorit vreodată se află de cealaltă parte a fricii.*

Încerc să-mi imaginez circumstanțele în care Eva a scris asta, apoi mai târziu s-a descotorosit de bilet. Poate pentru că n-a mai avut nevoie de el; sau poate pentru că a încetat să mai fie cea care credea că este.

Iau cartonașul cu mine și ies pe hol, apoi intru în dormitorul Evei și-l bag în rama oglinzii de deasupra comodei, după care pun ordine în harababura pe care am făcut-o. În timp ce împăturesc la loc cămășile, mirosul ei — floral cu accente de ceva chimic — se răspândește în aerul din jurul meu. Dau de un tricou cu Red Hot Chili Peppers și îl țin lipit de pieptul meu. Supradimensionat și uzat, e din timpul turneului lor *Californication*. Chili Peppers era una din trupele preferate ale lui Violet și îi promisesem că, atunci când va face 16 ani, o voi duce la un concert. Unul din multele lucruri pe care n-a mai apucat să le facă. Arunc tricoul pe umăr și închid sertarul. Vreau eu tricoul ăsta.

Termin de aranjat lucrurile în comodă, asigurându-mă că în ea nu sunt ascunși bani, și nici bijuterii. Niciun jurnal, și nici scrisori de dragoste dosite de priviri indiscrete. Lăsând la o parte soțul imaginar, nimeni — poate doar cu excepția mea, pe vremea când locuiam în casa lui Rory — nu duce o viață atât de searbădă.

În cealaltă parte a camerei, mă așez pe marginea patului și deschid sertarul de sus al noptierei. Un alt tub de loțiune de mâini scumpă care, când mi-o picur pe braț, miroase a trandafiri. O sticlă de Tylenol. Vârâtă însă în partea interioară a marginii sertarului se află o fotografie, singura pe care am văzut-o în casă până acum. Este un instantaneu inedit al Evei pozând împreună cu o femeie mai în vârstă în fața unui stadion din San Francisco. Niște bannere enorme ale echipei de baseball Giants atârnă în spatele unor postere în mărime naturală ale jucătorilor, iar femeile pozează cu capetele lipite, Eva râzând, cu brațul aruncat peste umerii celeilalte femei. Pare liberă și fericită, ca și cum cel care o vâna nu-și făcuse încă apariția. Mă întreb dacă aceasta era o prietenă sau o altă persoană pe care Eva a înșelat-o. Dacă tot ce a făcut Eva fusese calculat în propriul său avantaj.

Mi-o imaginez țesându-și minciunile. Făcând-o pe această femeie să creadă că era cineva care avea nevoie de ajutor. Studiez

chipul femeii, întrebându-mă unde e acum, dacă e posibil să vină s-o caute pe Eva, și ce ar spune să mă găsească pe mine, cu exact aceeași tunsoare și culoare a părului ca a Evei, locuind în casa Evei, purtându-i hainele. Cine e escroaca acum?

În fundul sertarului, sub o foarfecă și niște scotch, găsesc un plic. Înăuntru e un bilet scris de mână, datat cu 13 ani în urmă, prins cu o agrafă de niște pagini. Îndepărtez agrafa și le răsfoiesc, niște documente dintr-un loc din San Francisco numit St. Joseph. O mânăstire? O biserică? Scrisul este mărunt și aproape șters, și înclin biletul spre fereastră pentru a-l putea citi mai ușor.

Dragă Eva,

Sper că această scrisoare te găsește bine, studiind din greu și învățând multe lucruri! Îți scriu pentru a-ți da de știre că, după mai bine de 80 de ani, centrul de plasament St. Joseph este în cele din urmă absorbit de sistemul de adopții districtual. Probabil că așa e cel mai bine, pentru că toată lumea de aici îmbătrânește — chiar și sora Catherine.

Îmi amintesc că obișnuiai să întrebi frecvent despre familia ta biologică și, deși ni se interzicea la momentul respectiv să-ți răspundem la întrebări, acum, după ce ai împlinit 18 ani, vreau să-ți dau toate informațiile pe care le avem. Îți transmit copii ale documentelor referitoare la înscrierea ta și evidențele generale din anii petrecuți de tine aici. Dacă există detalii pe care vrei să le știi, va trebui să te adresezi la unitatea administrativă districtuală pentru evidențele tale oficiale. Cred că asistentul social care a lucrat la cazul tău a fost Craig Henderson.

Ar trebui să știi că am dat de urma familiei mamei tale după ce ultimul tău plasament a eșuat, sperând că era posibil ca ei să se fi putut răzgândi. Însă n-au făcut-o. Mama ta s-a luptat cu dependența și familia ei a fost copleșită de povara monitorizării și îngrijirii ei. Acesta a fost în mare parte motivul pentru care ei au renunțat la tine.

Însă în ciuda startului tău în viață, tu te-ai transformat într-o persoană incredibilă. Te rog să mă crezi că noi încă vorbim de tine — și suntem atât de mândre de numeroasele tale realizări!

Sora Catherine caută prin ziare numele tău în asociere cu o extraordinară descoperire științifică, cu toate că trebuie să-i reamintesc că ești încă la școală și că, probabil, așa va fi câțiva ani de-aici încolo. Ne-ar bucura o vizită sau un apel telefonic pentru a afla ce viață minunată ți-ai construit la Berkeley. Ești făcută pentru a realiza lucruri mari.

Cu multă dragoste întru Christos,
Sora Bernadette

O las deoparte, uitându-mă la restul hârtiilor care au fost atașate cu agrafa. Sunt fotocopii ale unor documente scrise, datând cu mai bine de 30 de ani în urmă. Ele descriu sosirea și adaptarea unei fetițe de doi ani la un centru de plasament catolic.

Copilul, Eva, a sosit la ora 19:00; mama, Rachel Ann James, a refuzat interviul, a semnat documentele de renunțare la drepturile părintești. St. Joseph a transmis documentele la centrul administrativ districtual, așteptând un răspuns.

Altă pagină, datată cu 24 de ani în urmă, e mai puțin exactă.

Eva s-a întors la noi seara trecută. Acesta a fost cel de-al treilea ei plasament și mă tem că și ultimul. O vom păstra cât timp ne va îndruma Bunul Dumnezeu și îi vom oferi un loc aici la St. Joe. CH este asistentul social căruia i s-a încredințat cazul ei de data aceasta, ceea ce înseamnă că nu-l vom mai vedea.

Studentă la Berkeley — asta explică prezența manualelor de știință de la parter. Poate nu și-a mai terminat studiile — fie din cauză că nu și-a permis, fie pentru că notele ei n-au fost suficient de bune pentru a absolvi, devenind chelneriță într-un restaurant. Și o escroacă, țesând minciuni într-un aeroport din New York.

Explică, de asemenea, de ce casa e atât de pustie, golită de tot ce ar fi putut Eva acumula dacă ar fi avut o familie — albume foto, felicitări aniversare, diverse notițe. Știu cum e să te trezești singură în fiecare zi, fără o familie care să-și facă griji pentru bunăstarea ta. Pentru inima ta. Dacă ești fericită. Cel puțin eu am

avut asta în primii 21 de ani ai vieții mele. E posibil ca Eva să nu fi avut niciodată.

La fel e când mori, lăsând atât de multe lucruri neterminate! Încă rămâi legată — cu un fir indestructibil —, punându-ți mereu întrebarea: *Dar dacă…?* Însă e o întrebare inutilă, un reflector strălucind pe o scenă goală, luminând ce nu a fost și nu va fi niciodată.

Bag scrisoarea înapoi în plic și o pun în sertar, încercând să-mi imaginez această nouă versiune a Evei luând viață. Însă dansează, asemenea argintului-viu — o clipă, apoi dispare. Fără să rămână nemișcată suficient pentru a o vedea clar, ci doar o formă în continuă mișcare la vederea mea periferică.

Trebuie să fac un duș, căci mă mănâncă spatele și gâtul de la resturile de fire de păr. Singurele haine pe care le am sunt cele câteva pe care le-am luat din valiza mea în cabina de toaletă din aeroportul JFK. Blugii. O pereche de chiloți. Niciun sutien sau șosete în afară de cele pe care le port. Mă uit între geantă și comoda Evei, plină cu haine care nu-mi aparțin. Nu numai blugi și cămăși, ci și chestii intime. Și din nou mă frapează. N-am aproape nimic. Ezit înainte de a deschide din nou sertarul ei cu lenjerie intimă, stomacul strângându-mi-se, împotrivindu-mă ideii de a-i purta hainele. Închid ochii, gândindu-mă la oameni care au fost nevoiți să facă lucruri mult mai oribile pentru a supraviețui, nu doar să poarte lenjeria altcuiva. *E doar bumbac și elastic,* îmi spun. *Și e curată.*

Îmi scot propriile haine din geantă, întrebându-mă dacă o persoană poate supraviețui la nesfârșit cu doar două perechi de chiloți, și dau fuga în hol să scot un prosop din dulapul cu lenjerie. În baie, deschid robinetul de apă fierbinte, iar încăperea se umple de aburi ascunzându-mi reflexia în oglindă într-atât, încât mă transform într-un contur vag. O reproducere neclară a unei femei anonime. Aș putea fi oricine.

După ce termin, mă îmbrac și rămân în fața oglinzii din camera Evei, mirosul nefamiliar de trandafiri al săpunului și

loțiunii Evei plutind în aerul din jurul meu. O străină se uită la mine, cu păr blond tuns scurt și pometi proeminenți. Mă îndrept către șifonier, unde se află portofelul Evei, și scot carnetul ei de conducere, comparându-mi chipul cu al ei, o senzație de optimism crescând în mine.

Recunosc această senzație, încântarea de a fi la un pas de o viață nouă. Am simțit-o când l-am cunoscut pe Rory, când totul părea strălucitor — atâtea posibilități! — și mă aflam la hotarul dintre cine eram și cine voiam să devin.

Prinde contur povestea care să-mi acopere identitatea, o explicație pe care o pot da oricui întreabă ceva. *Eu și Eva am crescut împreună la centrul de plasament.* Pot vorbi cu încredere despre sora Bernadette și sora Catherine. Și dacă întreabă unde s-a dus Eva și de ce sunt eu aici, le voi spune că divorțez și Eva mă lasă să stau aici în timp ce ea călătorește.

Unde s-a dus?

Mă uit la reflexia mea din oglindă — nu chiar Eva, nici chiar Claire — și încerc un răspuns.

— La New York.

Înapoi în biroul Evei, încep să fac curățenie, așezând hârtiile în teancuri, fără să știu ce urmează să fac, când un mesaj îmi apare pe ecranul calculatorului. La început, o singură propoziție, tastată de Rory. *Călătoria la Detroit.* Apoi, în partea dreaptă a calculatorului, Rory adaugă un comentariu.

Rory Cook:
Ce ai făcut cu pachetul FedEx?

Replica vine aproape imediat.

Bruce Corcoran:
Banii, în sertar. CI, pașaportul și restul au fost distruse.

Rory Cook:

Scrisoarea?

Bruce Corcoran:
Scanată, apoi distrusă.

Rory Cook:
Cum dracu' a pus mâna pe un pașaport și o CI false?

Trei puncte arată că Bruce răspunde și îmi țin răsuflarea.

Bruce Corcoran:
Habar n-am. Securitatea națională a clacat sub presiunea falsificatorilor, însă ce avea Claire părea real. I-am verificat apelurile de pe mobil în cele câteva zile anterioare călătoriei. A fost un număr la care a sunat în acea dimineață pe care nu-l putem lega de nimeni din cei pe care-i cunoștea. Încă verificăm.

Aștept ca ei să continue, însă nu apare nimic nou. Apoi comentariile se șterg, unul câte unul, și se șterge și mesajul din fișierul Doc. În colțul din dreapta sus, pictograma lui Bruce dispare, rămânând doar cea a lui Rory. Trebuie să fiu atentă. Nu există nicio modalitate de a diferenția prezența mea în fișierul Doc de cea a lui Rory și, dacă încep să dau clic aiurea, o să se vadă pe calculatorul lui, cu numele lui atașat. Așa că sunt blocată, o observatoare tăcută, incapabilă să primească răspunsuri la întrebările sale. Tot ce pot face e să urmăresc ce discută ei.

Fără nicio ocupație și având câteva ore bune de umplut înainte de a merge la culcare, deschid o nouă fereastră și navighez pe pagina de pornire a postului CNN căutând știri despre accident. Dau de un mic articol relatând că mi-au fost organizate funeraliile, care sunt programate într-o sâmbătă peste trei săptămâni. Suficient timp pentru ca Rory să planifice ceva grandios, probabil în oraș, cu o listă de invitați plină de demnitari.

Apoi dau clic pe imaginea lui Kate Lane. Pot urmări din nou cele mai recente intervenții ale ei. Derulez în jos și dau clic pe conferința de presă de seara trecută, și îl ascult pe directorul de la Siguranța Zborurilor răspunzând la întrebările reporterilor.

După reluarea detaliilor legate de declarații, directorul încheie conferința de presă. *Suntem încă în faza de căutare și recuperare. Vom avea mai multe informații în zilele ce vor urma. Vă cer să aveți răbdare. Vista Airlines a fost cooperantă și s-a supus tuturor solicitărilor federale.*

E așa cum mă așteptam — mai multe întrebări decât răspunsuri. Însă chiar înainte ca legătura să revină în studioul lui Kate, surprind ceva în mulțime. Dau înapoi și urmăresc din nou sfârșitul conferinței de presă, apăsând la un moment dat pe pauză. În colțul din stânga jos se află un fragment de culoare familiar, printre tipicele hanorace parka negre și maro și printre balonzaidele bleumarin. Imaginea neclară a unei femei blonde platinate purtând un pulover roz-aprins, cu siguranță nepotrivit într-o seară rece de februarie.

Eva

Berkeley, California
August
Cu șase luni înainte de accident

Bărbatul era agentul Castro și, în următoarele câteva zile, Eva începu să-l vadă peste tot. Aruncase cartea de vizită pe care i-o lăsase în cutia poștală și încercase să uite că tipul o urmărise până acasă, mersese pe aleea ei și îi bătuse la ușă. Însă el continua să tot apară. În parcarea de la supermarket. Conducând pe bulevardul Bancroft în timp ce ea ieșea dintr-o cafenea. A apărut și la restaurantul DuPree's, așezându-se la o masă într-o zonă diferită de cea în care servea Eva, făcând-o să încurce câteva comenzi, în timp ce el ceruse costiță și o bere Guinness.

O îngrijora că tipului nu-i păsa deloc dacă era văzut. Și o făcu să se întrebe de cât timp o urmărea, înainte de a-și face cunoscută prezența.

Când Dex o sună în cele din urmă, ea îi ceru să se întâlnească imediat.

— Cine ți-a recomandat-o pe Brittany? îl întrebă ea.

Se aflau într-un bar în care se urmăreau continuu emisiuni sportive, de pe Telegraph Avenue, stând unul în fața celuilalt la o masă murdară de bere de la demisol, lângă o masă de biliard, în timp ce niște studenți aproape beți urmăreau un meci de fotbal la un televizor cu ecran mare.

— Un tip cu care am copilărit s-a mutat la Los Angeles. O cunoaște de-acolo. Când tipa s-a mutat aici, el mi-a dat numele ei. Mi-a spus că ar fi o clientă fidelă. De ce?

Eva îi studie chipul, căutând un semn că minte, că e tensionat sau că e vinovat de ceva.

— Am văzut-o vorbind cu un agent federal după ce a încercat să cumpere de la mine. Acum, el mă urmărește. Îl văd peste tot.

Dex puse burgerul jos, cu o expresie serioasă.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Eva îi povesti că Brittany i se părea dependentă de droguri. Felul agitat în care vorbea și cojile de pe mâinile ei…

— De ce mi-ai trimis pe cineva pe care nu l-ai verificat tu însuți? Nu așa trebuie să funcționeze lucrurile?

— Ce sugerezi? zise Dex încruntându-se.

— Încerc să-ți spun că, la scurt timp după ce m-am întâlnit cu un client pe care mi l-ai recomandat, sunt urmărită de un agent federal.

— Rahat!

— Vreau să te oprești, zise Dex aruncând șervetul pe masă. Nu face și nu vinde nimic până n-ai vești de la mine!

— Și cum îi explici asta lui Fish? întrebă ea.

— Mă descurc eu cu el, îi spuse Dex. Treaba mea e să te apăr.

Eva se uită la el, cântărindu-i cuvintele, știind cum se juca acest joc. La sfârșitul zilei, dacă alegerea era închisoarea sau vinderea unui prieten, oamenii din afacerea lor făceau ceea ce trebuiau să facă. Nu se amăgea crezând că Dex ar fi diferit și nu era foarte sigură că și ea ar fi.

Și totuși, Dex fusese cel care o învățase cum să evalueze riscurile, cum să identifice un agent sub acoperire sau un dependent de droguri care ar putea-o pune în pericol. Nu și-l putea imagina atrăgând-o într-un abis în care cu siguranță l-ar trage și pe el după ea.

La câteva luni după exmatricularea ei, în timp ce încă locuia în camera de rezervă a lui Dex și făcea droguri folosind un echipament vechi din bucătăria lui, trebuia să se întâlnească cu un tip. Ei îl văzuseră primii — un student cu părul zburlit, abia dacă avea 20 de ani, cu căști în urechi și pantaloni cu turul lăsat.

— Urmărește-l, zisese Dex.

Stăteau în spatele unui chioșc din stația de autobuz, ca și cum verificau programul curselor. Bărbatul avea un tic, ridica din umărul stâng și scutura din cap aproape imperceptibil, în timp ce îi aștepta. Cu voce scăzută, Dex îi zisese:

— Tu trebuie să îl vezi prima. Cauți anomalii, cum ar fi dacă poartă un hanorac când afară sunt 27 de grade. Sau dacă poartă maiou când plouă. Astea sunt indicii și trebuie să le observi. Uită-te la căștile lui. Nu sunt conectate la nimic. Vezi cum cablul este băgat în buzunarul din față, însă conturul telefonului se vede în buzunarul de la spate?

Eva încuviință din cap, înregistrând aceste lucruri, știind că supraviețuirea ei depindea de felul în care și le amintea. Dex continuase:

— Prioritatea ta — prioritatea lui Fish — este siguranța ta. De-asta a rezistat el atât de mult în afacerea asta, zisese Dex și râsese încet. De-asta și datorită celor 10 oameni care lucrează pentru el în interiorul departamentelor de poliție din Berkeley și Oakland.

Ieșiseră din ascunzătoare și se îndepărtaseră de bărbat fără să facă tranzacția, lăsându-l pe trotuar să aștepte drogurile care nu aveau să apară niciodată.

— I-ai vândut ceva? o întrebă acum Dex pe Eva.

— Nu. Era dusă. Nebună. I-am spus că mă confundă cu altcineva și m-am cărat dracului de-acolo.

Dex încuviință din cap.

— Bun. Îți iei o vacanță până ne dăm seama ce se întâmplă.

— Tipul ăsta parcă ține morțiș să-l văd.

— Probabil că așa e, zise Dex. Oamenii fac greșeli când sunt nervoși, și el, în mod evident, vrea să te enerveze. Faptul că e atât de vizibil înseamnă că nu știe nimic despre tine și devine disperat.

— Ce-ar trebui să fac?

— Lasă-l să te urmărească. Nu o să vadă nimic și, în cele din urmă, o să caute în altă parte.

Dex aruncă două bancnote de cinci dolari pe masă drept bacșiș. În jurul lor, cei din încăpere țipau de bucurie, cu ochii îndreptați spre televizor, unde un jucător tocmai înscrisese un eseu. Eva dădu să se ridice, însă Dex zise:

— Ar trebui să mai stai puțin.

Eva se lăsă pe spătarul scaunului și îl privi cum pleacă, și încercă să-și alunge spaima, ca cineva care își așteaptă rândul să urce într-o barcă de salvare și realizează că e singura persoană care a mai rămas pe nava care se scufundă.

În jurul ei, puștii de colegiu beau și râdeau, cea mai mare grijă a lor fiind dacă Cal va merge la un meci de cupă. Ea nu se simțise niciodată în viața ei atât de relaxată ca ei. Chiar și când era studentă, era rezervată. Tăcută. Crescând într-un centru de plasament, învățase de la o vârstă fragedă că era mai sigur să observe decât să râdă zgomotos sau să facă o glumă bună. Călugărițele de la St. Jo le încurajau să fie studioase. Respectuoase. Ceea ce Eva era, dar în același timp învățase cum să încalce regulile în liniște.

Dar nu era *acasă*. Călugărițele erau mai în vârstă. Stricte și incoruptibile. Credeau despre copii că ar trebui să fie tăcuți și ascultători. Eva își amintea holurile reci de la căminul aflat în spatele locașului sfânt, mirosind a ceară de lumânări și umezeală. Își amintea de celelalte fete. Nu numele lor, ci vocile lor. Aspre și agresive sau blânde și speriate. Își amintea plânsul din timpul nopții. Cum, la sfârșitul zilei, fiecare dintre ele era singură.

Eva luă o ultimă înghițitură de bere și se ridică în picioare, îndreptându-se către scările care duceau sus în sala principală de mese. Ochi ieșirea de urgență, imaginându-și sunetul alarmei care țiuia deja în capul ei. Însă trecu pe lângă ea, știind că nu era acum momentul pentru un lucru atât de disperat. Nu încă.

În timp ce parca pe alee, o văzu pe Liz încuindu-și ușa și mergând către mașina ei. Eva se uită într-o parte și în cealaltă, străduindu-se să se liniștească și să se comporte natural.

— Bună! strigă Liz.

Eva devenise curioasă în legătură cu Liz, de la acea primă după-amiază în apartamentul ei. Se pomeni că o ascultă. Că o urmărește venind și plecând. Vocea lui Liz încă răsuna în mintea ei și Eva nu putea nega că se simțea atrasă de această femeie.

Eva își încuie mașina și se întoarse spre ea zâmbind, arătând spre plăcuțele de înmatriculare de New Jersey.

— Ai condus tot drumul din New Jersey?

Încercă să-și relaxeze umerii și să se concentreze asupra lui Liz, și nu asupra posibilității ca mașina agentului Castro să apară de după colț în orice moment.

Dar astăzi nu era o zi potrivită pentru conversație și răsuflă ușurată în momentul în care Liz zise doar:

— Credeam că va fi o călătorie grozavă, însă deja îmi e groază de drumul înapoi.

Dădu ocol mașinii și urcă la volan după ce flutură din mână, iar Eva continuă să înainteze pe alee, descuie ușa și se strecură înăuntru.

Tăcerea era o ușurare. Se duse pe canapea și se întinse, făcând eforturi să inspire adânc de câteva ori, însă nu se putea relaxa. Simțea prezența lui Castro asemenea unui public care urmărea tot ce făcea ea. Fiecare sosire și plecare, la piață, la DuPree's. Fiecare interacțiune precum cea pe care tocmai o avusese cu Liz, înregistrată în însemnările de pe teren ale cuiva. *Ora 16:56 — Eva stă de vorbă cu o vecină mai în vârstă pe gazonul din fața casei.* Se uită la peretele care separa apartamentul ei de al lui Liz și se întrebă dacă era posibil ca Liz să-i fie utilă. Să facă parte din povestea pe care își dorea ca agentul Castro să o creadă despre ea. Că era doar o chelneriță care ducea o viață neînsemnată, cu detalii banale, prea plictisitoare ca să fie consemnate. *Eva își petrece seara în oraș cu o prietenă, care-i este vecină.* Sau: *Eva și prietena ei fac un tur cu ghid la Berkeley Rose Garden.* Ce ar putea fi mai plictisitor?

Mai târziu în acea seară, auzi o bătaie în ușă. Aruncă rapid un ochi pe fereastră și o văzu pe Liz pe verandă, ținând în mână o caserolă.

— Nu știu când o să-mi amintesc să gătesc doar o porție, zise ea, dar Eva bănuia că Liz prefera să aibă pentru cine găti.

Liz îi dădu recipientul și intră în casă, făcând-o pe Eva să ezite în timp ce ducea caserola la bucătărie. Tocmai închisese frigiderul, când se întoarse și o văzu pe Liz aplecată, citind titlurile cărților de pe rafturile din camera de zi. O neliniștea să

aibă pe cineva în spațiul ei, uitându-se la lucrurile ei. Însă trase cu putere aer în piept și zâmbi, în ciuda disconfortului. *Ora 19:45 — Vecina îi aduce Evei mâncare. Ele stau de vorbă timp de 20 de minute.* Putea face asta.

— Te pasionează chimia? întrebă Liz.

Eva ridică din umeri. Erau în mare parte manuale vechi din ultimul ei an de colegiu pe care Eva nu le mai deschisese de ani de zile. Cu toate astea, nu se îndura să scape de ele, ca și cum, dacă ar fi făcut asta, ar fi aruncat o parte importantă din ea însăși.

— Am studiat-o o vreme. La școală.

— Astea sunt manuale de colegiu, zise Liz, scoțând unul de pe raft.

Îl deschise, uitându-se la ștampila magazinului studențesc de la Berkeley de pe coperta interioară.

— Ai fost la Berkeley? N-ai pomenit niciodată de asta.

— O vreme, zise Eva. N-am absolvit.

— De ce nu? întrebă Liz, exact cum bănuia Eva.

— A intervenit ceva.

Eva spera ca răspunsurile ei evazive să pună capăt conversației.

Pe blatul din bucătărie, telefonul Evei zbârnâi, luminându-se — sosise un mesaj de la Dex. Eva luă telefonul apăsând opțiunea *Vezi mai târziu*, înainte de a-l băga în buzunar.

Liz o privi, așteptând ca ea să spună ceva și, văzând că nu spune nimic, Liz arătă spre cutia goală de Coca-Cola dietetică de pe blat.

— Chestia aia e otravă, zise ea.

Eva își verifică ceasul de la mână, această șaradă epuizând-o brusc. Cât va trebui să-i mai țină companie acestei femei?

— Mai bine m-aș duce să fac un duș. Sunt de serviciu la restaurant în seara asta.

Liz așteptă o clipă, ca și cum încerca să citească adevărul din spatele vorbelor Evei, înainte de a spune:

— Știi, viața e lungă. Multe lucruri pot merge prost și, cu toate astea, pot sfârși bine.

Eva se gândi la laboratorul ei, ascuns sub camera unde se aflau ele. Și se gândi că era o metaforă potrivită. Liz vedea doar ce era

în fața ei, în timp ce Eva își făcea griji în legătură cu tot ce era ascuns dedesubt și care era posibil să iasă la suprafață, unde agentul Castro aștepta.

— Mulțumesc pentru mâncare, zise ea.

Liz puse manualul la loc pe raft.

— Cu plăcere.

După ce ea plecă, Eva scoase telefonul și citi mesajul de la Dex.

Fish se ocupă de asta. Ia-ți câteva săptămâni libere și tipul ăsta va dispărea.

Se simți ușurată. Ca la o coliziune ratată, Castro va trece pe lângă ea, iar ea va fi slăbită și ametită, însă întreagă.

— O să fie bine, zise ea cu voce tare, în camera goală.

Alături, Liz pusese muzică și melodia de jazz ajunse până la Eva, strigând-o, oferindu-i un crâmpei dintr-o viață pe care ar putea-o avea o vreme.

Mai târziu în acea seară, intră în restaurantul DuPree's și se grăbi să ajungă la vestiarul ei, sperând că Gabe, managerul, nu va observa că întârziase. Când ieși de acolo, îl găsi dând instrucțiuni unui ucenic să elibereze niște mese.

— În sfârșit, zise el. Lucrezi în secțiunea cinci.

Eva își luă carnețelul și parcurse specialitățile zilei împreună cu ajutorul de bucătar, înainte de a se îndrepta către sala mare de mese.

Se lăsă curând acaparată de munca ei. Preluând comenzi, stând de vorbă cu patronii, livrând mâncarea. O vreme, putea fi exact persoana care toată lumea credea că e. Doar o chelneriță, muncind din greu și economisindu-și bacșișurile pentru un weekend prelungit în Cabo sau o nouă jachetă de piele. Se simți ușurată, dar și nerăbdătoare, ca un copil care a intrat în vacanța de vară.

Gabe o găsi în bucătărie, dându-i instrucțiuni bucătarului în legătură cu o comandă vegetariană. Avea vreo 45 de ani, început de chelie și purta o cămașă care părea mereu să stea foarte întinsă. Era un șef corect care părea aspru și intolerant cu angajații săi, însă le dădea mereu liber când aveau nevoie.

— Eva, zise el. Când ai de gând să mă lași să te programez pentru mai multe ture? Am nevoie de tine mai mult de două ori pe săptămână.

— Nu, mulțumesc, zise ea. E prea greu să mă ocup de hobby-urile mele în felul ăsta.

— Hobby-uri? zise Gabe, năucit. Ce hobby-uri?

Eva se sprijini de peretele bucătăriei, recunoscătoare pentru pauza scurtă, și mișcă din degete.

— Croșetatul. Ceramica. Rolele.

Unul dintre spălătorii de vase pufni și ea îi făcu cu ochiul.

Gabe scutură din cap, bombănind ceva în legătură cu faptul că nimeni nu-l aprecia.

Cineva strigă din partea cealaltă a bucătăriei.

— Eva, masa patru pare gata să comande.

Se îndreptă din nou către sala de mese, mai goală acum, că se apropia ora 9. În momentul în care ajunse la masa patru, se opri brusc. Acolo stătea unul dintre cei mai buni clienți ai săi, Jeremy, flancat de două persoane care păreau să fie părinții săi.

Jeremy era student în anul trei, se specializa în comunicații, iar tatăl lui îi cerea să aibă numai note de 10 ca să-i plătească taxele de școlarizare și să-i finanțeze stilul de viață luxos, care includea un BMW, un apartament la mansardă în centrul Berkeley-ului și drogurile pe care le făcea Eva. Și, spre deosebire de Brett, Jeremy plătea mereu în întregime. Numerar la livrare. Era o plăcere să lucrezi cu el.

Din când în când, ea dădea peste clienții ei în lumea reală și mereu îi făcea să se piardă, într-o oarecare măsură. Jeremy nu era diferit. Când o văzu, deveni palid, ochii fugindu-i spre cea mai apropiată ieșire. Mama lui studia meniul, în timp ce tatăl său butona telefonul. Eva zâmbi, sperând să-l liniștească.

— Bună ziua! Dați-mi voie să vă spun despre specialitățile zilei.

Se lansă în recitarea specialităților, Jeremy refuzând în tot acest timp să se uite la ea. Ea îi înțelese panica. Îi luase ani ca să-și dea seama că oamenii nu o puteau vedea altfel, că ei nu știau ce făcea când se întâlnea cu cineva în parc sau la colțul magazinului

alimentar. Lumea era plină de oameni care aveau secrete. Nimeni nu era ceea ce părea.

Jeremy o trase într-un colț lângă baie, înainte de desert.

— Ce faci aici? zise el printre dinți.

— Aici lucrez.

El se uită peste umăr spre sala de mese.

Ea îi urmă privirea și zise:

— Uite ce e, Jeremy. Te poți relaxa. Ascultă un sfat: oamenii vor crede orice vrei tu să creadă, atâta vreme cât nu eziți. Tu nu mă cunoști și eu nu te cunosc.

Ea se îndepărtă, lăsându-l între toaleta bărbaților și ieșirea de urgență.

Când termină tura, trecu pe lângă mașina agentului Castro în parcare, privirea ei întâlnind-o pe a lui pentru o fracțiune de secundă, înainte de a se îndepărta. Indiferent de jocul pe care-l juca el, îl putea juca și ea.

Claire

Miercuri, 23 februarie

Mă uit la imaginea înghețată de pe ecranul calculatorului până când încep să-mi lăcrimeze ochii și nu mai văd altceva decât o acumulare de pixeli — nuanțe de roz, umbre, păr blond platinat acolo unde ar trebui să fie un chip.

Mătușa lui Rory, Mary, mi-a dăruit acel pulover roz de un Crăciun.

— Ceva care să-ți țină de cald în sânul familiei Cook, rece ca gheața.

Râsese, tare și umed, agitând cuburile de gheață în paharul aproape gol, ca și cum ar fi vrut să dilueze ginul care părea să fi rămas pe fundul paharului.

Ținusem în poală puloverul moale, luxos, așteptând ca cineva să intervină și să-mi explice ce a vrut să spună mătușa Mary. Dar nu a zis nimeni nimic, doar Rory s-a mulțumit să-mi facă cu ochiul, de parcă acum eram și eu părtașă la secretul de familie.

Mai târziu în timpul aceluiași Crăciun, mătușa Mary, beată, se apropiase sfioasă de mine și îmi zisese:

— Toată lumea îl iubește pe Rory Cook.

Sora cea mai mare a tatălui lui Rory, Mary, era necăsătorită și toți se considerau responsabili pentru ea. Zisese în șoaptă, mirosul de gin simțindu-se puternic în respirația ei:

— Dar ai grijă să nu-l superi sau o să pățești ca biata Maggie Moretti!

— A fost un accident, spusesem eu, cu privirea pe Rory, care se afla în cealaltă parte a încăperii, glumind cu niște veri mai tineri.

Încercam încă să cred că primisem viața pe care mi-o dorisem dintotdeauna, în care trei generații ale familiei Cook se adunau pentru a petrece împreună sărbătorile. Voiam să îmbrățișez tradițiile lor. Colindatul la spitalele de copii, slujba la biserică

urmată de cina târzie, viața de familie după care tânjisem mereu de când eram copil, un contrast atât de izbitor față de sărbătorile liniștite din copilăria mea.

Însă instinctele mele intraseră deja în alertă și mă străduiam să rămân și să ascult ce avea ea de spus, pentru că părerea mea despre Rory tocmai începea să se schimbe, de când atenția lui față de mine se eroda. Începeam să văd prețul pe care-l plătisem, lipsindu-mi lucrurile simple pe care obișnuiam să le iau de bune. Libertatea de a-mi alege propriii prieteni. De a lua cheile mașinii și de a merge undeva la nimereală fără să trebuiască să vorbesc înainte cu cel puțin doi asistenți și un șofer.

Mătușa Mary râsese răgușit:

— Aaa… deci și tu ești în tabăra *mizerabilă* a lui Rory, împreună cu restul lumii.

Luase o înghițitură din băutura sa și continuase:

— Dă-mi voie să-ți spun ceva. E un secret de familie pe care îl știe toată lumea: fratele meu i-a plătit pe toți cei implicați. De ce ar fi făcut asta dacă nu avea nimic de ascuns?

Îmi zâmbise cu viclenie — rujul roz i se strânsese în ridurile din jurul gurii.

— Bărbații Cook sunt drăguți cât timp faci ce vor ei. Dar dacă depășești limita impusă, trebuie să-ți păzești spatele!

În cealaltă parte a camerei, Rory râdea cu capul dat pe spate de ceva ce spusese unul dintre verii săi. Mătușa Mary îmi urmări privirea și scutură din cap:

— Îmi amintești puțin de Maggie — o fată drăguță, dintr-un mediu modest. La fel ca tine, Mary părea să aibă integritate, un lucru care-i lipsește cu prisosință acestei familii. Dar ea și Rory se certau ca nebunii, pentru orice lucru neînsemnat.

Se uită la mine, cu un zâmbet estompat de alcool.

— Ea nu-l putea controla. Presupun că nici tu.

— De ce-mi spuneți asta? am întrebat.

Ochii apoși ai mătușii Mary, ridați adânc de trecerea anilor, îmi înfruntau privirea.

— Această familie e ca o plantă carnivoră — luminoasă la suprafață, însă tenebroasă în interior. Și, de îndată ce îi știi

secretele, nu mai poți să pleci niciodată.

Era beată. Rău. O bătrână ranchiunoasă care împrăștia venin. Și cu toate astea, ceea ce spusese avea să mă bântuie de-a lungul anilor, pe măsură ce Rory devenea tot mai tăcut. Apoi, tot mai furios. Și, în cele din urmă, violent. Voiam să cred versiunea pe care Rory o arăta cu meticulozitate lumii, însă nu mai aveam cum, după ce, la un moment dat, mă alesesem cu o vânătaie și cu un os rupt.

Mătușa Mary avea să moară câțiva ani mai târziu, fiind ultima persoană din generația ei, aparținând familiei Cook. Însă cuvintele ei mă urmăreau ori de câte ori purtam acel pulover — o șoaptă, un avertisment că aș putea avea și eu soarta lui Maggie Moretti.

Undeva afară, un câine latră; redevin atentă la calculator. Reiau videoul de la început, uitându-mă mai bine la silueta neclară, în roz, până încep să mă doară ochii. Indiferent cât mă concentrez, nu pot să-mi dau seama cine e. E clar doar părul blond — lung sau scurt, nu știu. Doar o străfulgerare de roz — o miime de secundă, apoi dispare — și îmi spun că multă lume poartă pulover roz, indiferent de vreme, și că Eva a fost înregistrată la zborul respectiv. Nu poți falsifica asta.

— O cafea la filtru cu frișcă, vă rog, îi spun barmaniței joi dimineață, devreme.

Îmi feresc privirea și încă port șapca NYU, sunt prea agitată ca să-mi arăt chipul în întregime. Va fi mereu așa, voi fi mereu îngrozită să privesc pe cineva în ochi și să zâmbesc?

M-am perpelit toată noaptea, reluând în minte imaginea scurtă cu puloverul roz de la conferința de presă, însă, indiferent ce-mi imaginez cu privire la Eva, continui să revin la ideea că totuși biletul meu a fost înregistrat la acel zbor. E puțin probabil ca ea să fi avut suficient timp pentru a convinge pe cineva să facă schimb cu ea, iar echipajul de zbor ar fi observat în momentul în care ar fi numărat pasagerii dacă ea coborâse din avion înainte de decolare. M-am trezit în această dimineață convinsă că a fost

doar o coincidență, că era doar un sentiment de vină izvorât din faptul că mi-aș fi dorit ca lucrurile să fi fost diferite pentru Eva.

Plătesc cafeaua și mă instalez într-un fotoliu moale de piele, cu vedere clară spre ușă și stradă.

Seara trecută, dorindu-mi să încerc s-o sun din nou pe Petra, am căutat pe Google cum să-mi resetez parola pe un telefon cu cartelă și am putut să-l deblochez pe al Evei. După cum mă așteptam, nu am aflat multe lucruri. Nicio fotografie, niciun e-mail. Folosea o aplicație numită Whispr și mesajele din prima seară se șterseseră, pentru totdeauna. Dacă mai sosiseră cumva și altele între timp, dispăruseră și acestea.

După ce am deblocat telefonul, am format din nou numărul Petrei, imaginându-mi cât de ușurată aș fi dacă i-aș auzi vocea. Dacă aș vedea-o pe veranda Evei, după ce și-a parcat mașina închiriată, pregătită să mă smulgă din acest coșmar și să mă ducă undeva în siguranță. Într-un hotel luxos din San Francisco unde am comanda mâncare în cameră și am aștepta ca tipul lui Nico să-mi facă un nou set de documente.

Însă apelul s-a încheiat din nou după ce a sunat de trei ori. Număr nealocat. Am încercat câteva variațiuni, inversând numerele, introducând altele. Am dat de un magazin de delicatese, de o femeie în vârstă care vorbea numai spaniolă, apoi de o grădiniță, după care am renunțat. Cuvintele lui Nico îmi răsunau în minte: *Nu te mai poți întoarce niciodată. Nici măcar o dată. Sub nicio formă, niciodată.*

Privesc pe fereastra cafenelei și urmăresc cum Berkeley-ul se trezește la viață. Câțiva oameni intră, comandă și apoi pleacă — agitația matinală specifică unui oraș în care e un colegiu. La 6:30, cafeneaua e aproape goală, iar eu aproape că mi-am terminat de băut cafeaua.

Barmanița vine de după tejghea și începe să șteargă masa de lângă mine.

— Nu ești din oraș, nu? mă întreabă ea.

Îngheț, fără să știu ce să răspund, speriată ca nu cumva să fi fost recunoscută. Însă ea continuă să vorbească fără pauză, lăsându-mi timp să-mi revin.

— Cunosc aproape pe toată lumea care vine aici — dacă nu după nume, după față. Însă tu ești nouă.

— Sunt doar în trecere, zic, adunându-mi lucrurile și pregătindu-mă să plec.

Șterge masa pentru ultima oară și se uită la mine.

— Nu e nevoie să pleci, zice ea. Nu te grăbi!

Apoi se duce în spatele tejghelei și face cafea proaspătă. Mă las pe speteaza scaunului și privesc semaforul din intersecție clipind din roșu în verde, apoi din nou roșu.

Pe la 7:30, cafeneaua se aglomerează și plec. Fata din spatele tejghelei îmi face cu mâna și îmi zâmbește, în timp ce ies, îi întorc zâmbetul, și toată scena asta îmi face plăcere.

Decid să ies în lume și fac o plimbare, știind că nu mă pot ascunde la nesfârșit. Așa că, în loc să mă îndrept înapoi spre casa Evei, o iau spre vest, pe Hearst Avenue, și urmez linia cea mai nordică a campusului, minunându-mă de arborii gigantici de sequoia dintre clădirile și întinderile de iarbă. Când ajung la marginea vestică a campusului, o iau către sud, apoi spre est. Acesta este Berkeley-ul pe care-l vezi la televizor și citești despre el în cărți. Un grup de tineri cu tobe stă în fața Asociației studențești, și oamenii trec pe lângă ei în drum spre cursuri sau birouri, cu capetele plecate în aerul rece al dimineții. Urc dealul către vechiul stadion de piatră, mă întorc și privesc către vest, un vânt puternic pătrunzându-mi prin hainele subțiri. Mă înfior, văzând întinderea albă a San Francisco-ului, Podul Golden Gate fiind doar o siluetă de un portocaliu prăfuit. Undeva acolo este mânăstirea unde a crescut Eva. O copilărie trăită și pierdută printre clădirile care par să licărească în depărtare.

În timp ce traversez campusul, îmi imaginez cum e să fii student aici, să fii una dintre multele persoane care se grăbește la cursuri, și încerc să mi-o imaginez pe Eva printre ele. Încetinesc pe măsură ce mă apropii de un pod care trece peste un mic fir de apă și mă sprijin de balustradă, privind în jos la apa care curge rapid spre ocean. Deasupra mea, briza șuieră printre copacii înalți, un șușotit monoton care-mi calmează gândurile. Nu-mi

imaginez cum poți să-ți dorești vreodată să părăsești un asemenea loc.

Mă dezlipesc de balustradă și îmi continui plimbarea înapoi către casa Evei, trec de cafenea, unde barmanița lucrează încă în tura de dimineață, și de alte câteva buticuri închise — un anticariat, un coafor —, ajungând iarăși în cartierul Evei. Respir precipitat în timp ce urc șerpuit dealul, trec de clădirile cu apartamente și de casele și duplexurile similare cu al Evei. Arunc o privire și văd o femeie așezată la masa din sufragerie, hrănindu-și copilul aflat într-un scăunel înalt. Un student la colegiu cu părul ciufulit, cu ochii umflați și aproape adormit, privește pe fereastra bucătăriei sale.

Când trec de colț și ajung pe strada Evei, mă izbesc de un bărbat care venea spre mine. El mă apucă de braț pentru a mă împiedica să cad.

— Scuze! Ești bine?

Are părul negru cu câteva fire grizonante timpurii, însă nu pare mult mai în vârstă decât mine. Poartă ochelari de soare și o haină lungă sub care se zărește o pată de culoare. Pantaloni negri, pantofi negri.

— Sunt bine, zic și mă uit dincolo de el, pe strada Evei, întrebându-mă de unde a apărut, dacă e un vecin de-ai Evei.

— Frumoasă dimineață pentru o cafea și o plimbare, zice el.

Îi zâmbesc forțat și îl ocolesc, simțindu-i privirea în spate până când strada face o curbă și dispar din raza lui vizuală.

Abia după ce am încuiat ușa în urma mea, îmi pică fisa. De unde știe el că tocmai fusesem la o cafea și o plimbare? Mă invadează un sentiment puternic de neliniște și tremur ușor de agitație și încordare.

Din nou în fața calculatorului, verific e-mailul lui Rory și văd unul nou de la Siguranța Zborurilor, pe care el i l-a trimis mai departe lui Danielle. O solicitare pentru o mostră de ADN și a fișelor mele dentare. Rory e scurt și la obiect: *Ocupă-te de asta!*

Mă uit spre fereastră, la lumina strălucitoare a dimineții. Dacă trupurile vor fi recuperate, e doar o chestiune de timp până vor

afla că eu nu am fost în avion. Și că altcineva a fost în locul meu.

Mă uit în fișierul Doc, la timp pentru a surprinde finalul unei conversații dintre Rory și Bruce, și trebuie să derulez mai sus pentru a găsi începutul. Însă nu este vorba despre recuperarea trupului, așa cum mă așteptam. Ci despre un e-mail care a sosit târziu seara trecută de la cineva pe nume Charlie.

Pot, efectiv, auzi tonul ascuțit al lui Rory, cuvintele rostite în stilul lui caracteristic.

Rory Cook:
Chestia asta a fost rezolvată cu ani în urmă, cu bani-gheață. Trebuie să-i amintești lui Charlie că, dacă iese în față, asta costă.

Charlie? Singurul Charlie la care mă pot gândi e Charlie Flanagan, contabilul-șef al fundației, care s-a pensionat acum doi ani. Citesc restul conversației lor, îl simt pe Rory agitat, iar pe Bruce împăciuitor, conciliant. Însă comentariul final al lui Rory mă nedumerește cel mai tare, fiindcă tonul său agresiv obișnuit e o dovadă de vulnerabilitate.

Rory Cook:
Nu-mi pot permite să iasă asta la iveală acum. Nu-mi pasă cum te ocupi de asta. Sau cât de mult mă costă. Rezolv-o pur și simplu!

Caut în căsuța poștală a lui Rory e-mailuri de la Charlie. Sunt multe, însă nu cel despre care discută Rory și Bruce, și nimic recent. Din câte îmi pot da seama, fiecare e-mail de la Charlie e trimis mai departe către cel puțin alți doi angajați de la fundație.

Introduc stick-ul și caut în fișierele de pe el, însă tot ce apare este acordul de confidențialitate standard pe care îl semnează toți angajații. Așa că organizez fișierul în ordine alfabetică — conține mii de documente pe care le-am copiat din computerul lui —, concentrându-mă asupra literelor C și F. Singurul lucru care l-ar face pe Rory să se agite atât este dacă Charlie cunoaște cine știe

ce mișculație financiară care ar putea să afecteze candidatura lui Rory la Senat. Informații care să arate că „copilul de aur“ al lui Marjorie Cook nu e chiar de aur. În primul rând, din motivul ăsta am copiat hard discul. Ca în povestea cu ursul din pădure: nu trebuie să vezi unul ca să știi că e acolo.

Însă majoritatea lucrurilor pe care le citesc nu au legătură cu subiectul. Mesaje despre noile legi fiscale. Rapoarte trimestriale. Din când în când, numele meu apare în notițe strategice. *Claire ar da mai bine acolo,* zice undeva, referitor la deschiderea unei galerii de artă în centrul orașului. Dau clic pe documente, unul câte unul, însă toate sunt nesemnificative, chestii nefolositoare, ca și cum te-ai uita în gunoiul cuiva.

După o oră, renunț. Indiferent ce știe Charlie și l-a speriat de moarte pe Rory, răspunsul nu poate fi găsit ușor. Pentru moment, trebuie să mă mulțumesc doar să privesc. Să aștept ca ei să spună mai mult.

Eva

Berkeley, California
Septembrie
Cu cinci luni înainte de accident

— Încalță-te, zise Liz într-o duminică însorită de pe la sfârșitul lui septembrie. Te duc la un meci de baseball.

Eva și vecina ei se duc la un meci de baseball.

— Baseball? întrebă Eva.

— Nu e doar baseball, zise Liz. Joacă The Giants. Acasă la ei.

— Locuim în golful estic. N-ar trebui să mergem la un meci de grupa A?

Liz ridică din umeri.

— Președinta departamentului meu are abonament. Ne-a invitat pe câteva dintre noi și am întrebat dacă pot să vin cu o prietenă.

De trei săptămâni de când Eva făcea pauză, se bucura de prima ei vacanță. Să lucreze ture suplimentare la DuPree's și să-și petreacă mult timp cu Liz… se simțea în felul în care își închipuia că se simte o bibliotecară sau o contabilă într-o vacanță mult-așteptată, ca să uite de foi de calcul și de situații financiare după câteva săptămâni pe o plajă undeva, căldura soarelui alungând stresul din trupul lor.

Însă amenințarea lui Castro nu-i dădea pace. Se pomenea jucând pentru un public format dintr-o singură persoană, mergând mai încet, râzând mai tare, zăbovind mai mult. Făcuse un joc din asta. Ori de câte ori o invita Liz să facă ceva, trebuia să spună da. Un tur la Grădina Botanică. Un film și cumpărături pe Solano Avenue, o pizza la Zachary după aceea. Fiecare invitație, o ocazie de a arăta oricui o privea că ea, Eva, nu era cineva special.

Vorbeau despre filosofie, politică, istorie. Chiar și despre chimie. Eva îi împărtășise datele esențiale din propriul ei trecut, cum fusese să crească la St. Joe, rezumându-se la adevăr ori de

câte ori putuse, pentru a-și urmări mai bine minciunile. Inventă o poveste despre motivul pentru care nu terminase colegiul — banii se terminaseră din cauza unei probleme legate de ajutorul ei financiar. Însă acest lucru îi permise Evei să vorbească liber despre momentele petrecute ca studentă la Berkeley și amândouă erau de acord în legătură cu felul în care era viața din campus. Diversele ciudățenii ale comunității, rivalitatea feroce cu Standford-ul, tradițiile care nu ar avea sens pentru cineva care nu a trăit în campus.

— Ai o familie acasă? o întrebase Eva într-o seară.

— Pe fiica mea, Ellie, răspunsese Liz, privind flacăra pâlpâindă a unei lumânări. Am crescut-o singură, tatăl ei a plecat când avea șapte ani.

Liz oftase și privise în jos spre paharul ei de vin.

— A fost greu pentru amândouă, dar acum, uitându-mă înapoi, cred că ne e mai bine așa.

Liz descrisese firea exigentă a fostului ei soț, felul precis în care cerea ca friptura să-i fie gătită sau așteptările nerealiste pe care le avea de la fiica sa.

— Mă bucur că n-a trebuit să crească cu acest gen de presiune continuă.

— Unde e fata ta acum? întrebase Eva, curioasă în legătură cu femeia care era suficient de norocoasă pentru a fi fiica lui Liz.

— Lucrează pentru un ONG. Multe ore, rareori o zi liberă. Și-a subînchiriat apartamentul din oraș pentru a sta acasă la mine cât timp sunt în California, însă îmi fac griji că se va izola în New Jersey, departe de prietenii ei, zisese ea, schițând un zâmbet timid. Inima unei mame e mereu îngrijorată.

Eva se uitase fix la ea, dorindu-și să fie adevărat.

Alteori, Eva îi punea lui Liz întrebări despre cursurile pe care le preda, apoi se așeza confortabil și o lăsa să vorbească. Liz era o profesoară plină de har, capabilă de a face ca niște concepte complexe să pară simple, și era ca și cum Eva ar fi fost din nou la colegiu. Poate chiar mai bine. Dex, care fusese o prezență zilnică în viața ei, aproape că dispăruse, înlocuit fiind de această femeie vorbăreață, micuță și genială de la Priceton.

Așa că, atunci când Liz se afla în fața ei în această luminoasă duminică de septembrie, cu două bilete la un meci de baseball în mână, Eva a fost gata să spună din nou da. Era chiar fericită să o facă.

— Sigur, zise ea. Am nevoie doar de un minut.

O lăsă pe Liz în camera de zi și alergă sus pe scări ca să se schimbe. În timp ce-și încălța tenișii, aruncă o privire spre telefon și văzu un mesaj de la Dex.

S-a rezolvat. F vrea să te întorci imediat la treabă. Ne întâlnim luni la Tilden, cu provizii complete.

Se uită fix la mesaj până când aplicația Whispr îl șterse.

Se lăsă cu greutate pe pat, surprinsă că primul sentiment pe care-l avea nu era de ușurare, ci de tristețe. Asta era rezultatul la care sperase. Își petrecuse timpul cu Liz așteptând exact acest răspuns: să dispară Castro, iar ea să se întoarcă la lucru. Însă i se părea o victorie goală, pe care n-o mai voia, acum, că o avea. Se uită către ușă, gândindu-se că Liz o aștepta la parter, fără să știe că nu-i mai era de folos.

Însă Eva o să meargă la meci și o să-și joace rolul mai departe. Își aruncă telefonul pe comodă, mai tare decât era necesar, surprinsă de sunetul strident pe care acesta îl făcu în momentul în care alunecă pe lemnul lucios și se izbi de perete.

Luară trenul rapid care mergea de-a lungul golfului, împreună cu alte grupuri de persoane, spre stadion. În timp ce așteptau la coadă, Liz îi arătă către o cabină foto, unde oamenii se puteau poza lângă niște postere ale unor jucători pe care Eva nu-i recunoștea.

— Vino, zise ea. Va fi amuzant. Fac eu cinste.

Eva ezită. Nu era genul de persoană care să-și facă poze, în afară de fotografiile de la școală pe care nu le cumpăra nimeni niciodată. Nu-și putea aminti un moment în care cineva să-i fi arătat către un aparat foto și să-i spună: *Zâmbește*!

Însă Eva acceptă, o mică parte din ea fiind fericită să aibă un suvenir.

Înăuntru, își găsiră locurile, colegele lui Liz de la catedra de știință politică întâmpinând-o cu căldură. Erau trei: Emily, cea mai apropiată prietenă de-ale lui Liz, partenera acesteia, Bess, plus șefa de catedră, Vera. Eva luă loc în capăt și nu participă la conversația lor — bârfe în legătură cu cine primea burse și cine nu, cine era publicat și cine nu. Plângându-se în legătură cu cei care ardeau mereu floricelele de porumb în cuptorul cu microunde de la serviciu.

Pentru Eva, era ca și cum ar fi aruncat o privire în viața la care visase odinioară pentru ea. Fusese o vreme, înainte ca totul să iasă prost, în care se imaginase profesoară la Berkeley. Ținând cursuri în amfiteatrul Gilman. Supervizând masteranzi. Mergând prin campus, zâmbind pe post de salut în timp ce studenții ziceau *Bună ziua, Dr. James*.

Eva simți un regret, care o surprinse după atâția ani în care crezuse că se împăcase cu felul în care decurseseră lucrurile. Asta era chestia ciudată când era vorba de regrete. Ele trăiau în tine, estompându-se și făcându-te să crezi că au dispărut, după care ieșeau la suprafață, clare, resuscitate de oameni care nu-ți voiau niciun rău.

În cele din urmă, își îndreptară atenția la joc. Vera ținea scorul, vorbind despre statisticile jucătorilor și transferurile viitoare, în timp ce restul dezbăteau dacă să spargi semințe de floarea-soarelui era mai bine decât să fumezi. Eva strigă de bucurie când Giants înscrise, bând bere și mâncând un hotdog. Era o felie de viață despre care Eva credea că exista doar în filme — ideea că totul poate fi perfect: iarba, soarele, jucătorii în echipamentele lor albe, imaculate, înscriind puncte peste poartă și în golful San Francisco, unde un grup de oameni cu mănuși de baseball așezați în caiace așteptau să prindă unul dintre ele.

Chiar înainte de al șaselea tur, Emily se aplecă spre ea și-i zise:

— Mă bucur atât de tare că ai putut să vii azi, Eva! Liz vorbește despre tine non-stop, de săptămâni întregi.

Pe Eva o străbătu o undă de plăcere, însă schiță cel mai timid zâmbet al său, cel pe care-l rezerva casierilor bancari și ofițerilor de poliție.

— Mulțumesc că m-ai invitat, zise ea.

Liz interveni repede:

— Am văzut multe minți excepționale la viața mea, însă Eva este dintre cele mai agere pe care le-am întâlnit vreodată, zise ea. Seara trecută, aproape m-a convins că economia keynesiană poate fi mai bună decât piața liberă.

Emily păru impresionată.

— Asta e mare lucru. Unde ai mers la colegiu?

Eva ezită, imaginându-și întrebările pe care i le vor pune dacă zice Berkeley. *Care a fost specializarea ta principală? Ce profesori ai avut? În ce an ai absolvit? Îl cunoști pe Dr. Fitzgerald?* Și cât de repede una dintre ele ar descoperi adevărul — un comentariu nevinovat la clubul facultății și cineva relatând în șoaptă povestea ei. Catedra de chimie era mică, iar oamenii nu se mutau de la Berkeley în altă parte pentru slujbe mai bune.

Din fericire, Liz îi simți probabil disconfortul.

— A studiat chimia la Stanford, zise ea, schițând către Eva un zâmbet. Încearcă să nu-i porți pică.

— Nu trebuia să minți pentru mine, zise Eva mai târziu, după ce își luară la revedere de la celelalte și se plimbau de-a lungul Embarcadero, către stația trenului rapid.

Aerul de seară era blând, soarele după-amiezii încă se simțea.

Liz flutură din mână, îndepărtându-i grijile.

— Sunt toate o adunătură de mătușici. Ți-ar fi dat o tonă de sfaturi nedorite, să te întorci la școală și să-ți termini studiile. N-ar fi contat pentru ele că ești suficient de deșteaptă ca să-ți dai seama și singură dacă vrei să faci asta sau nu.

Eva se gândi la ce o aștepta în cealaltă parte a golfului. Cu siguranță, nu posibilitatea de a se întoarce la colegiu. Asta nu mai era o opțiune pentru ea. Până să apară Liz, Eva fusese fericită. Însă acum, înlăuntrul ei era o foame care o măcina, o dorință de a-și petrece mai mult timp cu Liz și cu prietenele ei. Însă nu ca musafiră. Voia să facă parte din acel grup, să trăiască în interiorul lui. Voia să se plângă în legătură cu motivul pentru care femeile nu aveau bursele pe care le aveau bărbații. Voia să simtă fiorul de

a vorbi despre un nou articol de-ale ei publicat într-o revistă academică. Voia să fie cea care ardea floricelele de porumb în cuptorul cu microunde de la birou.

Ideea de a-și relua munca — disimularea, minciuna, vigilența care o însoțeau ori de câte ori ieșea din casă — o durea ca atunci când fusese exmatriculată de la Berkeley, în timp ce o parte din creierul ei se gândea ce trebuia să facă în continuare. Să cumpere mai multe ingrediente. Să curețe echipamentul. Să înceapă să pregătească scena pentru retragerea ei din preajma lui Liz. Va trebui să înceapă să spună că a acceptat mai multe ture la restaurant sau poate să inventeze un iubit care nu-i mai lasă așa mult timp liber.

Însă acolo, în crepusculul întunecat, cu apa golfului lovindu-se de pilonii debarcaderului, luminile de pe Bay Bridge scânteind într-un arc grațios deasupra lor, străpungând întunericul asemenea unei săgeți, Eva simți impulsul de a dezvălui ceva mai mult despre ea însăși. De a-i spune lui Liz ceva adevărat.

— Ultima mea familie adoptivă stătea chiar de partea cealaltă a dealului ăla, îi spuse Eva lui Liz, arătând spre vest, către Nob Hill.

Liz se uită la ea:

— Și ce s-a întâmplat?

Carmen și Mark fuseseră cel mai aproape de a deveni vreodată o familie pentru Eva. Când avea opt ani, cuplul venise la St. Joe, interesați să adopte o fetiță. Erau însoțiți de asistentul ei social, domnul Henderson, un bărbat palid, cu părul rar și cu o servietă plină de dosare. Femeia, Carmen, era luminoasă și dinamică. Când Eva o întâlnise, părea să strălucească de energie. Soțul lui Carmen, Mark, era mai rezervat și supus soției sale, ținându-și ochii plecați. Eva se întrebă dacă și el știa că cel mai bine era să păstrezi ceva din tine departe de ceilalți.

— Carmen și Mark, îi spuse lui Liz acum. La început, a fost minunat. Au insistat să mă înscrie la școală în programul copiilor supradotați. Mi-au cumpărat nenumărate cărți, haine, m-au dus la muzee și la centrul științific.

— Păreau să fie grozavi. Ce s-a întâmplat?

— Am început să fur. La început, bani, apoi o brățară cu talismane.

Liz îi aruncă o privire tăioasă.

— De ce ai făcut-o?

Asta era partea delicată. Eva voia să-i explice lui Liz, să o ajute să vadă partea esențială a ceea ce era. Că, de la o vârstă foarte fragedă, încercase să se ascundă în spatele unei perdele de minciuni, neavând niciodată suficientă încredere în cineva pentru a-i da voie să vadă cine era ea cu adevărat.

— Să nu fii dorit e o povară grea, zise ea încet. Nu înveți niciodată să interacționezi cu lumea. Să le permiți celorlalți să te vadă.

Un grup mare de oameni se îndrepta către ele, râzând și vorbind unii peste alții, iar Eva așteptă ca ei să treacă. Cum putea explica felul în care o făcea să se simtă când asculta cum Carmen și Mark se lăudau cu cât era ea de deșteaptă, cu cât de norocoși erau ei că o aveau? Se simțise de parcă o acopereau cu o folie de plastic. Oamenii încă o puteau vedea, însă esența a ceea ce era ea se afla ascuns, iar ea își făcea griji în legătură cu ce se va întâmpla atunci când adevărul avea să iasă la iveală.

— A fost mai ușor să-i resping, zise Eva în cele din urmă. Când se uitau la mine, vedeau copilul unei dependente. Tot ce făceam — bun sau rău — era văzut prin prisma acestui fapt și, cât timp aveam să fiu cu ei, asta era pentru totdeauna povestea mea, spusă în șoaptă. *E uimitor prin cât de multe a trecut Eva într-un timp atât de scurt* sau *Nu prea o poți învinovăți, având în vedere că a trecut prin atâtea*. Trebuia să le arăt că nu mă puteau „repara“. Că nu voiam să fiu „reparată“.

— Voiai ca tu să fii cea care definește cine erai, zise Liz.

O luă de braț pe Eva și aceasta se aplecă înspre ea, plăcându-i să simtă umărul lui Liz de care să se sprijine, dorindu-și să prelungească acel moment la infinit, să nu ajungă niciodată în stație, să nu se întoarcă de-a lungul golfului la vechea ei viață, stătută, cu miezul putred.

— Deci ai stat la mânăstire până ai absolvit? întrebă ea.

Eva încuviință.

— Până când am făcut 18 ani și am început cursurile la Berkeley.

Vântul bătea dinspre golf, devenind mai puternic în timp ce se strecura printre clădirile înalte, și Eva își cuprinse celălalt braț cu mâna, ținându-l strâns, gândindu-se la familia pe care ar fi putut să o aibă dacă ar fi fost o persoană diferită. O persoană mai bună. Însă această posibilitate dispăruse cu mult înainte de apariția lui Carmen și a lui Mark. Se fisurase, iar cioburile se împrăștiaseră, dure și colțuroase. Se izolase de cele mai tăioase părți, însă Liz îi întinsese o mână, cu blândețe, arătându-i că nu trebuia să-i fie teamă să se gândească la trecutul ei. Că putea să se recompună, fără să-și facă rău. Că putea face ceva cu ea însăși dacă dorea.

Rămaseră tăcute în timp ce coborau scările, trecură prin turnichet și ajunseră pe peron. Sunetul slab al unui tren îndepărtat venea din tunelul întunecat și Eva își imagină oamenii de pe strada de deasupra lor, conducând, plimbându-se, lucrând în clădirile înalte ale sectorului financiar. Era un miracol că totul nu se surpa peste ele.

— Te-ai gândit vreodată să-ți cauți familia naturală?

Eva clătină din cap.

— După ce lucrurile au eșuat cu Carmen și Mark, călugărițele au mai făcut o încercare de a mă reuni cu ai mei, zise și se uită spre tunel, după tren, însă totul era tăcut. Au zis nu.

— E posibil ca ei să fi făcut cel mai bun lucru pe care l-au putut face pentru tine.

Eva știa că, probabil, era adevărat, că n-ar fi avut niciun fel de viață dacă ar fi crescut având o mamă dependentă de droguri, însă conștientizarea acelui lucru însoțea sentimentul de respingere — nu îl anula.

— Nu știu dacă îi voi putea ierta vreodată cu adevărat, zise ea.

Liz scutură din cap.

— Nu știi cu ce se confruntau la momentul respectiv. Problemele mamei tale îi preocupa, probabil, în totalitate. Pot doar să-mi imaginez ce iad trebuie să fi fost pentru ei.

Aruncă o privire în jos pe peron, apoi din nou la Eva.

— Nu-i poți învinovăți pentru că și-au atins limitele. Chiar dacă asta te-a afectat pe tine.

Panoul de deasupra lor arăta numărul trenului lor și, sub tălpi, Eva simți huruitul sosirii acestuia. Liz își puse o mână pe brațul ei și zise:

— Uite ce e! Evident, tu știi ce e mai bine pentru tine. Însă simt nefericirea ta, ceva care te face să te ții departe de restul lumii. Și detest să văd că suferi. Dacă-i cauți, nu înseamnă că te aștepți la un final fericit. Nu cred că ăsta este motivul pentru care ar trebui s-o faci. Însă informația este putere. Și, odată ce o deții, poți să hotărăști ce faci cu ea. Asta e tot ce vreau eu pentru tine.

Așteptară în tăcere, în timp ce Eva se gândea la vorbele ei, întorcându-le pe toate părțile în mintea sa. Se întreba cum ar fi să-i cunoască pe oamenii aceia care erau rude cu ea. Care semănau cu ea. Care aveau amintiri de familie și știau de la cine moșteneau nasul ascuțit sau părul blond. Nu avusese niciodată genul ăsta de conexiune cu nimeni.

Liz continuă, cu voce joasă:

— Nu ești singurul copil adoptat care vrea răspunsuri de la familia sa biologică.

— N-am fost niciodată adoptată.

Liz închise ochii scurt, apoi îi deschise, întorcându-se cu fața către Eva.

— Îmi pare rău. Ai dreptate, și asta nu-i treaba mea.

— Uite, apreciez ce spui. Chiar apreciez. Însă genul ăsta de respingere îi dăunează unei persoane. Te sfărâmă, până în străfundul sufletului. Și e imposibil să mai fii vulnerabil. Să te mai deschizi în fața oricui.

Liz se uită la Eva, cu privirea fixă, obligând-o pe Eva să se uite în altă parte. Chiar atunci, trenul ajunse în stație și oamenii le împinseră din spate, obligându-le să înainteze și să intre pe ușile care se deschideau.

În drumul lor înapoi către Berkeley, Eva o studie pe Liz care stătea lângă ea, cu părul scurt și alb și umerii săi regali, și se gândi la ce sugera Liz. Eva își imagina familia biologică pe undeva pe acolo, încercând să uite ce lăsaseră în urmă — durerea unei fiice dependente, nepoata pe care o sacrificaseră pentru a o salva pe

fiica lor. Și ce ar obține ei dacă ea și-ar face apariția? Mai multă suferință. Mai multă durere. Un memento că au avut dreptate să renunțe la ea, atunci când au făcut-o.

Ce făcea Eva era mai rău decât făcuse mama ei vreodată. Mama ei avea o boală. Eva era doar o traficantă de droguri care de-abia dacă clipea la ideea de a pune pe cineva să bată măr un puști de 19 ani pentru o datorie de câteva sute de dolari. Eva își imagină telefonul ei de acasă, așteptând să o tragă înapoi în jos. Să o îndepărteze de Liz, care habar n-avea ce fel de persoană era Eva cu adevărat.

Trenul huruia și se legăna, urechile ei înfundându-se în timp ce coborau înspre golf, luminile pâlpâind și creând umbre difuze în jurul lor, iar ea se gândea la ziua următoare când va trebui să dea deoparte dulapul cu rafturi din bucătăria ei și să se apuce de treabă, și simțea tentaculele puternice prinzând rădăcini și începând să se extindă spre exterior. Își dorea să poată da timpul înapoi, să se întoarcă la acea dimineață când Liz stătea în fața ușii ei, plină de entuziasm, aproape lăcrimând. Sau poate mai devreme de-atât. La acea după-amiază în parcul Tilden când o așteptase pe Brittany. Să-și fi ascultat instinctele și să fi mers acasă. Să se pregătească de tura ei la DuPree's, evitându-l pe agentul Castro și colaborarea cu Brittany. Sau poate și mai înainte, la trotuarul din fața căminului ei, spunându-i *nu, mulțumesc* lui Dex. Spunându-i *nu, mulțumesc* lui Wade. Asta era problema legată de dorințe. Conduceau întotdeauna la altele. Unele și mai mari. Te trăgeau înapoi în timp, trebuia să desfaci nod după nod, fără să observi vreodată că erai prinsă în capcană.

Însă, în timp ce se uita la reflexia ei neclară în geamul întunecat al trenului, Eva fu frapată de un gând atât de limpede, atât de pur, încât se simți străbătută de un fior. *Nu voi mai face asta.*

O dorință imposibilă. Fish și Dex n-o vor lăsa niciodată să plece. Nu doar din cauza a ceea ce putea face ea, ci și din cauza a ceea ce știa. Cu toate că avea locul ei bine definit în această afacere, ea tot știa prea multe.

Aș putea afla mai mult?

Prezența lui Castro fusese o amenințare. Însă acum o vedea ca pe o oportunitate. Șansa de a deveni persoana pe care Liz o vedea când se uita la ea. Atinse cu degetele fotografia cu ele două la intrarea în stadion, arătând deja ca o relicvă din alte timpuri. În timp ce trenul începu din nou să urce pe partea de est a golfului, lumina de afară umplu iarăși compartimentul și Eva o simți cum alunecă în ea, creând un spațiu unde era întuneric, speranță unde era disperare.

Eva va face ce se așteaptă de la ea — se va întoarce la lucru, va livra droguri —, însă, dincolo de toate astea, va face ce știa ea să facă cel mai bine: va privi. Și va aștepta. Și va exploata autosuficiența tuturor. Asta pentru că știa fără doar și poate că agentul Castro se va întoarce. Iar de data asta, Eva o să fie pregătită.

Claire

Vineri, 25 februarie

La cafenea, vineri dimineață, mă uit pe panoul unde sunt afișate slujbele în timp ce aștept să-mi fie servită cafeaua. Intenția mea este să iau cardul de asigurări sociale al Evei, certificatul ei de naștere și orice alte documente relevante și să mă mut. Lucru care va necesita mai mulți bani decât cei 350 de dolari care mi-au rămas.

Există o grămadă de slujbe cu salariu minim, pentru care sunt calificată — introducerea de date, chelneriță într-un restaurant sau chiar într-o cafenea —, însă mă simt paralizată de frică, cântărind în mod constant riscurile în raport cu beneficiile. Ar însemna să mă angajez să fiu Eva într-un mod cât se poate de real și public. E o mare diferență între a mă folosi de numele ei ca să-mi comand o cafea și a-i scrie numele și numărul de asigurare socială pe formularul de taxe și impozite.

Știu că Eva fugea de ceva, iar asta mă obsedează, și-mi pun tot felul de întrebări imprevizibile. Nu o să pot niciodată să-mi iau o slujbă care solicită o verificare amănunțită. Trebuie să fiu mereu în mișcare, să nu mă stabilesc niciodată într-un loc, întrebându-mă mereu când se va prăbuși peste mine trecutul Evei.

Pe fereastră văd studenți care merg la cursuri. Un grup de tineri coboară dintr-un autobuz, unii au căni de cafea în mână și căștile în urechi, în timp ce alții par obosiți și absorbiți, treziți prea devreme într-o dimineață de vineri.

Când se dispersează, îl văd din nou. Bărbatul de ieri, stând la colt, așteptând să traverseze strada. Poartă același pardesiu lung de lână, are un ziar sub braț ca și cum s-ar duce la muncă. Îl privesc, încercând să-mi dau seama ce anume mă deranjează la el. E doar un bărbat care merge la treaba lui. Cu cât stau mai mult

în casa Evei, cu atât îmi vor deveni mai familiari oamenii din cartier.

Însă semaforul se schimbă, el se uită peste umăr direct la mine, ca și cum știe că sunt acolo și-l privesc. Ochii ni se întâlnesc și simt greutatea privirii sale, curioasă și iscoditoare. Ridică mâna ca într-un salut mut, destinat doar mie, înainte de a traversa strada și a dispărea în campus.

— Eva? zice barmanița.

Mă întorc, încă surprinsă că am avut curajul să-i spun că mă cheamă Eva. Nu mi s-a părut mare lucru să mă prezint așa unei barmanițe dintr-o cafenea, o tipă care părea să fie mai la curent cu trupele locale decât cu știrile naționale.

— Cauți o slujbă?

Îmi întinde cafeaua la filtru, cel mai ieftin produs din meniu.

— Oarecum, zic, întinzându-i doi dolari.

Ea ridică din sprâncene în timp ce-mi dă restul.

— Cauți sau nu cauți?

— Caut!

Mă îndepărtez de ea, preparându-mi cafeaua cu suficientă frișcă și zahăr pentru a-mi ține de foame câteva ore. Nu știu cum să-i spun că sunt disperată după o slujbă, că sunt îngrozită că o să rămân fără bani, blocată aici pentru totdeauna.

— Eu lucrez cu jumătate de normă la o firmă de catering, zice ea, ștergând tejgheaua de lângă cafetieră. Se caută mereu chelneri. Ești interesată?

Ezit, încercând să mă hotărăsc dacă am curajul să spun da sau nu.

Ea îmi aruncă o privire și continuă să șteargă tejgheaua.

— Se plătește cu 20 de dolari pe oră. Și — schițează un zâmbet complice — se plătește la negru.

Iau o înghițitură de cafea, iar lichidul fierbinte mă încălzește.

— Ar angaja o persoană necunoscută?

— De fapt, patronul e disperat să găsească oameni. Are o petrecere imensă weekendul ăsta și doi dintre chelneri l-au lăsat baltă, pentru că merg la nu știu ce reuniune.

Își dă ochii peste cap și aruncă laveta în chiuveta din spatele ei.

— Dacă te descurci, o să te cheme regulat.

Am organizat la viața mea sute de evenimente de catering — atât mari, cât și mici — și mă întreb cum e să lucrezi în spatele scenei. Cum e să fii una dintre persoanele anonime pe care abia dacă le observam când găzduiam un eveniment.

— Ce ar trebui să fac?

— Să aranjezi mesele. Să duci tăvile cu mâncare. Să zâmbești la glume proaste. Și să faci curățenie la final. Evenimentul începe la 7, însă noi mergem de pe la 4. Hai să ne întâlnim aici sâmbătă la 3:30. Pune-ți niște pantaloni negri și o bluză albă.

Fac repede calculul. 20 de dolari pe oră, la negru, înseamnă să câștig aproape 200 de dolari pentru o seară de muncă.

— Bine, spun eu.

— Numele meu e Kelly, zice ea, întinzând brațul spre mine, iar strângerea ei de mână e fermă și rece.

— Îmi pare bine să te cunosc, Kelly. Și mulțumesc.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești, îmi zâmbește ea. Pari o persoană care are nevoie de o pauză. Știu și eu câte ceva despre asta.

Înainte să apuc să adaug ceva, ea trece de ușile batante către bucătărie, iar eu rămân pe loc, uimită de norocul pe care îl am.

E abia 7 dimineața și ideea de a mă întoarce acasă la Eva, unde trebuie să stau ascunsă tot restul zilei, îmi displace. Așa că traversez campusul și mă îndrept către Telegraph Avenue. Stau în fața Asociației studențești, privindu-i pe oamenii care traversează intersecția și se duc cine știe unde, fără să fie conștienți de cât de fericiți sunt că au privilegiul să stea de vorbă relaxați cu alte persoane. Să dezbată un subiect sau să râdă la o glumă. Să ia masa împreună și, poate, mai târziu, să împartă patul. Și aș vrea să fiu și eu așa, măcar pentru scurtă vreme.

Traversez strada, cu capul aplecat și mâinile băgate adânc în buzunarele de la haina Evei. În jurul meu, cerșetorii cer bani, oamenii încearcă să-mi întindă fluturași care fac reclame unor trupe, însă scutur din cap și continui să merg.

Surprind fragmente ale reflexiei mele în vitrine și mă opresc în fața unui magazin de îmbrăcăminte ca să mă uit la mine. Cu părul scurt și blond ieșindu-mi de sub marginea șepcii și cu haina Evei, e ca și cum m-aș uita la o fantomă. Oamenii trec pe lângă mine — studenți care râd, oameni fără locuință, hipioți bătrâni —, însă eu nu văd în ei decât niște străini pe care nu-i voi cunoaște niciodată. Nu o să am niciodată libertatea de a sta cu cineva, de a mă deschide în fața cuiva, nu o să pot niciodată să vorbesc liber despre mama mea și Violet, despre cine sunt și de unde sunt. Asta e viața care mă așteaptă. Mereu în alertă. Conștientă de asta. Ascunzând cele mai importante părți din mine însămi.

Aștept un grup mare de studenți care se îndreaptă către campus și mă alătur lor, mergând suficient de aproape pentru a-mi da iluzia că sunt cu ei. Că nu sunt blocată în această nouă viață, singură. Îi urmez de-a lungul străzii aglomerate care mărginește campusul, dezlipindu-mă de ei doar în momentul în care intră în clădirea Asociației studențești. Pot merge printre ei, însă nu voi mai fi niciodată una dintre ei.

În drum spre casă, mă opresc la un supermarket ca să cumpăr câteva lucruri de strictă necesitate. Iau un coș de mână și găsesc produsele ieftine pe care mama obișnuia să le cumpere: pâine simplă și unt de arahide, un borcan mare cu jeleu de struguri. Sar peste celelalte produse favorite ale ei: orez, fasole fiartă cu ceapă și usturoi. Nu vreau să rămân aici mult timp și să las alimente pe care n-am apucat să le consum.

La coada de la casă, îmi cade privirea pe standul de reviste și zăresc coperta revistei *Stars Like Us* — un tabloid cu copertă lucioasă, ceva între *People* și *UsWeekly*. „Accidentul zborului 477: Durere, în timp ce familiile încearcă să recupereze rămășițele“. Și, în colțul din dreapta sus, alături de alții care au fost în avion, e poza mea. Titlul este: *Soția filantropului Rory Cook, printre victime*.

Fotografia fusese făcută la o gală de la Muzeul de Artă Metropolitan acum câțiva ani. Râdeam de ceva ce spusese cineva din spatele camerei. Însă, cu toate că pe chipul meu e un zâmbet,

ochii mei par pustii. Înțeleg mai bine decât majoritatea cum te pot afecta secretele și cât de greu sunt ele de ascuns, pentru că, orice ai face, adevărul iese mereu la suprafață cumva.

Pun revista cu fața în jos pe banda rulantă și citesc copertele celor mai scandaloase tabloide. Rory n-a mai apărut în reviste în postura asta, de la povestea cu Maggie Moretti. „Rory, devastat de durere, caută consolare în brațele unei femei misterioase“ scrie într-o publicație, unde e și o poză cu el alături de o femeie pe care n-am mai văzut-o înainte. Tresar, realizez că într-o zi Rory se va îndrăgosti din nou și mă simt un pic vinovată pentru că am plecat și am lăsat trapa deschisă pentru altcineva.

— Ce mai faceți? întreabă casierița în timp ce îmi scanează alimentele.

— Excelent, mulțumesc, zic, cu voce joasă și încordată, sperând să plătesc repede înainte să mă observe mai bine.

Îmi țin răsuflarea în timp ce termină de scanat și îmi pune totul într-o pungă, aruncând revista înăuntru fără să se uite de două ori. Îmi reamintesc că nu mai semăn cu acea femeie. Cineva ar trebui să-mi studieze trăsăturile îndeaproape, forma ochilor, pistruii de pe obraji pentru a observa asta. Semăn cu Eva. Port hainele ei. Poșeta ei. Locuiesc în casa ei. Femeia de pe coperta acelei reviste nu mai există.

Înapoi acasă, scot cumpărăturile și mă cufund în revistă. Un disconfort copleșitor mă invadează în timp ce privesc chipurile zâmbitoare ale oamenilor care n-au fost la fel de norocoși ca mine. Mă străduiesc să-mi imaginez o fotografie cu Eva privindu-mă de pe acea pagină, așa îmi apare ea în memorie, înghețată în timp, hotărâtă, optimistă. Și duplicitară.

E un articol care se întinde pe patru pagini, cu fotografii color de la locul accidentului. Articolul este genul care interesează pe toată lumea, disecând viețile victimelor, intervievându-i pe cei apropiați și îndurerați. Un cuplu proaspăt căsătorit care se îmbarcase pentru luna de miere. O familie de șase membri — cel mai mic de doar patru ani — făcând mult-așteptata călătorie către casă. Doi profesori îndreptându-se către un loc cu climă

caldă pentru vacanța lor anuală din luna februarie. Toți, suflete minunate, vibrante, dispărute în ceea ce a fost, probabil, o cădere lentă și îngrozitoare în ocean.

Am lăsat la urmă articolul despre mine și Rory. Le-a trimis o poză de la nunta noastră, în care ne priveam în ochi pe un fundal de lumini scânteietoare și umbre. *Printre victime se află și soția filantropului Rory Cook, din New York, fiul senatoarei decedate Marjorie Cook. Soția acestuia, Claire, călătorea către Porto Rico pentru a ajuta victimele lovite de uragan. „Claire a fost o lumină strălucitoare în viața mea", a zis Cook. „Era generoasă, amuzantă și bună. M-a făcut un om mai bun și voi rămâne pentru totdeauna schimbat pentru că am iubit-o."*

Stau pe scaun, încercând să împac cuvintele cu bărbatul pe care l-am cunoscut. Identitatea este un lucru straniu. Suntem așa cum suntem? Sau suntem așa cum ne văd ceilalți? Ei sunt cei care ne definesc, prin ceea ce alegem să le arătăm sau prin ceea ce văd, în ciuda străduințelor noastre de a ascunde părți din noi? Cuvintele lui Rory împreună cu o fotografie de nuntă din care reiese fericirea noastră zugrăvesc o imagine, însă oamenii care citesc această revistă nu pot vedea cum era el înainte sau după ce a fost făcută. Însă există indicii dacă știi unde să te uiți. Ele sunt în fotografie: în felul în care mă ține de cot, în felul în care-și ține capul înclinat, în felul în care se apleacă în față, iar eu mă aplec în spate.

Îmi amintesc acel moment, nu datorită faptului că fusese minunat, ci din cauza a ceea ce se întâmplase cu puțin timp înainte. Mă retrăsesem într-un colț să stau de vorbă cu Jim, unul dintre foștii colegi de la Christie's. Râsesem cu mâna pe brațul lui Jim, în momentul în care Rory ni se alăturase, întrerupând povestea lui Jim cu o privire dură.

— Zâmbește! l-am mustrat pe Rory. Ar trebui să fie o zi fericită.

În schimb, Rory mă cuprinsese de încheietură strângându-mă atât de tare, încât aproape că țipasem.

— Te rog să ne scuzi, îi zisese lui Jim, trebuie să mergem să facem niște fotografii.

Vocea lui era calmă, fără să-i dea lui Jim niciun indiciu că ceva nu era în regulă, însă știam, după felul în care mă strângea de încheietură, după duritatea de oțel a gurii sale, după privirea mijită, că observația mea ironică era ceva pentru care voi plăti mai târziu.

O surprinsesem pe colega mea de cameră de la colegiu privindu-ne din cealaltă parte a încăperii, unde ea și alți câțiva prieteni erau așezați lângă masa DJ-ului, și îi zâmbisem larg, sperând să o conving că totul era minunat. Că nu mă măritasem cu un bărbat care începea să mă înspăimânte.

Rory îmi ceruse să rămân lângă el tot timpul cât a durat recepția. Dăduserăm roată camerei, el fermecându-i pe invitați, spunând glume, însă fără să-mi adreseze niciun cuvânt în mod direct. Abia în lift, urcând către apartamentul nostru somptuos, se întorsese spre mine cu o privire glacială și zisese:

— Să nu mă mai umilești niciodată în felul ăsta!

Mă uit la fotografia mea, abia recunoscând-o pe femeia din ea, și trasez cu degetul conturul chipului ei. Îmi doresc să-i pot spune că totul o să fie bine. Că va scăpa într-un mod incredibil și că tot ce trebuie să facă e să reziste.

După un mic sendviș cu unt de arahide și jeleu, mă așez din nou în fața computerului, dând clic pentru a verifica fișierul Doc. E gol, însă observ că Rory lucrează la necrologul meu. Îl deschid și încep să citesc.

> Soția mea, Claire, a fost o femeie incredibilă care a dus o viață extraordinară sacrificându-se în slujba celorlalți.

Mă înfior. Citatul din revistă avea mai multă emoție. Chestia asta mă face să par o octogenară care a murit liniștită, în somn, după o viață lungă și plină de fapte bune. Nu persoana activă care eram — și încă sunt. Și mă întreb: ce mi-aș dori să spună Rory?

Am fost incredibil de dur cu Claire — mai mult decât a meritat. Știu că am speriat-o. Am făcut-o uneori să sufere. Am iubit-o într-un mod greșit și denaturat, care a făcut imposibil să fim cu adevărat fericiți.

Însă Claire a fost o persoană bună. O persoană puternică. Scutur din cap. Nici măcar în imaginația mea nu-l pot face pe Rory să spună ce vreau eu.

Îmi pare atât de rău, Claire! Nu m-am purtat frumos cu tine!

Însă în necrologul de pe ecranul din fața mea nu spune nimic de genul acesta. Vorbește despre copilăria mea din Pennsylvania și continuă să descrie munca mea de caritate, multele vieți pe care le-am influențat, oamenii pe care i-am lăsat în urmă. Totuși, simt că nu e îndurerat, că nu are regrete reale. Însă, poate, asta-i tot ce am fost pentru el. Soția cu origini modeste. Soția care și-a pierdut familia în mod tragic. Soția care a avut succes în lumea artei până a renunțat la asta, pentru a se alătura fundației caritabile a soțului ei. Iar acum, soția care a murit prea tânără. Parcă ar fi momentele principale din viața unui personaj secundar dintr-un roman, și nicidecum nu seamănă cu viața mea.

Mi-i imaginez pe foștii mei colegi de la Christie's, stând într-un colț îndepărtat al bisericii la înmormântarea mea. Oameni cu care n-am mai vorbit de ani de zile, din cauza izolării la care m-a supus Rory. Câți vor veni, de fapt? Patru? Doi? În multe feluri, mă simt de parcă am murit cu mult timp în urmă. Nu a mai rămas nimic din fostul meu eu. Persoana din necrolog este o străină.

Chiar atunci, e-mailul lui Rory bâzâie, anunțând un mesaj nou, și intru în căsuța lui poștală. E de la directorul Siguranței Zborurilor și, atât cât văd din el, îmi dă fiori pe șira spinării.

> Stimate domnule Cook, voiam să continuăm conversația noastră de mai devreme referitoare la secțiunea din avion unde stătea soția dumneavoastră…

Sunt tentată să-l deschid, să-l citesc, apoi să-l marchez ca necitit. Trebuie să știu cum se termină această propoziție. Însă fac un efort să aștept.

Mă ridic și mă plimb prin cameră, fără să-mi iau nicio clipă ochii de la ecran, îndemnându-l în tăcere pe Rory să-și verifice e-

mailul. Într-un târziu, după 15 minute, mesajul apare ca *citit* și mă reped la birou pentru a da clic pe el.

> Stimate domnule Cook, voiam să continuăm conversația noastră de mai devreme referitoare la secțiunea din avion unde stătea soția dumneavoastră. Tocmai am fost informat că, dat fiind starea relativ intactă a fuzelajului, personalul care se ocupă de recuperarea rămășițelor raportează că scaunul soției dumneavoastră era neocupat. Vom continua să acordăm prioritate recuperării trupului său și vă voi ține la curent cu evoluția căutărilor.

Respir precipitat — tot ce crezusem până atunci se schimba radical.

Replica lui Rory nu întârzie să apară.

Ce poate să însemne asta? Unde e soția mea?

Mă las pe spătarul scaunului, întrebările lui Rory despre rămășițele mele învălmășindu-mi-se în minte împreună cu întrebări despre Eva și ce anume făcuse de nu se aflase în avion? Pe cine altcineva manipulase oare și unde era acum? O parte din mine nu e deloc surprinsă. O femeie care minte că și-a omorât soțul, un soț care nici măcar nu există, e cu siguranță capabilă de orice.

După câteva minute, sosește un răspuns.

> Până când nu recuperăm cutia neagră pentru a obține mai multe detalii despre accident, mi-e imposibil să fac speculații. Ar putea fi nenumărate motive pentru care soția dumneavoastră nu se afla unde ar fi trebuit să fie. Îmi cer scuze și vă rog să aveți răbdare. Reconstruirea evenimentelor când e vorba de un accident aviatic solicită timp. Va dura ceva vreme până vom afla răspunsurile.

Revăd totul în minte — acea străfulgerare de roz de la conferința de presă. Pentru prima oară, pun în balanță serios

posibilitatea ca, în ciuda faptului că a fost scanată, Eva să nu se fi urcat în acel avion.

Eva

Berkeley, California
Septembrie
Cu cinci luni înainte de accident

Hai să schimbăm locul de întâlnire și să ne vedem în parcul Chávez.

Eva spera ca mesajul ei către Dex să dea impresia că se simțea iritată. Speriată.

Parcul César Chávez era o întindere uriașă de verdeață în golful San Francisco, cu o alee ce ocolea perimetrul. În weekenduri era plin de familii cu zmeie, persoane care făceau jogging și mulți câini. Însă la ora 2 într-o zi de joi de la sfârșitul lui septembrie, era pustiu. Eva îl găsi pe Dex stând pe o bancă, cu spatele la priveliștea golfului și cu mâinile în buzunare. Când el o văzu, se ridică în picioare.

— Hai să ne plimbăm, îi propuse ea în momentul în care ajunse lângă el.

Eva își strânse poșeta mai aproape de corp și își reaminti că Dex era doar o persoană obișnuită. El nu-i putea citi gândurile și nici nu putea să se uite în geanta ei unde aruncase reportofonul înainte de a se da jos din mașină, cu butonul roșu de înregistrare pornit. Tot ce văzu el era o femeie speriată. Ăsta era avantajul ei. Mereu fusese așa.

Eva se pregătea, așa cum alții se pregătesc pentru un dezastru natural, depozitând alimente și apă, identificând rutele de fugă, împachetând kit-uri de urgență. Castro se va întoarce și ea își va arunca propria plasă, negociind informațiile pe care le știa deja și informațiile pe care le va afla curând, în schimbul unei noi identități. O viață nouă, într-un oraș nou. Castro i-ar putea oferi o poveste de acoperire care să nu includă mame dependente,

centre de plasament și exmatriculări. Ar putea șterge totul cu buretele. Însă până atunci ea va trebui să meargă pe muchie de cuțit și să spere că nu alunecă.

Împreună, începură să dea o raită în jurul parcului pe aleea de beton. Un deal înalt și plin de iarbă se înălța în centrul acestuia, blocând priveliștea spre dealurile Berkeley și spre debarcader.

— Deci, ce ai pentru mine? întrebă el.

Eva își cuprinse brațele pentru a se feri de vântul care bătea dintre golf și zise:

— Spune-mi adevărul! Chiar s-a terminat?

— Ți-am spus. S-a ocupat Fish de asta.

Eva se uită la el, neîncrezătoare.

— Cum ai putea să crezi că ar fi de-ajuns pentru mine? M-au avut în vizor. M-au urmărit până acasă.

Vocea ei crescu în intensitate, tremurându-i de emoție.

— Nu-mi spune mie că Fish s-a ocupat de asta, așteptându-se să mă tăvălesc de bucurie.

Cu mult timp în urmă, când era copil, la orfelinat, Eva descoperise că sentimentele importante îi făceau pe majoritatea oamenilor să se simtă inconfortabil și învățase cum să folosească furia sau tristețea pentru a crește presiunea, pentru a-i manipula pe oameni să-i ofere ce voia, doar ca să-i potolească emoțiile. Să-i oprească lacrimile. Să-i alunge frica. Să-i risipească furia. Dex nu era diferit. Și Eva nu trebuia să meargă prea departe ca să simtă frica și să elaboreze o teorie convingătoare cu privire la motivele pentru care avea nevoie de detalii pentru a se liniști.

La distanță, se vedeau două femei care se îndreptau spre ei pe alee, cufundate în conversație, și Eva continuă:

— Oriunde merg, mă întreb dacă sunt urmărită. Bărbatul de la coadă din spatele meu, femeia care vorbește la telefon…

Eva gesticulă spre cele două femei ajunse mai aproape acum.

— Chiar și ele. De unde știu că nu lucrează pentru Castro?

Dex o luă de braț și o trase spre el, zicându-i printre dinți:

— Calmează-te, Eva! Ce dracu'!?

Se traseră într-o parte și le lăsară pe femei să treacă, după care Eva zise:

— Deci, spune-mi! Ce înseamnă „Fish s-a ocupat de asta“? În ce fel? Pentru că e o diferență între un ofițer de poliție care pierde niște hârțoage și un sergent sau un locotenent care anulează o investigație federală.

Informația despre cum operau oamenii lui Fish în interiorul departamentului de poliție nu era scopul final al Evei. Ar fi fost folositoare, însă doar ca să demareze discuția cu Dex. Să-l oblige să vorbească. Asemenea unei crăpături în perete, aceasta se va lărgi mai mult cu timpul, sub presiune.

Dex își îndepărtă privirea, vorbind cu voce scăzută, iar Eva se trase mai aproape de el.

— Femeia cu care te-ai întâlnit în parc era pe cont propriu, zise el. Instinctele tale nu s-au înșelat. Era dependentă de droguri și încerca să obțină de la tine informații, ca să beneficieze de o sentință mai ușoară. Oamenii lui Fish din interiorul departamentului au neutralizat-o cu succes ca sursă. Din cauză că nu i-ai vândut nimic și n-a fost vorba de bani, n-au de ce să continue. Au renunțat.

Își reluaseră plimbarea lentă, unul lângă altul, vântul bătându-le acum din spate și dealurile verzi ale Berkeley-ului înălțându-se în depărtare. Eva zări Campanile, stadionul și forma albă a hotelului Claremont și îl lăsă pe Dex să creadă că era absorbită de ceea ce-i spusese el.

— Deci, ce i s-a întâmplat?

— Habar n-am, zise Dex. Închisoarea sau dezintoxicarea, probabil.

Eva se întoarse cu fața la el, așezându-i o mână pe antebraț.

— Uite ce e, tu mă cunoști. Nu sunt predispusă la isterie. Însă sub nicio formă nu voi mai livra droguri în felul acesta, în public. Nu, până când lucrurile nu se liniștesc.

Dex mijì ochii și spuse:

— Ai o obligație. Nu tu fixezi termenii.

— Ba cred că da, zise Eva. Eu sunt cea cu abilitățile.

Dex se uită în jos la ea, chipul său transformându-se de furie.

— Ăsta nu-i un joc, la naiba! Poate că s-au ocupat de Brittany, însă nu s-a terminat. Acum începe curățenia, reluarea a ce s-a

întâmplat. Cine a mai fost implicat, ce știa și când. Faptul că faci nazuri acum mă pune și pe mine în pericol.

Merseră în tăcere timp de câteva minute, bătuți de vântul care le flutura hainele, și, într-un târziu, Eva întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu chimistul pe care l-a avut Fish înaintea mea?

Dex se uită la ea, surprins.

— Mi-ai spus că a ieșit din afacere. Însă nu e chiar adevărat, nu-i așa?

— A refuzat să facă ce i s-a spus, zise Dex în cele din urmă. Nu vreau să ți se întâmple și ție același lucru.

Din nou, Eva dădu voie panicii pe care o simțea să iasă la suprafață, unde Dex o putea vedea, și își strânse buzele, ca și cum se străduia să rămână calmă.

— Trupul acela pe care mi l-ai arătat la motel? El era?

Dex clătină din cap.

— Nu, era altcineva. Chimistul plecase înainte să apari tu în peisaj.

El își coborî vocea și Eva se dădu mai aproape să audă ce urma să-i spună el.

— Trebuie să te aduni. Pentru mine, dar și pentru tine. Altfel facem greșeli.

Eva încuviință din cap, ca și cum se împăca cu felul în care aveau să decurgă lucrurile. Obținuse destul pentru moment. Ajunseseră la limita exterioară a parcului, unde nu era nimic altceva decât asfalt negru presărat cu coșuri de gunoi; ea băgă mâna în buzunar și scoase un plic.

— Bilete la un meci de fotbal pentru sâmbăta asta, explică ea. Pentru moment, lăsăm lucrurile în casă.

În casă era o expresie pe care ea și Dex o foloseau când simțeau că era prea riscant ca Eva să-i paseze marfa săptămânală într-un parc sau restaurant. Acum mulți ani, Eva începuse să cumpere abonamente la meciuri de fotbal sau baschet, cu toate că le folosea rareori. Însă achiziția includea și accesul în cluburi de elită care le dădeau membrilor o poziție de superioritate și

siguranță. Accesul în locuri în care un polițist sub acoperire nu-i putea urmări cu ușurință.

În momentul de față, nu putea înceta să producă droguri pentru Fish. Însă, dacă mai era urmărită de Castro, ea nu avea de gând să facă nimic care s-o incrimineze, până când nu primea ceva la schimb.

Dex băgă biletele în haină și își puse brațele în jurul umerilor Evei, trăgând-o mai aproape.

— Orice ai nevoie, ca să faci treabă.

Claire

Vineri, 25 februarie

Echipele de recuperare raportează că scaunul soției dumneavoastră era neocupat.

Mă uit la mesajul primit de la Siguranța Zborurilor, încercând să-l înțeleg, mintea mea oscilând între două întrebări opuse — oare Eva s-a putut da jos din avion în vreun fel? și ce putea face Rory în momentul în care echipele de recuperare îi vor spune că nu am fost găsită?

Deschid o nouă fereastră în motorul de căutare și scriu pe Google *Recuperarea rămășițelor dintr-un accident de avion, ocean.* Cel puțin 20 de articole apar despre accidentul zborului 477, toate scrise în ultimele patru zile. „Știri de ultimă oră: Căutătorii recuperează rămășițe umane și resturi din avion“ Un alt articol are titlul „Accident aviatic al companiei Vista Airlines: Zborul 477 se prăbușește în largul coastei Florida“. Încerc altceva. *Cum sunt recuperate rămășițele umane după un accident aviatic?* Din nou obțin un lung șir de articole cu noutăți despre căutări și eforturile de recuperare, subliniind măsurile de siguranță precare ale companiei Vista, făcând speculații referitoare la cauza prăbușirii, însă nimic care să-mi spună ce vreau să știu — dacă echipele de căutare vor putea să spună cu siguranță că nu am fost în avion sau dacă e posibil să nu recupereze toți pasagerii.

Și întrebarea mai importantă: Cum reușise Eva să coboare din avion? Încerc să mi-o imaginez undeva acolo, folosindu-mi numele în timp ce eu i-l foloseam pe-al ei, arătând carnetul meu de șofer pentru a rezerva o cameră într-un hotel. Sau poate că vânduse documentele în momentul în care aterizase în altă parte. Îi plătisem lui Nico 10 000 de dolari pentru documentele pe numele Amanda Burns. Habar n-am cu cât s-ar vinde un carnet

de șofer. Poate furtul de identitate era îndeletnicirea Evei, după felul în care plătise cu numerar o casă în Berkeley.

Mă întorc din nou la Google. *Te poți scana ca pasager într-un avion, dar să nu urci la bord?* Găsesc subiectul pe un forum de discuții în care cineva întreabă dacă se poate face asta pentru a obține un număr suficient de mile care să poată fi adăugate la nivelul următor de client fidel. Însă răspunsurile nu sunt încurajatoare:

> Sub nicio formă n-ai cum să ocolești verificarea finală. Dacă numele de pe listă nu se potrivesc cu persoanele din avion, toată lumea e debarcată și e trecută din nou prin verificare. N-ai cum să faci asta fără s-o dai în bară!

Un alt răspuns zice:

> E imposibil să ți se scaneze biletul de îmbarcare, apoi să nu te urci în avion. Gândește-te puțin! Ești scanat la aproape doi metri de culoarul de acces în avion. Crezi că o însoțitoare de zbor îți va scana biletul, după care se va uita la tine cum pleci? Toată discuția asta e stupidă și e o pierdere de timp.

Corect! Numărătoarea finală. Eva trebuie să se fi urcat în avion.

Tresar când aud bâzâitul telefonului Evei pe birou, lângă mine. Un apel de la un *Număr ascuns*. Mă uit la ecranul aprins în timp ce telefonul sună de două ori. De trei. De patru. Mă imaginez răspunzând. Prefăcându-mă că sunt Eva. Punând întrebări care e posibil să conducă la răspunsuri în legătură cu cine era ea cu adevărat. De ce a fost posibil să abordeze o necunoscută în barul unui aeroport, cu o poveste șocantă despre un soț care murise? Bâzâitul încetează și tăcerea se așterne din nou în cameră. După un minut, ecranul e luminat de un mesaj vocal. Tastez noul cod pe care l-am setat deunăzi și ascult.

E vocea unei femei. *Bună, sunt eu. Verificam să văd cum a mers. Dacă ești în regulă. Credeam că voi avea deja vești de la tine, așa că sună-mă!*

Asta-i tot. Niciun nume. Niciun număr pentru a putea suna înapoi. Ascult din nou mesajul, încercând să prind vreun detaliu — vârsta femeii, orice zgomot de fond care ar putea să-mi spună de unde sună —, însă nimic.

Mama ne-a dus odată pe mine și pe Violet într-o excursie în Montauk, la plajă. Îi dăduse fiecăreia câte un cofraj gol de ouă, spunându-ne să umplem spațiile cu comori. Eu și Violet merseserăm kilometri întregi, căutând sticlă-de-mare și cochilii intacte care păreau negre la exterior, însă când le întorceai dezvăluiau rozul-perlat al vatei-de-zahăr și al pantofilor de balet sau albastrul-violet al cutiuțelor muzicale și al păturilor pentru bebeluși. Sortam comorile noastre după material și culoare și, după ce ne umpleam cofrajele, ne întorceam la casa noastră închiriată pentru a i le arăta mamei.

Să încerc să înțeleg viața Evei e ca și cum aș încerca să umplu unul dintre acele cofraje. Unele goluri sunt umplute cu lucruri care nu au sens — un telefon cu cartelă lăsat în urmă. Lipsa oricărui obiect personal. O casă plătită în numerar. O femeie așteptând un apel telefonic de la Eva, întrebând *cum au mers lucrurile*. Iar alte spații sunt încă goale, așteptând să fie umplute și să lege lucrurile. Să le explice.

Atmosfera e încărcată. Nu așa am crezut că va fi. Poate a fost o naivitate din partea mea, însă nu m-am gândit niciodată la stresul pe care-l presupune încercarea de a trăi în minciună. M-am gândit doar cum ar fi să mă eliberez de Rory.

Și iată-mă. Sunt liberă, însă departe de a fi eliberată.

Sâmbătă-dimineață, mă trezesc devreme, mănânc un iaurt cu vanilie și mă uit la discuția dintre Rory și Bruce dacă să lanseze o versiune tipărită a necrologului pe care Rory l-a scris pentru mine după ce se termină cu înmormântarea. Bruce, da. Rory, nu. Apoi:

Rory Cook:
Ce a zis Charlie când v-ați întâlnit?

Mă ridic și pun cu grijă iaurtul deoparte în timp ce aștept ca Bruce să răspundă.

Bruce Corcoran:
Am făcut cum mi-ai cerut. I-am explicat că ai fost prea devastat de moartea lui Claire pentru a veni tu personal, că e un oportunist incredibil dacă iese în față acum, violând termenii unui acord de confidențialitate solid. Dacă ar face asta, ne-ar forța să deschidem un proces, pe care nimeni nu și-l dorește. Mai ales acum.

Rory Cook:
Și?

Bruce Corcoran:
N-a contat. Tot zicea că, dacă ai de gând să candidezi pentru Senat, votanții trebuie să știe ce infractor votează. Că ce i s-a întâmplat lui Maggie Moretti trebuie scos la lumină. Oamenii care au iubit-o merită să știe adevărul.

Și uite așa, toate bănuielile mele se transformă în ceva nou. Simt cum mă năpădește un val de adrenalină la menționarea numelui lui Maggie și îmi țin răsuflarea, așteptând.

Bruce Corcoran:
Ce vrei să fac acum?

Pot efectiv să-l aud pe Rory urlând, în timp ce cuvintele apar lângă numele lui.

Rory Cook:
Vreau să-ți faci treaba, la naiba, și să rezolvi chestia asta!

Bruce Corcoran:
O să pregătesc o ofertă, să văd dacă reușim să-l reducem la tăcere. Încearcă să ai răbdare.

Rory Cook:

La dracu’! Nu te plătesc ca să-mi spui să am răbdare.

Apoi discuția încetează, iar gândurile mi se învârt în minte, încercând să-mi dau seama cum s-au intersectat Charlie Flanagan, Rory și Maggie Moretti.

Când eram tânără, obișnuiam să merg cu bicicleta prin oraș și printr-o mică zonă împădurită. Îmi plăcea că trotuarul se termina pur și simplu, urmând un drum neasfaltat, cu hârtoape, șerpuind prin porțiuni cu umbră și soare, mergând pe sub copacii înalți care îmi păstrau secretele.

Dar partea mea preferată era când ieșeam din nou la lumină, cu întregu-mi trup vibrând după atâta pedalat pe un teren accidentat și cum mă simțeam când alunecam înapoi pe asfalt, unde nu mai erau hârtoape, ci drum neted.

Simt acel elan și acum, după atâtea zile de mers pe bicicletă pe teren accidentat. Am ieșit din nou la lumină și pot vedea drumul din fața mea.

Iau din nou stick-ul, unde găsesc un fișier ascuns în directorul M, etichetat simplu *Mags*. Dar când îl deschid, nu găsesc prea multe. Rory și Maggie au avut o relație înainte de internet și de e-mail. Deci sunt doar vreo 20 de imagini scanate — fotografii, notițe pe foi liniate, felicitări, un șervețel dintr-un bar de hotel. Fiecare etichetate cu un număr IMG fără sens. Dând clic pe ele, mă trece un fior straniu, simțind scrisul lui Maggie ca pe ceva la fel de personal ca o amprentă, la fel de încet ca o șoaptă la urechea mea.

Nu mă surprinde că Rory a păstrat aceste imagini, mult timp după ce distrusese exemplarele tipărite. Știu că a iubit-o, în singurul fel în care a știut el s-o facă. Asemenea unei hărți, aceste informații trasează calea relației lor, de la pasiunea optimistă și senină a unei noi iubiri până la ceva mai complicat; și să le citesc e ca și cum aș asculta un ecou al propriei mele căsnicii, note muzicale care sunt atât de familiare și, în același timp, atât de goale!

La final deschid o imagine scanată care prezintă liniile albastre și marginile zdrențuite ale unei foi rupte dintr-un caiet cu spirală. E datată cu doar câteva zile înainte de moartea ei.

Rory,

M-am gândit mult la propunerea ta de a ne petrece weekendul în nordul statului, ca să rezolvăm lucrurile. Nu cred că e o idee bună. Am nevoie de spațiu ca să-mi dau seama dacă vreau să continui să te văd. Ultima ceartă pe care am avut-o m-a speriat. A fost prea mult și, în acest moment, nu știu dacă e posibil să mai continuăm așa. Te rog să-mi respecți dorința, te voi suna curând. Orice ar fi, te voi iubi mereu.

Maggie

Citesc din nou biletul, simțindu-mă ca o roată smulsă din osie, îndreptându-mă într-o nouă direcție, în timp ce-mi amintesc acea cină de demult.

Maggie voia să plecăm undeva să ne petrecem weekendul liniștiți. Ca să ne apropiem din nou și să stăm de vorbă, departe de nebunia orașului.

Dar Maggie nu voia să plece în weekend cu el pentru a se împăca. Ea voia să se despartă. Și știu dinainte cum reacționează Rory când o femeie încearcă să-l părăsească.

Este o ironie înfiorătoare că atât eu, cât și Maggie Moretti a trebuit să murim pentru a ne elibera în cele din urmă de el.

Eva

Berkeley, California
Octombrie
Cu patru luni înainte de accident

Lui Liz nu-i luă mult timp până începu să pună întrebări. Mai întâi făcuse un comentariu despre un miros în curtea din spate, pe care nu-l putea identifica, lucru care o obligă pe Eva să lucreze noaptea, după ce se asigura că Liz dormea.

— Ești bolnavă? o întrebă Liz în altă zi, când îi văzuse cearcănele, după ce Eva nu dormise trei nopți consecutive.

Eva încercase să evite întrebările, dând vina pe vecinii de peste stradă pentru miros și pe o infecție sinusală pentru chipul ei răvășit.

În cele câteva săptămâni cât fusese în pauză, peisajul vieții Evei se schimbase, iar acum se străduia să se întoarcă la normalitatea de-atunci. Începu să se gândească la viața ei ca la două piste paralele, cea în care trăia, cu munca ei de noapte în laborator și solicitările lui Dex și ale lui Fish ocupându-i tot timpul, și viața pe care o avusese în ultimele câteva săptămâni. Cinele cu Liz. Un interval de timp lipsit de complicații care fusese mai simplu și mai luminos decât își imaginase ea vreodată.

Și acum, în timp ce-și croia drum prin mulțime, îmbrăcată în albastru și auriu, în sus pe dealul care ducea la stadionul Memorial, mintea ei era încețoșată și ochii plini de nisip parcă. Aștepta la coadă la poartă, cu ochii ațintiți pe gărzile de securitate care le cereau tuturor să-și deschidă gențile și rucsacurile pentru verificare. Își ținu mâna apăsată pe buzunarul interior al hainei, simțind conturul pachetului cu pilule.

Nu-și contactase niciunul dintre clienți pentru a le da de știre că se întorsese la muncă. Va face droguri pentru Fish, însă în ceea ce-i privea pe clienții ei, era încă în pauză și va rămâne așa pentru

o perioadă nedeterminată. Singurul ei scop era să adune cât mai multe informații despre Fish și despre felul în care era structurată organizația lui, nu să facă bani de care nu avea nevoie cu adevărat.

Când ajunse în față, își deschise geanta și privi cum ochii paznicului scanează conținutul — un portofel, ochelarii și micul reportofon — și își ținu răsuflarea așa cum o făcea întotdeauna, așteptând ca cineva să-și dea seama într-un târziu că minte, să o vadă în cele din urmă cum era cu adevărat.

Însă asta nu avea să se întâmple azi.

Trecu de poarta de acces și intră pe stadion; terenul se întindea sub ea, pe zonele de apărare scria cu galben *California*, pe un fond albastru-închis, și marca comercială *Cal* centrată pe linia de 50 de metri. Eva îi ignoră pe oamenii de pe locurile din jurul ei, privind în schimb în cealaltă parte a terenului, în timp ce fanfara cânta și studenții umpleau secțiunea de alături, Eva simțindu-se mai izolată și mai singură ca niciodată.

Ca studentă, Eva fusese la un singur meci, și amintirea acestuia o bântuia de fiecare dată când se întorcea pe stadion. *Ne întâlnim în tunelul din partea de nord după meci,* zisese Wade. Fusese șocată să vadă numărul mare de oameni care îi așteptau pe jucători. Băgători de seamă, suporteri, fete din club care-și dădeau pletele pe spate și își verificau luciul de buze. Stătuse retrasă, privind așa cum o făcea mereu, de pe marginea terenului. Când el ieși, ochii lui scanară mulțimea și aterizară asupra ei. Ca și cum ea ar fi strălucit. El trecuse prin mulțimea de oameni și o revendicase pe ea, punându-și brațul în jurul ei și luând-o de acolo, mirosul săpunului lui amestecându-se cu cel al arborilor de sequoia care înconjurau stadionul. Știu atunci că era pierdută, că Wade Roberts o alesese pe ea și că ea era datoare să-l urmeze, fie că voia, fie că nu.

Îl întâlnise prima oară în laboratorul de chimie, când era asistenta profesorului. La început, presupusese că el era doar un sportiv, încercând să flirteze pentru o notă mai bună. Însă de câte ori Wade se uita la ea, simțea cum o străbate un fior electric.

La începutul semestrului, îi învăța niște reacții chimice de bază, în momentul în care Wade zisese:

— De ce facem asta? Când vom avea vreodată nevoie să știm ce substanțe reacționează cu clorura de calciu?

Ar fi trebuit să-l atenționeze să revină la tema sa. Însă Eva știa că trebuia să-l surprindă cu ceva, dacă voia să-i atragă atenția.

— Îți plac bomboanele? îl întrebase ea.

Apoi le arătase tuturor cum să facă cristale cu aromă de căpșune, o procedură simplă pe care oricine o putea găsi pe internet, dacă dorea.

Așa începuse. Un bold într-o hartă care marca începutul unei călătorii pe care nu dorise niciodată să o facă. Wade începuse s-o preseze să încerce să facă droguri, la scurt timp după ce începuseră să se vadă. La început, ea nu acceptase. Însă ce îi ceruse el era atât de simplu, încât se gândise că o va face o dată și el o va lăsa în pace. În domeniul științei se simțea cel mai în siguranță — printre legile fizicii și ale chimiei. Altfel decât era în viață, când puteai fi abandonată la orfelinat la vârsta de doi ani, fără niciun avertisment și fără să ți se dea a doua șansă; chimia era predictibilă, acțiunile sale absolute. Wade era persoana de care toată lumea voia să fie apropiată, iar el voia să fie apropiat de ea. Și așa, când el i-a cerut s-o facă din nou, ea a făcut-o. Apoi din nou după aceea.

Stadionul se umplea. Eva își verifică ceasul și băgă mâna în poșetă pentru a activa reportofonul. În cealaltă parte a terenului, tobele fanfarei băteau ritmul, același din acea zi de acum mulți ani. Oamenii din jurul ei se traseră mai aproape, făcând-o să se simtă sufocată, și încercă să se retragă în ea însăși, doar să aștepte. Să stea pe loc. Să-și facă treaba și să fie pregătită.

— Ești de mult aici? întrebă Dex, lăsându-se să alunece în scaunul de lângă ea.

— Poate de cinci minute.

Privirea ei călători în susul dealului, unde tunul cu care se trăgea după fiecare eseu se ivi printre copaci, pe platforma sa, un banner alb al echipei California fluturând în vânt. Dealul

Tightwas, deschis pentru oricine voia să facă o drumeție până acolo sus și să stea pe pajiște. Afurisitul de Berkeley!

— Doamne, urăsc locul ăsta! zise ea.

— Atunci dă-mi ce ai și să plecăm de-aici.

El se răsuci, uitându-se în mulțimea din spatele său, apoi privi din nou în față, genunchiul său mișcându-se într-un ritm tensionat.

Eva scutură din cap.

— În niciun caz. O facem în felul meu.

Știa că, deși Dex zisese că agentul Castro dispăruse din peisaj, nu însemna că nu era încă pe-acolo pe undeva, urmărind-o. Așteptând ca ea să facă o greșeală.

— Chiar nu ai de ce să-ți faci griji.

— Faptul că nu-mi dai detalii nu-mi inspiră încredere, zise Eva.

Își trase geanta de sub scaun și se uită pe fundul ei, îndepărtând de pe ea niște frunze moarte și un ambalaj vechi de gumă de mestecat, înainte de a o așeza lângă cotiera sa.

— Trebuie să-mi dai detalii clare. Cine mă urmărea. De ce. Și cum se face că a dispărut acum.

Dex se lăsă moale în scaunul său, privirea zvâcnindu-i de la un lucru la altul, niciodată oprindu-se, niciodată liniștindu-se.

— Bine, zise el. A fost un grup operativ comun, cei de la antidrog și poliția locală, căutând să-l înhațe pe Fish. Lucru pe care-l încearcă de ani de zile. Toată chestia s-a dizolvat acum două săptămâni.

— Cum e posibil ca Fish să anuleze un grup operativ comun?

Dex privi încruntat în cealaltă parte a terenului, unde fanfara se lansă într-o versiune a cântecului „Funky Cold Medina“. În cele din urmă zise:

— Costă mulți bani o misiune de supraveghere și tu nu le ofereai nimic. Nu pot continua la nesfârșit să te urmărească. Cei de sus au dat banii și, fără o dovadă care să ducă undeva, prietenii lui Fish din interiorul departamentului au început să facă comentarii în legătură cu *o folosire mai bună a resurselor* plângându-se de buget. N-au avut încotro decât să încheie acțiunea.

— Tu te auzi ce spui? zise ea. Agenți federali. Grup operativ comun. Și tu-mi zici mie să nu-mi fac griji?

— Îți spun că acest subiect e închis. Trebuie s-o lași moartă.

Ea îi studie profilul, mai lin în jurul maxilarului, cu ridurile de expresie încadrându-i ochii și gura. Îl cunoștea pe Dex de 12 ani. Și astăzi era ceva în neregulă cu el.

Chiar atunci, tunul trase o salvă în timp ce echipa Californiei țâșni din tunelul de nord și, lângă ea, Dex aproape sări de pe scaun. Disimulă acest lucru ridicându-se împreună cu restul mulțimii, în timp ce fanfara se lansă în cântecul de luptă, însă Eva nu se lăsă păcălită.

— Ești în regulă? întrebă ea.

— Mda, zise el, băgându-și mâinile în buzunare în timp ce se așază iarăși și începea prima repriză. Doar puțin neliniștit.

— Tocmai mi-ai spus că totul e bine. Ce dracu', Dex?

El scutură din cap.

— E-n regulă. Doar că… Fish îl verifică pe tipul despre care ți-am spus. Prietenul meu care a recomandat-o pe Brittany.

— Ești în pericol?

Dex slobozi un hohot de râs sec și se uită la ea cu ochi triști.

— Când nu sunt?

La pauză, se îndreptară către mezanin. În timp ce oamenii își croiau drum spre toalete sau standuri, Eva îl conduse pe Dex către ușile inscripționate ale Clubul Stadionului. Îi înmână pazniculuui de la ușă insigna, acesta o scană și le făcu semn să treacă. Zgomotul stadionului se amortiză în timp ce ea îl conducea pe Dex în sus pe o scară, apoi într-o încăpere mare cu vedere spre campus, spre golful San Francisco și podul Golden Gate.

— Aduc ceva de băut, zise Dex, lăsând-o pe Eva să privească pe fereastră și să se gândească la o amintire, la un birou cu o priveliște aproape identică și cu fantoma lui Wade Roberts încă urmărind-o.

Fusese cel mai drăguț birou pe care-l văzuse vreodată Eva în toți anii petrecuți la Berkeley. Instalat sus pe deal, în partea de sus

a campusului, fereastra sa oferea priveliști panoramice până la Golden Gate și dincolo de acesta. Într-un colț, un ceas ticăia, măsurând soarta Evei în secunde. Decanul îi răsfoise dosarul și ea aruncase din nou o privire spre ușă, întrebându-se când avea să-și facă Wade apariția și să-și ceară scuze, așa cum promisese.

— Văd că ești studentă cu bursă.

Decanul ridicase privirea, așteptând-o să confirme. Ea se uitase la nasul lui ascuțit pe care stătea o pereche de ochelari bifocali, și nu zisese nimic. El își reluase lectura.

— Ai venit de la mânăstirea St. Joe din oraș?

Primul licăr de simpatie. Eva știa prea bine. Când oamenii descopereau că era crescută într-un orfelinat, făceau un pas fie în spate, fie în față. Acest lucru aproape că schimba mereu felul în care se uitau la ea. Ridicase din umeri și se uitase din nou la ușă.

— E totul în dosar.

Tonul ei fusese mai dur decât intenționase ea și își dorise să-și poată retrage cuvintele și s-o ia de la capăt. Să-i spună cât de mult ajunsese să îi placă viața ei de studentă, că Berkeley era locul unde totul i se părea posibil. Însă nu fusese niciodată capabilă să fie într-atât de sinceră. Așa că nu adăugase nimic și așteptase urmarea.

— Pare o prostie să dai cu piciorul la tot și să faci droguri în laboratorul de chimie, zisese el.

Eva fuse scutită să mai dea vreun răspuns, căci ușa se deschise și asistenta decanului îl pofti pe Wade să intre. Eva răsuflase ușurată. Wade îi promisese că-i va spune decanului despre droguri că fusese ideea lui și că își va asuma toată vina. Ca fundaș al echipei de fotbal, va primi o mustrare, poate va fi suspendat un meci, însă nimic care să-i distrugă cariera.

Însă ușurarea ei durase doar o clipă, când văzuse că Wade era urmat de antrenorul Garrison. Eva îi văzuse poza în ziar, și îl mai văzuse o dată, mic cât o furnică, mergând de colo colo pe tușa singurului meci de fotbal la care fusese ea vreodată, pentru că-i ceruse Wade. *Vreau ca iubita mea să mă vadă jucând.* Cuvântul „iubită“ fusese cel care o convinsese. Eva nu fusese niciodată nimic pentru nimeni — nu fiică. Nu prietenă. Cu siguranță,

niciodată iubită. Se simțise prost că trădarea o lovise atât de tare, că fusese așa de naivă, încât să creadă că era posibil ca Wade să fie diferit.

— Tot ce au avut au fost lucruri neînsemnate, zise Dex, înmânându-i un mic pahar de plastic plin cu vin.

Eva își îndepărtă privirea de la panoramă și se concentră din nou asupra prezentului. Crezuse că se ridicase din cenușă, că-și făcuse un drum în viață. Însă totul fusese o iluzie. O deziluzie. Nimic nu se schimbase. Dex ocupase locul pe care Wade îl lăsase gol și lucrurile continuaseră așa cum începuseră, doar că la o scară mult mai mare.

Dex bău din paharul său și se strâmbă.

— Cât plătești pe an pentru privilegiul de a bea o porcărie de vin?

Ultimul lucru de care avea nevoie Eva era o înregistrare cu remarci despre vinul prost.

— Uneori mă întreb dacă l-am întâlnit vreodată pe Fish, fără să știu. Ceva de genul… poate că e unul dintre finanțatorii importanți de acolo.

Arătă spre un grup de bărbați mai în vârstă, adunați lângă o vitrină cu trofee, îmbrăcați în albastru-închis și auriu.

— Chiar are sens, pe bune! Să se ascundă în felul ăsta.

Dex o privi pe deasupra paharului său de plastic și ea continuă.

— Tu îl cunoști. Cum e?

Dex ridică din umeri.

— Un tip obișnuit, presupun. Nimic special. Înfricoșător ca dracu', dar doar dacă-l enervezi.

Îl străbătu un fior și se întoarse să o privească pe Eva, cu o expresie tristă:

— Acum nu începe să-mi tot pui întrebări!

Eva luă o înghițitură de vin, simți gustul puternic înțepător.

— Nu-ți face griji! Știu că nu-mi poți spune nimic. Însă mă gândesc la ce se întâmplă după ce îți dau pilulele. Nu m-am întrebat niciodată până acum dacă vreuna dintre ele ar putea

cumva să conducă la mine. Ei pot face toate prostiile cu criminaliștii.

— Chestiile astea nu rămân pe plan local, dacă de asta îți faci griji.

— Presupun că îngrijorarea mea atârnă de ceea ce consideri tu local. Sacramento? Los Angeles? Mai departe?

Dex mai luă o înghițitură de vin înainte de a arunca restul la un coș de gunoi aflat în apropiere.

— Hai să terminăm cu asta și să plecăm de-aici!

Merseră de-a lungul unui mic culoar lateral către o toaletă cu un simbol de gen neutru pe ușă, unde se așezară în spatele unei mame cu un copilaș. Un bărbat mai în vârstă ieși și mama împreună cu copilul intrară, încuind ușa în urma lor. O chelneriță trecu pe lângă ei pe culoar și zise:

— Dacă doriți, sunt toalete și după colț. Nu trebuie să așteptați.

Dex și Eva zâmbiră și o asigurară că erau în regulă. După alte cinci minute și plânsete înăbușite în spatele ușii închise, veni în cele din urmă rândul ei. Ea încuie ușa și își verifică reportofonul din geantă, supărată că Dex nu-i spusese mai multe. Se sprijini de perete, simțind faianța rece prin mâneca cămășii, încercând să-și dea seama ce ar putea să-l întrebe pe Dex și ce ar putea să facă să-l determine să-i spună ceva mai precis. Unde trimit ei drogurile și cine le cumpără. Detalii despre Fish, pe care le putea negocia. În cele din urmă, trase apa, scoțând pachetul cu pilule abia după ce se spălă pe mâini și și le uscă.

Îl așeză deasupra dozatorului de șervețele și ieși, lăsându-l pe Dex să se strecoare înăuntru. Când ieși și el, își lovi ușor haina cu mâna și zise:

— Sper că nu te deranjează, însă aș prefera să nu mai rămân la a doua repriză.

— Înțeleg, zise ea.

Ieșiră din club și o luară înapoi în jos pe scări, părăsind stadionul.

Se opriră afară.

— Uite ce e, zise el. Suntem amândoi cam încordați și ai dreptate să fii precaută.

Gesticulă înspre stadionul din spatele lor, unde meciul se reluase.

— Vom face cum vrei tu, până ne liniștim amândoi.

Ea se uită la el, expresia lui fiind mai blândă acum, că obținuse ce voia. Era atât amic, cât și inamic. Protector și temnicer. Indiferent cum se comporta, Dex nu era prietenul ei. Trebui să-și reamintească faptul că el nu-și făcea griji pentru liniștea ei; el își făcea griji pentru propria lui persoană.

Ea schiță un zâmbet de recunoștință și zise:

— Mersi, Dex.

Cât timp Dex credea că el era cel care o manipula, nu avea să observe cum îl manipula ea pe el.

Mai târziu în acea seară, în loc să lucreze, Eva rămase în fața calculatorului, privind câmpul de căutare gol. Faptul că fusese la stadion azi, că-și amintise cum era să stea acolo singură, neavând pe nimeni care să lupte pentru ea, care să spună că *Eva este o persoană bună. Merită o a doua șansă* o făcu să se întrebe dacă o a doua șansă chiar ar fi fost posibilă. Cuvintele lui Liz plutiră înapoi către ea. *Informația este putere*. Liz trecuse de barierele pe care Eva și le construise și nu știa dacă acest lucru o făcea să le reconstruiască sau să le distrugă în totalitate.

Încercă să se pregătească pentru cel mai dureros deznodământ — mama ei, recuperată, ducând o viață fericită împreună cu familia sa și prietenii — și introduse numele complet al mamei ei în câmpul de căutare, singura lumină din cameră fiind cea de la ecran, reflectându-i-se pe chip. Afară, o mașină trecu, anvelopele fâșâind pe caldarâm, apoi tăcerea fu înlocuită de cântecul neîncetat al greierilor.

Apăsă tasta *Return*.

O lungă listă de rezultate apăru pe ecran. Rachel Ann James pe Facebook. Imagini. Pe Twitter. O Rachel Ann James la un colegiu din Nebraska. Derulă în jos și dădu clic pe un link gratuit de găsire de persoane, care afișă 18 posibile potriviri. Însă niciuna dintre vârste nu se potrivea. Mama ei ar avea 50 și un pic de ani, iar persoanele astea erau fie prea tinere, fie prea bătrâne.

Trupul îi vibra de neliniște, mai tare decât la cea mai stresantă tranzacție de droguri, și fu tentată să se oprească. Să-și închidă calculatorul, să se întoarcă la treabă și să uite totul. Însă navigă înapoi pentru o nouă căutare și introduse: *necrologul lui Rachel Ann James, California*.

De data asta, fu primul link dintre rezultate. Era un scurt paragraf dintr-un ziar local din Richmond, la doar câțiva kilometri spre nord de Berkeley. Nu se dădeau detalii despre cum murise, doar anul și vârsta ei, 27. *În urma lui Rachel au rămas părinții, Nancy și Ervin James din Richmond, California, și fratele ei, Maxwell (35)*. Nicio mențiune despre ea, nepoata pe care nu și-o doriseră.

Eva se holbă la ecran, auzind cum sângele îi bubuie în urechi. Pe atunci, ea avea opt ani. Încercase să-și amintească ce făcea în copilărie la vremea aceea. Timpul ei petrecut cu Carmen și cu Mark. Întoarcerea la mânăstire, când călugărițele apelaseră din nou la familia ei naturală. Undeva, atunci, mama ei murise. Și totuși, bunicii ei, Nancy și Ervin, eliberați în cele din urmă de coșmarul de a avea o fiică dependentă de droguri, spuseseră tot nu.

Se gândi să tipărească necrologul, să-l ia jos și să ciocăne la ușa lui Liz. S-o întrebe cum putea așa ceva să-i dea putere. În ceea ce o privea, se simțea de parcă o mie de mici tăieturi îi străpungeau pielea, o durere atotcuprinzătoare, un foc care o mistuia.

Însă în loc de asta, șterse căutarea și închise calculatorul, liniștindu-se în întuneric, după care se apucă de lucru adăugând această nouă respingere, această nouă suferință tuturor celorlalte.

Claire

Sâmbătă, 26 februarie

Faptul că Rory a mințit în legătură cu ultimul lui weekend cu Maggie e interesant, însă nu incriminator din punct de vedere legal. Bineînțeles, ar face să pară că el era înțelegător, când mi-ar relata povestea mie, noua lui iubită, și pot ghici de ce e posibil ca Maggie să se fi răzgândit și să se fi dus oricum. Însă referindu-se la Maggie și la o ceartă înfricoșătoare cu ea, îmi dă fiori, pentru că știu cum e temperamentul lui Rory, cât de ușor ar fi putut ea sfârși la baza treptelor.

Însă biletul nu demonstrează altceva decât că s-au certat. Lucru care a fost pe larg relatat la momentul respectiv. Ceea ce mă sâcâie e în ce fel e legat Charlie Flanagan de acel weekend din 1992. Asta este cheia, dacă vreau să aflu ce s-a întâmplat atunci. Poate că el a fost cel care a organizat plățile despre care pomenea mătușa Mary, sustrăgându-le în mod ilegal din contul fundației.

Mă uit rapid la ceas și văd că am doar o jumătate de oră până când ar trebui să mă întâlnesc cu Kelly, așa că merg în bucătărie și iau o Coca-Cola dietetică din frigider și beau o înghițitură, privind pe fereastra din spate. În timp ce cafeina îmi ajunge în sânge, mi-l închipui pe Charlie declarând în presă tot ce știa. Dezvăluiri șocante în *New Yorker, Vanity Fair, New York Times,* luându-i lui Rory toată puterea pe care o deținea. Știu că trebuie să fac un efort, însă fantezia îmi dă energie.

Pun cutia pe blat și mă duc la etaj ca să caut o pereche de pantaloni negri și o bluză albă.

Când ajung la cafenea, Kelly e deja acolo, așteptându-mă în mașină; deschid ușa și mă strecor înăuntru.

— Pregătită? mă întreabă ea.

— Hai s-o facem!

Telefonul lui Kelly sună în timp ce ajungem în capătul străzii.

— Jacinta, zice ea la telefon. Sunt în drum spre muncă.

Ascultă pentru câteva clipe, apoi înjură.

— Bine, ajung în cinci minute.

Închide și întoarce mașina.

— Scuze, zice ea. Fiica mea, Jacinta, lucrează la proiectul ăsta pentru cursul de istoria artei și și-a uitat materialele pentru poster în portbagaj.

— Nu mă deranjează, îi spun.

— În mod normal, aș lăsa-o să stea ca pe ghimpi, însă lucrează cu o colegă și nu vreau s-o pedepsesc și pe ea pentru neglijența Jacintei.

Oftează.

— Proiectul ăsta a fost o pacoste din prima zi.

— Despre ce este?

— Să compare și să diferențieze doi artiști din secolul XX. Să susțină o prezentare orală cu elemente vizuale, adaugă și își dă ochii peste cap. Berkeley-ul își ia educația artistică foarte în serios.

— Ce vârstă are fiica ta?

Kelly nu poate avea mai mult de 28–29 de ani.

— Are 12 ani.

Îmi aruncă o privire, surprinzându-mi expresia uimită.

— Am născut-o când aveam doar 17 ani.

— Trebuie să-ți fi fost tare greu.

Kelly ridică din umeri.

— Maică-mea era să mă omoare când a aflat că sunt gravidă. Însă după aceea am muncit din greu.

Ne oprim la culoarea roșie a semaforului și ea aruncă o privire spre mine.

— Mama e sprijinul meu. N-aș putea munci sau merge la școală, dacă n-ar fi ea. Iar Jacinta e foarte apropiată de mama. Cu mine are o atitudine negativă și își dă ochii peste cap, dar cu maică-mea se amuză și are secrete.

— Trebuie să fii tare ocupată, având două slujbe și mergând și la școală, zic.

Kelly zâmbește în timp ce semaforul se face verde.

— Presupun. Însă am muncit mereu, așa că sunt învățată. Am tura de dimineață la cafenea, cursuri în timpul zilei și mă ocup de catering pentru Tom serile și în weekenduri. Strâng bani pentru ca eu și Jacinta să ne luăm casa noastră. În acest moment, locuim cu mama și e cam aglomerat.

Îmi mușc buza, dorindu-mi să-i spun să nu se grăbească atât de tare să plece de acasă.

Casa lui Kelly se află într-un cartier de case mici cu un singur nivel și seamănă atât de bine cu cel al mamei din Pennsylvania, încât aș putea închide ochii și să-mi închipui că sunt din nou acasă. Oprim pe alee, ea se întoarce spre mine și zice:

— Vino să-mi cunoști familia!

Ezit, știind că ar trebui să rămân în mașină. Există o diferență între a fi una dintre multele chelnerițe îmbrăcate în alb și negru la un eveniment și a apărea în fața familiei lui Kelly cu un nume și o strângere de mână. Însă ar fi ciudat dacă aș refuza.

Și sunt copleșită de cât de mult îmi doresc să merg cu ea. După atâtea zile de singurătate, vreau să stau în bucătăria cuiva și să vorbesc despre artă.

— Mă pricep puțin la istoria artei, zic în cele din urmă. Dacă vrei, pot s-o ajut.

— Ne prinde bine orice ajutor, zice Kelly.

E exact așa cum mi-am imaginat. Camera de zi este austeră, doar o canapea, un fotoliu și un televizor. Printr-o ușă deschisă se vede o bucătărie mică și o zonă de servit masa unde stau două fete, la o masă. Dincolo de camera de zi, se află un hol mic care duce, probabil, către două dormitoare mici și o baie. Casa mamei mele avea același aer, era aparent uzată, însă foarte curată. Mi le pot imagina pe toate trei aici seara, fiecare la locul ei preferat. Mama lui Kelly în fotoliu, Kelly și Jacinta pe canapea, cu picioarele strânse sub ele, la fel cum eu și Violet obișnuiam să ne uităm la televizor.

O femeie mai în vârstă se află lângă blatul de bucătărie, tăind niște legume, în timp ce pe aragaz fierb niște oale, în aer

simțindu-se miros de rozmarin și salvie.

Una din fete ridică privirea în timp ce intrăm.

— Scuze, mamă! zice ea.

Kelly mă conduce în bucătărie și zice:

— Hai să învățăm bunele maniere, Jacinta. Ea este Eva.

— Mă bucur să te cunosc! zic.

Jacinta zâmbește și o pot vedea pe Kelly în expresia ochilor ei căprui și în forma ascuțită a pomeților.

— Și eu mă bucur să te cunosc.

— Și prietena ei, Mel.

Cealaltă fată ridică mâna schițând un salut, apoi se întoarce către Kelly și zice:

— Mulțumesc că te-ai întors, Kelly!

— Doar pentru tine, Mel! o strânge ea de umăr.

— Îmi pare rău că n-am verificat cu ea înainte să pleci, intervine în discuție femeia mai în vârstă, aruncând o privire către Jacinta. Mi-a zis că are tot ce-i trebuie.

Kelly se întoarce spre mine și zice:

— Eva, ea e mama mea, Marilyn.

Îmi fac curaj, așteptându-mă să zăresc o strălufgerare în privirea ei, licărul unei întrebări, știind că mereu va fi așa când voi cunoaște pe cineva nou. Însă ea zâmbește și își șterge palmele pe un prosop înainte de a da mâna cu mine.

— Mă bucur să te cunosc!

Sunt frapată de câtă încredere au în mine! Cât de ușor se transferă încrederea de la o persoană la alta. Kelly crede că sunt Eva, și acum și mama ei crede la fel, fără îndoială. Mă uit de la una la alta, legătura lor fiind la fel de familiară ca o haină veche și preferată. Mă cuprinde și pe mine, făcându-mă să vreau să iau loc la masă și să nu mai plec niciodată.

— Spuneți-mi ce ați ales pentru proiectul vostru, le zic fetelor.

Jacinta își împinge laptopul ca să pot vedea la ce lucrează — pe ecran sunt două tablouri unul lângă altul. *Început fals* al lui Jasper Johns și *Băiatul și câinele sub un hidrant* al lui Jean-Michel Basquiat.

— Excelente alegeri! zic. Basquiat a început pe străzile New Yorkului ca artist de graffiti, redând nedreptățile sociale pe care le-a văzut și le-a trăit. Datorită lui, graffiti-ul e forma de artă legitimă pe care o cunoaștem astăzi.

— Cred că am citit ceva despre asta. Însă trebuie să le îmbinăm cumva, zice Jacinta. Proiectul ăsta e iadul pe pământ!

— Jacinta! o atenționează Marilyn.

— Scuze, bunico! Doar că… uite ce diferite sunt. E ușor să le diferențiezi. Dar prin ce sunt asemănătoare? Nu sunt. Deloc!

Mă așez pe scaunul de lângă ele și îmi sprijin coatele pe masă, care se leagănă la fel cum se legăna a mamei.

— Uite un pont. Nu vă legați de imagini. Arta e despre emoție. Profesorii vor să știe ce emoții sugerează fiecare lucrare și la ce îți folosesc în propria ta viață. E o chestie absolut subiectivă, așa că distrați-vă cu asta!

Cu lumina care pătrunde prin ferestre, mirosul puternic de mâncare gătită care umple camera și zgomotele liniștitoare făcute de Marilyn în spatele nostru — când deschide frigiderul, când folosește chiuveta sau aragazul —, mă simt de parcă am călătorit înapoi în timp. Ființa mea rezonează perfect cu acest spațiu.

Mai stau încă cinci minute ca să le dau idei pentru lucrarea lor. Informații contextuale despre fiecare artist, despre copilăria lor și influențele timpurii, până la un moment dat când Kelly îmi spune că trebuie să plecăm.

— Îmi place familia ta, îi zic în timp ce demarează pe alee.

Kelly zâmbește.

— Mulțumesc. Nu-i mereu ușor să crești un copil sub ochii mamei mele. Pentru că am avut-o pe Jacinta la o vârstă atât de fragedă, mama uită uneori că eu sunt mama Jacintei, și nu ea. Îi apreciez ajutorul, însă casa asta e prea mică pentru toate trei.

Vreau să-i spun că viața lor aglomerată ar trebui să fie o alinare, nu o povară. Mă grăbisem cândva atât de tare să mă redefinesc, fără să știu că îmi voi smulge o bucată din inimă. Am presupus că familia mea va fi mereu acolo, așteptându-mă. Uneori mă păcălesc singură, închipuindu-mi că mama și Violet sunt încă acasă, amândouă, așteptându-mă să ajung și eu.

— De unde ai știut toate acele lucruri? mă întreabă Kelly în timp ce virează către autostradă.

Am tăcut aproape toată călătoria, cu mintea încă acasă la Kelly, stând la acea masă, simțind că, pe măsură ce ne îndepărtam de ea, mă îndepărtam și de propria persoană. De cine ar trebui să fiu.

— La colegiu îmi plăcea foarte mult istoria artei.

Nu simt că risc mult să-i spun asta și îmi face bine să spun ceva adevărat.

Kelly se uită la mine surprinsă.

— Ar trebui să cauți un job la un muzeu sau o casă de licitații.

— E complicat, zic, temându-mă brusc că, dacă o să continui să vorbesc, îi voi spune totul.

— Arată-mi pe cineva a cărui viață nu-i complicată! râde Kelly.

Când vede că nu răspund, adaugă:

— Nu te presez! Am priceput.

— Am la activ o căsnicie eșuată, recunosc în cele din urmă, înainte de a continua cu o minciună. Mă ascund în casa unei prietene din copilărie, în timp ce ea călătorește. E ceva temporar, până când o să mă hotărăsc ce să fac. Însă soțul meu o să mă caute, așa că nu mai pot lucra în domeniul meu.

Mașina pare un mediu protector, sigur și cald în timp ce gonim pe autostradă către Oakland. Mă uit pe geam, la oamenii din mașinile din jurul nostru. Atâtea secrete trecându-le prin minte! Nimeni nu se va uita prea îndeaproape la mine. Și, în ce o privește pe Kelly, povestea mea a supraviețuit deja de 100 de ori.

— Îți trebuie mult curaj s-o iei de la capăt, zice ea.

Nu răspund. Nimic în legătură cu ce am făcut nu e curajos. Kelly întinde mâna și mi-o strânge pe a mea, adăugând:

— Mă bucur că ești aici!

Kelly nu a glumit când a zis că petrecerea din seara asta este uriașă. Suntem 12 persoane angajate să lucrăm pentru acest eveniment, care are loc într-un depozit foarte mare din centrul Oaklandului. Aproape 40 de mese umplu încăperea enormă, la fiecare stând câte opt persoane. Când mă prezintă șefului ei,

Tom, îi reține atenția doar o fracțiune de secundă înainte ca cineva să-l strige din bucătărie.

— Mulțumesc că mi-ai dat slujba, zic în timp ce el se grăbește spre bucătărie.

— Mulțumesc pentru că ne dai o mână de ajutor la nevoie, strigă el, chiar înainte de a dispărea înapoi în bucătărie. Kelly o să-ți arate ce să faci.

Curând suntem ocupate cu fețele de masă, ornamentele și florile.

— Aștept acest eveniment de luni de zile, zice Kelly.

— De ce?

— E un banchet pentru așii Oaklandului, zice ea și ochii îi scânteiază, după care se uită în jur prin încăpere. În câteva ore, locul ăsta o să fie înțesat de atleți profesioniști. Sper să fac rost măcar de un autograf, adaugă și-mi face cu ochiul. Poate și de un număr de telefon.

Se îndepărtează din nou, lăsându-mă să împachetez șervetele, însă brusc sunt incapabilă să-mi fac degetele să lucreze. Privirea mea zvâcnește către ieșire, apoi din nou la teancul de șervete. Am condus evenimente ca acesta înainte, cu nume mari, într-o locație mare. Și unul dintre primele telefoane pe care le-am dat a fost mereu către mass-media. Cu cât mai mulți fotografi, cu atât mai bine.

Termin șervetele, cu mâini tremurătoare, și încep aranjarea meselor, încercând să-mi amintesc că arăt diferit acum. Și că, îmbrăcată cu pantaloni negri și cămașă albă, voi fi doar una dintre multele chelnerițe fără chip care alunecă prin mulțime, plătită să rămână invizibilă.

După o oră de la începerea petrecerii, mă simt mai relaxată. Fotografii s-au adunat la intrare, pozându-i pe invitați, pe măsură ce sosesc. În interior sunt doar doi fotografi și sunt destul de ușor de evitat. Simt cum mă destind din nou și mă plimb prin spațiul larg, oferind aperitive și șervețele. Unele persoane îmi zâmbesc și îmi mulțumesc, în timp ce altele iau ce le ofer fără a mă privi măcar sau fără a-și întrerupe conversațiile.

Sunt surprinsă cât de obositoare e această muncă.

— Ești un talent înnăscut, zice Kelly în timp ce trece pe lângă mine, ducând o tavă cu pahare murdare la bucătărie.

Îmi masez un nod în umăr.

— Pare destul de simplu, îi răspund. Oferă-le mâncare și rămâi invizibilă!

Mă gândesc la Marcy, furnizoarea de catering cu care obișnuiam să lucrez la New York. O femeie micuță care avea grația lui Jackie Kennedy, însă înfățișarea unui buldog. Le impunea respect tuturor celor care lucrau pentru ea și avea darul de a face ca fiecare eveniment să strălucească. Personalul ei era mereu impecabil, iar până în seara asta, habar n-aveam cât de mult munceau oamenii ăia. Mă întreb dacă Marcy se gândește la moartea mea. Dacă se va ocupa de catering la înmormântarea mea.

În timp ce merg printre invitați, oferind scoici învelite în șuncă, trec pe lângă o femeie frumoasă îmbrăcată într-o rochie albastră mulată, certându-se în șoaptă cu un bărbat bine făcut care trebuie să fie unul dintre jucători.

— Încetează, Donny! zice femeia printre dinți.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac!

Nervii mi se încordează din reflex, cu toate că știu că nu vorbește cu mine. Însă felul în care scuipă cuvintele înspre ea, cu vocea plină de venin, mă face să trec repede pe lângă ei, cu ochii plecați, înspăimântată, cu pielea de găină. Știu cum e să fii obiectul acestui gen de furie. Și îmi doresc să mă pot întoarce să o ajut cumva pe acea femeie. Mă întreb câți oameni de aici știu că el o tratează așa. Dintre ceilalți jucători. Dintre soțiile și iubitele lor. Oare văd asta și privesc în altă parte, așa cum atâtea persoane au făcut-o cu mine? Oare vorbesc între ei în șoaptă, însă nu fac nimic să o ajute? Mă simt furioasă și neputincioasă pentru modul nepăsător în care oamenii nu sunt atenți la problemele altora și știu că nici eu nu sunt mai bună. Văd ce se întâmplă și nu fac nimic.

Îi urmăresc în timp ce se îndepărtează de mine și sunt înghițiți de mulțime, văd mâna lui pe spatele ei, știind cât de ușor se poate transforma această grijă în agresivitate.

Pe la jumătatea cinei, un bărbat se apropie de microfonul instalat în fața meselor și mulțimea aplaudă. Îmi iau tava și rămân în picioare lângă peretele din spate pentru a asculta. Are vocea unui crainic de radio și vorbește despre anii în care a muncit în interiorul cabinei la stadion. Însă atenția mea e curând atrasă din nou de acel cuplu, aflat acum în fața mea. La început, el încearcă s-o facă să tacă spunându-i probabil platitudini și făcându-i promisiuni, însă ea nu mai vrea să audă nimic. Furia ei crește și mă încordez, așteptându-l să reacționeze. *Nu-l enerva,* o implor în tăcere. *Încă ai timp să schimbi lucrurile.* Palmele îmi transpiră și respir precipitat, dar încerc să mă calmez amintindu-mi că toate cuplurile se ceartă. Doar pentru că soțul meu obișnuia să mă lovească, asta nu înseamnă că acest bărbat o va lovi pe femeia de lângă el. Și cu toate astea, corpul meu reacționează. Se încordează. Se pregătește.

Bărbatul de la microfon stârnește alte râsete, care acoperă zgomotul certei lor pentru o clipă, însă când râsetele încetează din nou, cuvintele lor umplu tăcerea.

Capetele se întorc spre ei. Femeia încearcă să se îndepărteze, însă Donny o apucă de braț, trăgând-o lângă el, iar invitații din apropierea lor exclamă uluiți.

Sunt destul de aproape de ei ca să văd frica din ochii femeii. Doar pentru o fracțiune de secundă, însă suficient ca să înțeleg că acest lucru s-a întâmplat și înainte. Că ea știe ce urmează.

Fără să mai stau pe gânduri, las tava goală jos și mă îndepărtez de perete, iar din doi pași uriași ajung între ei, făcând ceea ce nimeni nu a făcut pentru mine. Îmi apăs palma pe umărul bărbatului și-i zic:

— Trebuie să-i dai drumul!

Surprins, îi dă drumul, iar femeia își retrage brațul. Și-l masează, aruncându-i priviri ucigătoare peste umărul meu, spunându-i:

— Ești un mincinos afurisit, Donny!

Câteva persoane devin neatente la discurs și se uită la noi trei.

— Cressida! zice el. Îmi pare rău. N-am vrut.

— Să nu mă urmărești! Să nu mă suni! S-a terminat!

Femeia trece pe lângă mine îndreptându-se spre ieșire, iar eu mă retrag.

Și atunci le văd. Trei telefoane mobile îndreptate spre noi, înregistrând.

Eva

Berkeley, California
Decembrie
Cu două luni înainte de accident

Eva derulă banda și ascultă din nou vocea lui Dex. *El a refuzat să facă ce i s-a spus. Nu vreau să ți se întâmple același lucru.*

Tot nu era destul, așa că începu să țină un jurnal, notând numărul de pilule făcute și datele la care i le înmâna lui Dex. Nu putea să riște mereu făcând înregistrări, plus că nu știa dacă-i vor fi de folos agentului Castro. Era ca și cum ar fi încercat să conducă pe orbește. Trebuia să nimerească drumul din instinct, pe ghicite.

Și cu toate astea, încerca din răsputeri să nu se gândească la ce se putea întâmpla dacă era descoperită. În ciuda eforturilor de a se concentra tot timpul, imaginile i se derulau ca într-un film în spatele pleoapelor, smulgând-o din somn în timpul nopții, transpirată și panicată, sigură că lucrurile nu o să meargă. Convinsă că ei știau deja. Însă se folosea de această teamă făcând și mai multă treabă, nopțile ei nedormite fiind mai multe și mai frecvente, în timp ce aștepta să vadă dacă se va întoarce Castro. Îl simțea pe undeva pe acolo, o prezență apăsătoare care o pândea din colțuri întunecate, omorându-și timpul, iar ea nu spera decât că va fi pregătită când el va apărea din nou.

Jos, cineva ciocăni la ușă. Ea și Liz plănuiau să cumpere un brad de Crăciun de la o pepinieră pe care Liz o găsise pe internet. Eva refuzase — nu o dată, ci de două ori —, invocând motive pe care Liz le respingea. O bătu la cap, până când Eva capitulă, argumentând că era mai ușor să-i facă față lui Liz decât să continue să o evite. Liz va mai fi aici doar o singură lună, apoi va pleca înapoi la Princeton pentru semestrul de primăvară. Eva se străduia să ignore tristețea pe care o simțea ori de câte ori își

închipuia apartamentul lui Liz liniștit și gol. Însă dacă totul decurgea bine, Eva va pleca la scurt timp după aceea și nu va mai conta.

Se grăbi să coboare scara, întinzând mâna după haină și deschizând ușa. Însă nu era Liz. Era Dex.

— Ce faci aici? întrebă ea.

El nu pierdu timpul să o salute. Intră în casă, închizând ușa cu piciorul în urma sa, cu o expresie dură pe chip.

— De-a ce te joci?

Panica o luă în stăpânire la gândul că, cine știe cum, cineva își dăduse seama ce făcea.

— Nu înțeleg, șopti ea.

— Din pachetul de săptămâna trecută au lipsit 100 de pilule.

— Poftim? Nu! E o greșeală.

— Nu mai spune… o greșeală…, zise Dex. Ce dracu', Eva? Vrei să fii omorâtă?

Ea scutură din cap, disperată să-l facă pe Dex să înțeleagă, disperată să-l scoată din casă înainte ca Liz să-și facă apariția.

— Sunt obosită, zise ea. Nu dorm. Probabil că am numărat greșit.

Nu putea să explice cât de epuizată era încercând să fie două persoane complet diferite în același timp.

— Trebuie să-ți repari greșeala.

— O voi face!

— Azi! insistă el.

Alături, auzi pașii lui Liz coborând scările și Eva închise ochii pentru o clipă.

— Nu pot azi.

— Ai ceva mai important de făcut? o întrebă el, părând să nu o creadă.

Ea se uită în jos la haina ei, pe care încă o strângea în mână.

— Eu și vecina mea cumpărăm un brad de Crăciun.

Dex se uită în sus la tavan, ca și cum nu-i venea să creadă ce-i spunea, și își trecu mâna peste maxilar.

— Iisuse Hristoase! zise el.

Apoi se uită la ea, ochii lui cenușii străpungând-o.

— Îți dai seama cât de tare m-am străduit să-l conving pe Fish să mă lase pe mine să rezolv asta? Că a fost cât pe ce să trimită pe cineva care n-ar pune întrebări sau n-ar da nici doi bani pe un brad de Crăciun?

Vocea lui devenea mai puternică și Eva își făcu griji că va fi auzită prin perete. Sau de pe verandă, unde Liz s-ar putea afla în orice moment.

Ca la un semnal, o auzi pe Liz închizând ușa de la intrare și încuind-o.

— Trebuie să pleci, Dex. O să mă ocup de asta. Promit!

El se uită la ea ca și cum încerca să vadă dacă îl minte, să înțeleagă dacă se întâmpla ceva mai important.

— Până mâine, zise el.

— Mâine, conveni ea.

Dex deschise ușa și dădu nas în nas cu Liz, speriată, cu mâna ridicată ca să ciocănească.

— Bună, zise ea, privirea ei trecând curioasă de la Dex la Eva.

Dex zâmbi.

— Am auzit că mergeți să cumpărați un brad. Distracție plăcută!

Le făcu cu ochiul — mereu pregătit pentru a-și juca rolul —, după care coborî scările și se îndepărtă cu pași mari.

— Cine era? întrebă Liz. E frumușel…

Eva încercă să se adune, să se relaxeze, să aibă același ton prietenos ca al lui Dex. Ultimul lucru pe care își dorea să-l facă acum era să cumpere un brad, însă, dacă dădea înapoi, Liz i-ar fi pus 100 de întrebări.

— Îl cheamă Dex, zise ea.

— Voi doi sunteți…? zise ea, fără să mai continue.

Eva închise ușa și o încuie.

— E complicat, zise ea. Hai să mergem!

Pe când se îndreptau către nord spre Santa Rosa, kilometrii parcurși o ajutau pe Eva să uite de cele întâmplate, făcând din acel incident un mic bulgăre și lăsându-l acolo unde se afla, asemenea unei pietricele din pantof. Era furioasă pentru că fusese neglijentă. Pentru că lucrase atât de neatent, încât făcuse o

asemenea greșeală. Nu putea risca să atragă atenția asupra propriei persoane, deși exact asta făcuse.

Pe drumul până la pepinieră, elaboră un plan. După ce se întorceau la Berkeley, va munci toată noaptea. Din nou. Își dublă eforturile de a se concentra asupra lui Liz, care descria bradul pe care-l vor cumpăra, unul special pe care-l vor planta în fața casei lor, în loc să-l fixeze într-un suport cu apă timp de câteva săptămâni.

— N-o să-ți vină să crezi cât de frumos va fi, îi spuse Liz în timp ce mergeau printre șiruri întregi de brazi înalți, maiestuoși.

Cerceta fiecare arbore — verificând să vadă dacă era plin de crengi până sus —, după care se muta la următorul. Vorbea încet, purtată de amintiri.

— Eu și tatăl meu obișnuiam să facem asta când eram copil. În toate locurile în care am stat — și au fost multe —, căutam amândoi un brad nou, pentru toată familia.

Ea întinse mâna în timp ce mergeau, mângâind acele brazilor cu vârful degetelor.

— Tata făcea din Crăciun ceva magic.

Când Eva era micuță, când credea că exista încă o șansă ca ai ei să se întoarcă după ea, obișnuia să-și imagineze cum ar fi fost Crăciunul dacă ar fi crescut în familia ei biologică. Dacă mama ei n-ar fi fost dependentă de droguri, ci ar fi fost genul de părinte care să insiste că Moșul era adevărat, rămânând trează până târziu ca să împacheteze jucării și să umple ciorapii cu daruri. Și când Eva s-ar fi trezit, ar fi dat fuga la brad și ar fi rupt hârtia de împachetat, fiecare cadou fiind tot mai mare și mai bun decât cel de dinaintea lui, descoperind în fiecare pachet exact ce-și dorea. Poate ar fi venit în vizită și bunicii ei, chiar și familia extinsă. Poate ar fi venit verișori și alți copii care să întregească imaginea familiei perfecte. Însă acum acea imagine se schimbase — acele Crăciunuri ar fi fost apăsătoare în absența mamei ei.

— Fiica ta o să vină de Sărbători? întrebă Eva, neștiind ce ar simți dacă ar întâlni-o pe Ellie, dacă ar fi înlocuită în inima lui Liz de către fiica sa.

— Lucrează…, zise ea.

Tonul ei sugera că nu voia să discute mai mult despre asta.

Liz se strecură printre doi brazi, pe un alt rând.

— Ăsta! strigă ea, înconjurată de crengile groase ale brazilor, în timp ce călcau pe un covor de ace.

Eva o urmă și o găsi în fața unui brad de aproape 2,5 metri, cu o formă perfectă.

— Cum o să-l ducem acasă?

Eva se imaginează împreună cu Liz conducând pe autostradă, cu pomul de Crăciun masiv legat pe acoperișul mașinii și cu rădăcinile atârnând în spatele lor.

— O să ni-l livreze ei, zise Liz, dând încet ocol bradului, uitându-se la el din toate unghiurile. Îl vom împodobi cu luminițe strălucitoare. Ne putem strânge laolaltă, facem câte o ciocolată caldă, stăm pe verandă și îl admirăm. Partea bună e că bradul va rămâne aici an de an. Nu vor mai fi pomi aruncați după Anul Nou, zise ea.

De parcă Eva ar fi știut cum e să arunci un brad de Crăciun.

— Și dacă plouă?

Liz ridică din umeri.

— Iluminare exterioară. Ornamente de sticlă și ceramică. Am cutii întregi acasă, în New Jersey. Însă nu puteam suporta ideea unui Crăciun fără brad, așa că am împachetat unele dintre preferatele mele și le-am adus cu mine.

Liz luă eticheta care li se înmânase la intrare și o agăță de brad, revendicându-l ca fiind al lor, și scoase o alta pe care o luaseră cu ele la intrarea în pepinieră pentru a putea plăti.

Lumina se topea în întuneric pe când demarau din parcare și se îndreptau spre sud, către casă. Eva se rezemă de spătarul scaunului și privi pe geam în timp ce lumina caldă a după-amiezii începu să pălească, gândindu-se la lunga noapte care o aștepta.

Bradul le-a fost livrat două zile mai târziu, cu rădăcinile înfășurate într-un sac de pânză. Veni cu un camion enorm care avea și echipament de săpat o groapă suficient de adâncă pentru a-l planta. Liz supraveghe întreaga activitate, alegând un loc în

fața verandei. După ce bradul a fost plantat și lucrătorii plătiți, primind și bacșiș, Liz deschise ușa de la intrare și aduse o cutie pe a cărei etichetă scria *Crăciun*.

În timp ce din sistemul audio al lui Liz se auzeau colinde, se apucară amândouă de lucru. Mai întâi înșirară beculețele cu lumini intermitente, apoi ornamentele. Liz avea o poveste pentru aproape fiecare dintre ele. Daruri de la colegi și foști studenți, de care-și amintea cu detalii, cu afecțiune. Cele din ceramică lucrată manual datau de când fiica ei, Ellie, era micuță.

— Sunt, probabil, singurul profesor invitat care a împachetat vreodată o cutie cu ornamente de Crăciun pentru un post de șase luni, zise ea. Însă n-am avut niciun Crăciun fără pom.

Puse deoparte o ghirlandă făcută din aluat, cu numele *Ellie* scris pe spate, având pe chip o tristețe mută, pe care Eva se prefăcu că n-o observă.

În timp ce lucrau, Eva se pomeni că vrea să se miște mai încet, să facă să dureze seara aceea. Se gândi la acest moment al anului, când totul se va fi rezolvat, într-un fel sau altul. Va fi ori altundeva departe, ori moartă. Și Liz va fi plecată de mult, scurtul ei timp petrecut la Berkeley devenind o amintire îndepărtată, iar Eva doar un alt nume pe o felicitare de Sărbători.

După ce ultima decorațiune a fost atârnată, Liz dispăru înăuntru și se întoarse aducând ceva împachetat în hârtie. În timp ce înmâna pachetul Evei, zise:

— Am vrut să fiu prima persoană care-ți dă un ornament de Crăciun. Sper că de acum încolo, oriunde vei fi, oriunde vei merge, te vei gândi la mine când te vei uita la el.

Eva despachetă darul, scoțând la iveală o pasăre albastră din sticlă lucrată manual.

— Mierla albastră e vestitorul fericirii, zise Liz. Asta e dorința mea de Crăciun pentru tine.

Eva își trecu degetele peste sticla netedă. Detaliile de pe ea erau uimitoare, cu spirale de culoare albastru-închis și purpuriu, topindu-se pe alocuri într-un alb de gheață.

— Liz, șopti ea. E incredibilă! Mulțumesc!

Întinse mâinile și o îmbrățișă pe Liz.

Femeia o strânse la pieptul ei, îmbrățișând-o într-un fel în care Eva își închipuise mereu că o putea face maică-sa, și ea aproape că cedă, atât de puternică era dorința ei de a arăta că există. Dorința de a fi văzută, în loc să se tot ascundă, să-și măsoare cuvintele și să aibă grijă la tot ce face. Totul părea prea mult de dus de una singură, iar Liz era genul de persoană care ar fi putut-o ajuta să iasă la suprafață. Cuvintele ei rămaseră nerostite, iar ea, tremurând, ezitând să se elibereze, și le înăbuși.

— Eu nu ți-am luat nimic.

— Prietenia ta e cel mai frumos dar, zise Liz. Hai să aprindem luminițele și să bem o ciocolată caldă!

Aduseră scaunele din sufrageria lui Liz pe verandă și se așezară cu picioarele sprijinite pe balustradă. Bradul lumina seara întunecată, făcând-o să strălucească, toate celelalte lucruri din jur fiind înghițite de întuneric.

— Am aflat că mama mea a murit, zise Eva, vocea ei fiind doar o șoaptă în întuneric.

Nu-i putea spune lui Liz adevărul despre viața ei, însă îi putea spune măcar atât.

— A murit când eu aveam opt ani.

Liz se întoarse în scaunul ei și se uită la ea.

— Îmi pare atât de rău! zise ea.

Eva ridică din umeri, încercând să se întărească în fața durerii pe care încă o simțea în urma acestei descoperiri.

— Încerc să-mi spun că așa e mai bine. Mai simplu. Că ăsta e un motiv bun pentru care nu a încercat să mă caute.

— Da, e un mod de a privi lucrurile, zise Liz, întorcându-se din nou către brad. Vei încerca să-ți găsești bunicii?

Eva se gândi la felul în care descoperirea morții mamei sale o devastase și nu credea că avea puterea să fie din nou dezamăgită.

— Nu cred, zise ea. E mai ușor să nu știi.

— E mai ușor până când… nu mai e ușor, zise Liz. Ăsta e, într-un fel, modul în care funcționează viața. Când te vei simți pregătită, poate că vei căuta din nou.

Cu fiecare conversație, cu fiecare confidență pe care Eva o făcea, o atrăgea pe Liz mai aproape de ea, spre ea cea adevărată.

Voia deopotrivă s-o îndepărteze pe Liz, dar să o și apropie. Se liniștea dacă împărtășea din secretele ei. Dacă știa că, și după ce dispărea și începea o nouă viață, cineva ar fi păstrat frânturi din vechea ei persoană și și-ar fi amintit cine fusese ea.

În depărtare, clopotele turnului Campanile bătură ora. După care, Liz zise:

— Bărbatul acela de deunăzi… Spune-mi mai multe!

Eva ezită, obosită să mai mintă.

— Nu-i nimic, zise ea în cele din urmă. E doar un prieten.

Liz cumpăni explicația ei câteva momente, înainte de a întreba:

— Ești în siguranță?

Eva îi aruncă o privire.

— Bineînțeles. De ce?

Liz ridică din umeri.

— Am crezut că aud țipete. Și chipul său, pentru o fracțiune de secundă…

Dar nu mai continuă propoziția, ci trecu mai departe.

— Fostul meu soț obișnuia să facă asta. Să fie furios acum, pentru ca în clipa următoare să-și pună o mască peste adevăratul său chip, zise și dădu din cap. Pur și simplu, a declanșat ceva în mine, asta-i tot!

Eva se gândi să-i spună lui Liz un crâmpei de adevăr. Că Dex era un coleg. Că ea făcuse o greșeală la muncă și îl pusese într-o situație proastă față de șeful lor. Însă asta era șmecheria cu adevărurile spuse pe jumătate. Duceau atât de repede la dezvăluiri importante… ca atunci când aluneci pe un deal, câștigând tot mai multă viteză.

Liz se întoarse din nou în scaunul ei, cu fața spre Eva, privind-o, așteptând-o să-i explice.

— Aveam planuri să ne întâlnim la prânz, zise ea în cele din urmă. Am uitat. Era furios. Însă e în regulă. Eu sunt în regulă.

Liz se uită la ea, de parcă ar fi cântărit povestea Evei, așteptând urmarea. Însă Eva rămase tăcută, simțind cum curiozitatea și îngrijorarea lui Liz se transformă în tristețe. Și în dezamăgire că Eva nu avea încredere în ea pentru a-i spune adevărul.

— Mă bucur să aud asta, zise Liz în cele din urmă.

În timp ce Eva se uita la pom, ceva se schimbă înlăuntrul ei — ceva strălucitor, vulnerabil și periculos se ridica aproape de suprafață, străpungându-i exteriorul dur. Și Eva știu, fără urmă de îndoială, că iubirea lui Liz pentru ea era mai înfricoșătoare decât orice făcuse vreodată, din cauză că știa că nu o va avea mereu alături.

Mult timp după ce Liz se duse la culcare, Eva rămase acolo, privind cum casele de pe stradă se întunecau, una după alta, nedorindu-și să stingă becurile pomului și să meargă înăuntru. *Nu încă*, îi șoptea o voce stinsă înlăuntrul ei. Se simți invizibilă, ca și cum era spiritul a ceea ce fusese cândva, venit să viziteze această viață și s-o conducă în alt loc mai bun.

Din spatele beculețelor bradului, Eva auzi sunetul încet al unor pași. Se ridică, simțurile ascuțindu-i-se, gândurile fugindu-i imediat la Dex, la Fish și la faptul că nici măcar n-ar ști că era el decât când ar fi prea târziu. Un bărbat apăru pe aleea din față, învăluit în umbra care era și mai întunecată din pricina luminilor strălucitoare ale pomului, și ea mări ochii în noaptea neagră pe măsură ce el se apropia de ea. Agentul Castro păși în cercul de lumină din jurul bradului și se sprijini de balustrada verandei.

Eva rămase așezată și așteptă. Toate aceste săptămâni în care se pregătise. Se organizase. Făcuse planuri. Și acum sosise momentul.

Aruncă o privire spre ferestrele întunecate ale lui Liz și zise:

— De cât timp aștepți?

— De mult timp, zise el. De ani de zile.

Eva se uită atent la chipul lui, oboseala subliniindu-i pomeții, și își dădu seama că ei doi nu erau atât de diferiți. Amândoi erau epuizați din cauza încercării de a menține o aparență care devenise greu de manevrat.

Cu voce scăzută, el zise:

— Ce-mi poți spune despre un bărbat pe nume Felix Argyros?

Eva rămase cu ochii ațintiți la brad.

— N-am auzit niciodată de el.

Măcar asta era adevărat.

— E posibil să-l știi drept Fish.

Ea nu răspunse. Cât timp nu spunea nimic, putea rămâne în interiorul acestui spațiu neutru, unde nici nu l-ar trăda pe Fish, și nici n-ar trebui să mintă un agent federal.

— Nu tu ești ținta mea, Eva! continuă el. Dacă mă ajuți, te pot proteja.

Eva scoase un hohot de râs scurt și trist. Dacă Fish ar ști că agentul Castro era aici în acel moment, Eva n-ar mai apuca sfârșitul săptămânii.

— Va trebui să alegi, zise el.

— Credeam că grupul operativ a fost desființat.

Dacă agentul Castro era surprins de faptul că ea știa acest lucru, nu lăsă să se vadă.

— Hai să spunem doar că grupul a fost redus. Te-ai transformat într-o adevărată fană a sportului.

Eva își menținu privirea ațintită la brad, deși toată atenția ei era îndreptată spre Castro, observându-i postura, urmărindu-i limbajul trupului. Știa că el nu avea nicio probă împotriva ei, altminteri ar fi arestat-o, nu s-ar fi strecurat pe veranda ei târziu, în noapte, să-i pună întrebări.

— Sunt doar o chelneriță căreia îi plac fotbalul și baschetul, zise ea.

— Vrei să știi ce cred eu? întrebă el.

— Nu neapărat.

— Cred că vrei să ieși din afacerea asta.

Vocea lui era blândă, însă cuvintele lui o pătrundeau oricum, atât de bine înțelegea totul. Atâtea lucruri care se petreceau în mintea ei, el deja le știa.

Eva îi aruncă o privire rapidă și el zâmbi, de parcă tocmai primise o confirmare.

— Timpul se scurge, zise el, ridicându-se de pe balustradă și rămânând în picioare. Această conversație poate să rămână secretă sau pot lăsa să-mi scape două vorbe către cineva din interiorul departamentului. Cum crezi că va recepționa Fish acest mesaj?

El scutură din cap ușor și adăugă:

— Chiar dacă îi spui tu prima despre conversația noastră, ar avea îndoieli. Și, din experiența mea, îndoielile creează mereu probleme.

Eva se uită la el, nu-i mai rămăsese decât o variantă.

— De ce eu? îl întrebă ea.

Castro o privi fix în ochi și zise:

— Pentru că vreau să te ajut.

Îi lăsă cartea de vizită pe balustradă și porni pe aleea din față, dispărând la fel de silențios precum apăruse.

Claire

Sâmbătă, 26 februarie

Înapoi în mașină către casă de la evenimentul sportiv, eu și Kelly suntem tăcute, mintea mea fiind în alertă, încercând să rescriu ceea ce tocmai făcusem. Știu ce vor face acei oameni cu înregistrările video și fotografiile pe care le-au făcut. Le vor pune mai întâi pe internet, apoi vor ajunge la televiziuni. Întrebarea este: oare mă va recunoaște cineva și cât de curând?

Îmi place liniștea din mașină și mă uit pe geam, privind apartamentele întunecate care sunt orientate în partea opusă autostrăzii. În timp ce ne îndreptăm către rampă, Kelly zice:

— Ce s-a-ntâmplat?

Îmi feresc chipul, întrebându-mă ce ar spune ea dacă i-aș destăinui tot ce s-a întâmplat în ultimele câteva zile. Îmi imaginez cum ar face ochii mari pe măsură ce aș vorbi, groaza ei spulberând prietenia dintre noi.

— La ce te referi? o întreb.

— Felul în care ai intervenit între Donny și iubita lui când el s-a pierdut cu firea. Ce ți s-a-ntâmplat înainte de a veni aici?

Drumul e aproape pustiu la ora asta atât de târzie din noapte și mașina alunecă de pe o bandă pe alta, rămânând pe cea din mijloc.

— E mai bine să nu știi.

Kelly e atentă la drum, farurile din direcția opusă luminându-i scurt chipul, rămânând apoi în întuneric.

— Soțul tău te-a lovit?

Las întrebarea să plutească în aer, întrebându-mă dacă am curajul să răspund. În cele din urmă, șoptesc:

— De multe ori.

— Și acum îți faci griji că e posibil ca el să vadă filmele și să te găsească.

— Nu știu cum de-am putut să fiu atât de proastă.

Ieșim de pe autostradă și ajungem în centrul Berkeley-ului și, imediat, ne apropiem de casa Evei. Când oprește în față, se întoarce către mine:

— Lasă-mă să te ajut!

Știu mai bine decât oricine cum te pot măcina secretele, rupându-te de restul lumii. N-am avut niciodată o prietenă adevărată în New York, în afară de Petra, pentru că am avut atâtea de ascuns! Atâtea secrete! Iar acum, că am scăpat de-acolo, nu s-a schimbat nimic. Trebuie s-o țin pe Kelly la distanță pentru a-mi proteja secretele. Doar că sunt alte secrete.

Schițez un zâmbet, dorindu-mi mai mult decât orice ca eu și Kelly să putem fi prietene.

— Mulțumesc, zic. Dar e posibil să fie prea târziu.

Ajungând în fața calculatorului meu, tastez adresa de internet a site-ului *TMZ*. În partea de sus e un link care prezintă cearta dintre Donny și Cressida, postat cu doar 45 de minute în urmă. Titlul e „Cearta dintre vedeta baseball Donny Rodriguez și iubita lui devine fizică“. Dau clic pe el și filmul apare. Nu are sunet, e doar imaginea, însă rezoluția e incredibil de bună. Îi arată pe Donny și pe Cressida certându-se, felul în care el o înșfacă de braț și o trage spre el, apoi pe mine, intervenind în toiul conflictului lor.

Sunt deja peste 200 de comentarii și, cam pe la jumătate, dau de asta:

> NYînvățatul: Bună, nu vi se pare că femeia asta din fundal seamănă puțin cu soția moartă a lui Rory Cook?

— Nu! respir precipitat în camera pustie și mă gândesc la alerta Google pe care a activat-o această menționare.

Alertă către e-mailul lui Danielle. Către Rory.

Mă duc repede la căsuța lui poștală și deschid fișierul de alerte. E-mailul e primul dintr-o listă lungă de notificări, și instinctul îmi spune să-l șterg. Însă n-aș face decât să amân inevitabilul. Danielle o să vadă alerta, o s-o citească și o să dea clic pe link. O

să se uite la video, probabil de mai multe ori, înainte de a i-l trimite lui Bruce. Împreună, se vor gândi la cea mai bună cale de abordare a lui Rory, să-i arate că soția sa, care era pe cale de a-l părăsi și care se presupune că a murit, e în viață, e bine și lucrează pentru un furnizor de catering din Oakland.

Bifez caseta de lângă mesaj, împreună cu alte câteva, pentru mai multă siguranță, și apăs tasta *Șterge*, apoi trec totul în coșul de gunoi și îl golesc și pe acesta. Oricum, sunt terminată.

Până duminică dimineață, peste 100 000 de oameni au văzut videoul și derulez cel puțin 100 de replici la comentariul de seara trecută. Majoritatea îl critică pe NYînvățatul pentru că e orb, prost sau pur și simplu un adept al teoriei conspirației.

Persoanele ca tine sunt ceea ce e greșit în țara asta. Te ascunzi în spatele calculatorului și arunci teorii nefondate, în speranța de a deveni faimos.

Dar NYînvățatul nu renunță. A postat o captură de ecran cu chipul meu din video și, lângă aceasta, o imagine din revista *Stars Like Us*. „Voi să-mi spuneți“, zice el.

„Chiar arată la fel“, admite un alt comentator. „Dacă schimbi părul, poate.“

Știu că în ciuda părului blond și scurt, Rory mă recunoaște imediat. După felul în care mă mișc; iar expresia de pe chipul meu în timp ce intervin între Donny și Cressida e de neconfundat. E doar o chestiune de timp până când Rory o să vadă filmul și o să-mi dea de urmă — prin Tom sau Kelly — și trebuie să fiu departe de Berkeley când se va întâmpla asta.

Însă până acum, în această dimineață, fișierul Doc rămâne gol, nu apar cuvintele care mă aștept să se materializeze aici în orice moment.

Ai văzut videoul? Crezi că e ea?

Însă când mesajul apare în cele din urmă, acesta nu e despre video.

Bruce Corcoran:
Charlie mi-a trimis o schiță de mesaj a unei declarații de presă și o depoziție.

Rory Cook:
Ce-i în ea?

Bruce Corcoran:
Totul.

Cuvântul rămâne acolo și îi simt greutatea, indiferent la ce se referă.

Bruce continuă să tasteze și pot, efectiv, să-i percep tonul liniștitor.

Bruce Corcoran:
Evident, nu vom lăsa să se întâmple asta. Avem oameni care caută în trecutul lui Charlie. Până la colegiu. Vom găsi ceva care să pună capăt acestui lucru.

Rory Cook:
Sunt multe acolo. Ține-mă la curent!

Bruce Corcoran:
Așa o să fac.

O bătaie în ușă, la parter, mă face să tresar. Mă strecor jos și mă uit pe fereastră; o văd pe Kelly stând pe verandă, ținând două căni de cafea de la cafenea. Sunt tentată să nu răspund, să mă întorc la etaj să aflu ce înseamnă *totul* și ce știe mai exact un contabil-șef de la fundație despre ultimul weekend al lui Maggie Moretti cu Rory.

Dar m-a văzut.

— M-am gândit că poate ai nevoie de niște cafeină în dimineața asta, strigă ea prin ușa închisă. Voiam să-ți mulțumesc că le-ai

ajutat pe fete ieri. Au terminat seara trecută și a ieșit destul de bine.

Ne instalăm pe canapea, cu măsuța joasă între noi. Kelly ia o înghițitură din cana ei și eu o țin pe-a mea între palme, încălzindu-mi-le.

— E un video cu mine pe *TMZ,* îi spun.

— L-am văzut, zice ea. Însă e doar pe internet. Nimic la televizor. Deci, cu excepția cazului în care fostului tău soț îi place să caute pe site-uri cu bârfe despre celebrități, vei fi probabil în regulă.

Dacă nu s-a uitat la comentarii, înseamnă că nu a citit suficient, astfel încât să dea de ce spune NYînvățatul. Învârt cana între palme, dorindu-mi să-i pot spune că nu-i atât de simplu. Că nu o să se termine așa.

— Mulțumesc că ai trecut să vezi ce fac… și pentru asta, spun și arăt spre cana de cafea. Dar trebuie să-mi fac bagajele. Plec după-amiază.

Mă uit în jur la camera care a fost refugiul meu în ultimele câteva zile. Haina mea, aruncată pe spătarul scaunului, teancul de ziare pe podea lângă canapea… cât de repede m-am simțit aici ca acasă.

— Există totuși o șansă ca el să nu vadă videoul.

Las cafeaua pe masa dintre noi, neatinsă.

— E mai complicat decât crezi.

— Atunci explică-mi, zice ea. Dacă ai nevoie de bani, îți împrumut eu. Dacă ai nevoie de alt loc unde să stai, am o prietenă care-ți poate găsi unul.

În acest moment, îmi amintesc de mama, care nu ezita niciodată să ajute pe cineva la nevoie, chiar și atunci când nu-și permitea să o facă. Vreau mai mult ca orice s-o las pe Kelly să mă ajute. Însă nu pot risca s-o atrag pe ea — sau familia ei — în ceva atât de complicat.

— Mulțumesc, zic. Apreciez tot ce ai făcut, mai mult decât poți să crezi.

— Dă-mi voie cel puțin să te ajut să câștigi mai mulți bani înainte de a pleca. Tom are o petrecere în după-amiaza asta. Nu o să fie nimeni din mass-media, promit! Doar un eveniment într-o

casă de pe deal, cu o priveliște mortală. Te pot lua la 2 și te aduc înapoi la ora 9.

Schițează către mine un zâmbet trist.

— Destul de devreme ca să poți pleca astăzi.

De cealaltă parte a zidului din camera de zi, în garajul întunecat, se află mașina Evei și simt nevoia să plec chiar acum. Să nu mai pierd niciun minut. Să arunc cafeaua la gunoi, să curăț mizeria pe care am făcut-o în ultimele zile, să-mi pun lucrurile în mașina ei și să demarez.

Însă prudența mă oprește. Nu-mi pot permite să fiu impulsivă, să fac încă o greșeală. Trebuie să-mi fac un plan. Să stabilesc unde urmează să merg, să adun din biroul Evei documentele relevante de care e posibil să am nevoie și să împachetez. Chiar dacă Rory vede videoul fix în această secundă, cel mai devreme poate să ajungă în oraș mâine-dimineață. Pot pleca în această seară, cu încă 200 de dolari în buzunar. Nu-mi pot permite să spun nu.

— Ne vedem la 2!

După ce Kelly pleacă, mă duc iar sus la calculator, sperând să văd mai mult din discuția despre Charlie. Însă fișierul Doc e din nou gol și simt tăcerea ca pe o amenințare, o șoaptă pe care doar eu o pot auzi.

Încep cu biroul Evei, caut cel mai recent extras bancar și îl pun deoparte. Din cutia din colț, scot titlul și numărul de înmatriculare al mașinii ei, cardul de asigurări sociale și certificatul de naștere și caut pentru a doua oară, fără succes, un pașaport. Mă văd undeva departe, într-un oraș mare precum Sacramento sau Portland. Poate Seattle. Găsind un motel ieftin sau un hostel, apoi o slujbă, completând informațiile despre Eva în declarația de venit, entuziasmată de câte posibilități am!

Iau un fluturaș de salariu de la DuPree's, restaurantul unde a lucrat Eva, și îl adaug la teancul pe care-l iau cu mine. Poate îl voi folosi ca recomandare. Întind mâna și îmi ating părul blond și scurt. Pentru oricine din afara Berkeley-ului, eu *sunt* Eva James. O pot dovedi cu un carnet de conducere. Un cont bancar, un card de asigurări sociale și declarații fiscale. Ca o oglindă care

deformează, nu mai sunt sigură unde mă sfârșesc eu și unde începe ea. Îmi imaginez un manager de restaurant de undeva sunând la DuPree's și întrebând de mine. *Eva James? Mda, a lucrat aici.*

Mă întorc la calculator. Unde ar trebui să merg? Posibilitățile clocotesc înlăuntrul meu. Să mă îndrept spre nord pare să fie cea mai bună alegere, sunt multe orașe mari și mulți kilometri între acest loc și Canada. Poate o să mă întorc să mă stabilesc la Chicago sau Indianapolis. Încep să caut, folosind Craigslist pentru a găsi slujbe și locuri ieftine de locuit, calculând cât timp îmi vor ajunge banii.

După o oră, dau din nou clic pe fișierul Doc, nu e nimic în el, un pătrat alb și gol care nu oferă altceva în afară de stres și de frică. E singurul lucru care mă ține legată de vechea mea viață și sunt tentată să tai răul de la rădăcină, să mă deconectez și să las totul în urmă. Trebuie să-mi găsesc propriul drum înainte, să mă gândesc la propriii mei pași în viitor, nu la un scandal ipotetic legat de Maggie Moretti despre ceva care e posibil să nu fie adevărat. Maggie e moartă. Și, dacă mă pierd cu firea, aș putea să sfârșesc la fel.

Pentru că, odată ce Rory o să vadă videoul, sunt sigură că o să vină după mine. O să ia avionul până în Oakland și o să dea de Tom, cerându-i răspunsuri. Tot ce va putea Tom să-i spună e prenumele meu, Eva. El nu are declarații fiscale. Nu are dosare ale angajaților care să indice măcar unde locuia Eva.

Dar Kelly știe.

Îl și văd pe Rory zâmbindu-i, un zâmbet care-i face până și pe cei mai îndărătnici donatori să scrie un cec. Știu ce va spune despre mine — că am probleme. Dezechilibrată. Predispusă la exagerări și minciuni. Mi-ar plăcea să cred că Kelly o să reziste, însă adevărul e că nu o cunosc destul de bine ca să fiu sigură de ea. Și ăsta e motivul pentru care, până diseară, trebuie să plec.

Petrecerea e într-un loc aflat la capătul unui drum șerpuit, cocoțat pe dealurile Berkeley-ului. Eu și Kelly sosim la puțin timp după ora 2. O verificare rapidă împreună cu Tom, apoi începem

cu așezarea fețelor de masă din pânză albă și apretată pe fiecare masă dintr-o cameră mare cu o vedere de 360 de grade asupra golfului.

— Unde crezi că vei merge? mă întreabă Kelly cu voce scăzută.

Barmanul pe care l-a angajat Tom, un student de 20 și ceva de ani, țopăie în spatele barului, cu căștile în urechi, așezând sticle și ștergând pahare.

Îmi trec mâinile peste fața de masă și privesc pe ferestrele de sticlă la soarele nemilos al după-amiezii care face ca priveliștea să pară ștearsă și murdară.

— Poate Phoenix, mint. Sau Las Vegas. În est, cred.

M-am hotărât să mă îndrept către nord, ocolind Sacramento în favoarea Portlandului. Să economisesc cât mai mult numerar posibil, folosind cardul de debit al Evei și codul poștal ca să fac plinul la benzinărie, mergând cât pot de departe până când se termină banii. Am pus bagajul într-o mică geantă de voiaj, lucruri simple, suficiente pentru a-mi ajunge cel puțin o săptămână pe drum până mă pot instala într-un loc permanent.

Kelly se apleacă mai mult spre mine.

— Să nu accepți să lucrezi într-un cazinou! Acolo îți iau amprentele.

Fac un pas înapoi, întrebându-mă ce știe, ce e posibil să-i fi dezvăluit din greșeală. Ea surprinde expresia de panică de pe chipul meu și zice:

— Stai! Nu vreau să spun nimic cu asta, în afară de faptul că e posibil să vrei să eviți cazinourile, dacă soțul tău colaborează cu poliția ca să te găsească.

Tom își face apariția din bucătărie purtând un halat alb de bucătar și ne cheamă să ne instruiască. Eu și Kelly lăsăm treaba și ascultăm ultimele indicații înainte de începerea petrecerii. Spre final, gazda ni se alătură. E tânără — cam de vârsta mea — și nu ne dă prea multă atenție în timp ce stăm deoparte, lăsându-l pe Tom să ne explice cum va decurge evenimentul. Privirea ei alunecă peste noi ca și cum am fi piese de mobilier, apoi femeia spune:

— Sună perfect. Vă rog să vă asigurați că serviți pe toată lumea cu aperitive.

Curând, eu și Kelly ne mișcăm prin mulțime ducând tăvile grele. Ferestrele mari de sticlă au fost deschise, astfel încât oaspeții pot ieși într-o micuță curte cu gazon care are vedere către Berkeley și golful de dincolo de el. Soarele s-a mutat pe cer și priveliștea care părea aspră mai devreme este acum învăluită în nuanțe bogate de verde și auriu. E o răcoare care m-ar face să tremur dacă n-aș munci atât de mult. Așa cum mi-a spus Kelly, petrecerea este privată, nici urmă de cineva interesat să-i fotografieze pe oaspeți.

La o masă de la marginea curții, las tava jos și strâng paharele murdare și farfuriile goale și îmi las privirea să zăbovească spre linia orizontului. San Francisco e umbrit de nuanțe închise de albastru și violet, pe măsură ce soarele apune, luminile de pe Bay Bridge devenind mai dinamice pe cerul care se întunecă; un șir de mașini se îndreaptă înspre oraș, cu stopurile lor roșii asemenea unui colier strălucitor. În spatele meu, petrecerea continuă, vocile se amestecă cu hohote de râs, se aude zgomot de pahare și tacâmuri și, dincolo de toate aceste lucruri, muzică clasică în surdină.

Iau din nou tava pe umăr și îmi croiesc cu grijă drum către salon. În timp ce trec pragul, o voce se ridică peste celelalte. E o femeie, exclamând de surpriză și bucurie.

— Oh, Doamne Dumnezeule, Claire! Tu ești?

Un fior îmi urcă pe șira spinării, sunt cuprinsă de flăcări și de o panică incandescentă, în timp ce totul se învârte cu mine. Caut îngrozită ieșirea — din față, din spate, nu contează —, cântărind care dintre ele e mai aproape, însă nu pot răzbi prin mulțimea de oameni și nu știu pe unde să fug.

Ar fi trebuit să plec când am avut ocazia. Acum e prea târziu.

Eva

Berkeley, California
Ianuarie
Cu șapte săptămâni înainte de accident

Vântul rece de ianuarie și o hotărâre — într-un fel sau altul, gata! Fie agentul Castro avea s-o ajute să scape, fie avea să scape singură. Se întâlneau într-o parcare goală de pe plaja din Santa Cruz, la o oră și jumătate la sud de San Francisco. Eva spera ca brațul lui Fish să nu ajungă atât de departe. Condusese încet, uitându-se în oglinda retrovizoare, atentă să nu o urmărească cineva. Șoseaua care șerpuia pe dealurile joase ce separau autostrada 101 de coastă avea doar două benzi. De mai multe ori, opri și lăsă mașinile din spatele ei să o depășească. Nimeni nu părea să o observe. Nicio mașină nu o urmărea. Când opri lângă mașina agentului Castro, se simțea încrezătoare că erau singuri.

Coborâră treptele care duceau către plajă, fără să vorbească. Vântul îi flutura părul și valurile care se spărgeau păreau să vibreze înlăuntrul ei. Se întreba ce credeau oamenii despre ei, văzându-i plimbându-se pe plajă în toiul iernii. Oare oamenii credeau că erau un cuplu care discută? Sau poate frați, veniți să împrăștie cenușa unei persoane iubite? Era aproape sigură că n-ar ghici niciodată că erau o traficantă de droguri și un agent antidrog.

— Ai luat decizia corectă, zise el.

Eva privi oceanul, stropii sărați încețoșându-i ochii. Îi displăcea cuvântul *decizie,* ca și cum ar fi ales între o canapea și un scaun, alegând între două opțiuni, cântărind părerile pro și contra.

Simți cum timpul curge mai încet, forțând-o să observe momentul care separa trecutul de viitor. Ultima oară când ceva îi separase viața atât de tranșant, consecințele fuseseră dureroase pentru mult timp, stricând totul.

— N-am decis nimic. Însă sunt dispusă să ascult ce ai de zis, spuse ea în cele din urmă.

Agentul Castro își băgă mâinile în buzunare, mijind ochii.

— Felix Argyros… îl urmărim de mult timp. Sunt sigur că știi că influența lui în zona golfului e extinsă și profundă. Și e periculos. Avem cel puțin trei investigații criminalistice în curs de desfășurare, despre care credem că au legătură cu el.

Eva îi aruncă o privire rapidă.

— Îți pierzi timpul încercând să mă sperii. Știu ce-mi poate face, de aceea nu voi fi de acord cu nimic până nu-mi poți oferi protecție.

Ochii căprui ai agentului Castro îi studiară chipul și ea îi susținu privirea, adunându-și toate puterile pentru a o face, arătându-i că era hotărâtă să facă totul în felul ei. Avea ceea ce voia el și dacă el își dorea acel lucru destul de tare, atunci va fi de acord cu termenii ei.

— Bineînțeles că-ți vom oferi protecție. Vom fi cu tine 24 de ore din 24 până când mărturisești, și am fost autorizat să-ți ofer imunitate deplină.

Eva râse și se uită de-a lungul plajei, unde, în depărtare, o femeie singură arunca în ocean un băț pentru câinele ei golden retriever.

— „Imunitate“ e un cuvânt fără sens. Eu vorbesc despre protecția martorilor. Să-mi dai o nouă identitate, să mă ajuți să mă instalez în altă parte.

Agentul Castro oftă, gândindu-se.

— Pot să întreb, zise el în cele din urmă. Însă nu pot să promit nimic. Nu e un lucru obișnuit cum poate crezi, și noi, de obicei, nu facem asta pentru oameni de calibrul lui Fish.

Eva știa că el trebuia să spună asta, să încerce s-o direcționeze spre ce era mai simplu și mai ieftin pentru șefi.

— Știu ce greu e să obții o condamnare pentru un tip ca Fish. Știu că e posibil să scape din cauza unui detaliu tehnic. Și dacă scapă, ce crezi că mi se va întâmpla? Imunitatea pe care mi-o oferi tu nu mă va ajuta cu nimic.

— Înțeleg, zise agentul Castro. Tot ce pot este să te asigur că știm ce avem de făcut.

— Așa cum ați știut ce aveți de făcut atunci când ați implicat-o pe Brittany?

— Brittany a fost o greșeală, admise el. Însă n-a fost un dezastru absolut, de vreme ce ne-a condus la tine.

Se întoarse cu spatele la ocean pentru a o privi pe Eva în față și haina lui flutură ca o parașută.

— Trebuie să ai încredere în noi.

Eva aproape că râse în hohote. De câte ori avusese încredere în alții, nu fusese bine pentru ea, și nici acum nu va fi altfel.

— Dacă nu mă poți introduce în programul de protecție a martorilor, nu cred că te pot ajuta.

Ochii lui Castro deveniră mai blânzi și ea observă ridurile de expresie. Cineva, undeva, trebuie să știe cum arăta când era fericit și se pomeni întrebându-se cine era acea persoană, cum era să iubească un bărbat care-și petrecea zilele fugind după himere.

— Uite, zise el. Fac chestia asta de mult timp și am văzut multe. Dintre toți cei pe care-i cunosc în branșa asta, tu ești cea care nu se încadrează în tipar.

Eva se uită dincolo de el, la valurile clocotitoare și învolburate dinspre linia orizontului, știind că era doar o iluzie, că orizontul va fi mereu de neatins indiferent cât de departe călătoreai, cât de tare te străduiai să ajungi acolo.

— Nu știi nimic despre mine, zise ea.

— Știu că ai crescut la orfelinat. Știu ce ți s-a întâmplat la Berkeley și știu că n-ar fi trebuit să fii pedepsită doar tu!

Ea își înghiți răspunsul, furioasă pe el că îi știa secretele. Avea nevoie ca cineva să fi spus asta cu ani în urmă, atunci când chiar ar fi putut-o ajuta. Acum? Erau doar cuvinte goale.

— Cred că ești o persoană bună care a fost obligată să facă o alegere imposibilă. Ajută-mă să te ajut, continuă Castro.

Eva se uită la el, încercând să-l facă să creadă că încă se gândea la asta, dând voie tăcerii să se așeze între ei. Știa destule despre viață ca să-și dea seama că, în minutul în care erai de acord cu ceva — fie că era vorba să faci droguri pentru un jucător de fotbal

sau un traficant de droguri, fie că le predai probe agenților federali —, ei încetau să încerce să mai aibă grijă de tine.

— Dacă nu cooperezi, zise el, te vom pune sub urmărire penală. Nu vei mai avea imunitate și nu voi mai putea face nimic pentru tine. Vei merge la închisoare pentru mult timp.

Eva se gândi că avea destule informații pentru Castro, însă în momentul în care i le preda, el va trebui să-i dea ceva la schimb.

— Dacă-mi poți da ceea ce-ți cer, vom putea ajunge la o înțelegere, zise ea.

— Voi face tot ce pot.

Eva se cuprinse strâns cu brațele și zise:

— Presupun că vei continua să mă urmărești. Va trebui să te rog să nu îngreunezi lucrurile. Pari să crezi că Fish e un traficant mediocru, însă, dacă află că am stat de vorbă cu tine, mă va omorî, iar tu nu vei mai avea nimic.

Ea abia dacă vedea drumul de întoarcere către Berkeley, mintea ei preluând controlul, sortând opțiunile și stabilind următorii pași. Indiferent de lucrul pe care putea Castro să-l facă pentru ea, avea nevoie să fie pregătită să se îndepărteze de toate aceste lucruri: Berkeley, casa ei, slujba ei. Și de Liz.

Eva sosi acasă după lăsarea serii, luminile din apartamentul lui Liz fiind calde și primitoare. Se opri să atingă crengile moi ale bradului lor, gol de decorațiuni acum, așteptând alt Crăciun care nu va mai sosi niciodată. Oare Liz și-o va închipui pe Eva aici, decorându-l singură? Oare va încerca s-o sune pe Eva și să se întrebe de ce nu răspunde niciodată la telefon? Se va întoarce să-și viziteze prietenele și va descoperi că Eva plecase și-și abandonase apartamentul? Eva știa cum era să-ți pui întrebări și să nu ai răspunsuri, să te obsedeze, să te tortureze în cele mai liniștite momente și să-ți spui: „de ce?“

Ca și cum ar fi invocat-o, Liz își făcu apariția, deschizând ușa și uitându-se la Eva care încă stătea lângă brad.

— Ce faci acolo afară?

Eva se uită la ea, încadrată de dreptunghiul strălucitor de lumină, și nu-i răspunse.

Liz făcu un pas pe verandă, zâmbetul dispărându-i în momentul în care surprinse expresia Evei.

— Ești în regulă? întrebă ea. Pari supărată.

— Nu, doar obosită.

Liz se uită de parcă voia să mai spună ceva, însă ezită. În cele din urmă, zise:

— Când ai de gând să-mi spui ce ți se întâmplă cu adevărat? De câte ori te întreb, îmi răspunzi în doi peri. Sau îmi spui că ești obosită. Însă nu-i asta. De ce nu vorbești?

— Vorbesc cu tine. Tot timpul.

Liz scutură din cap.

— Nu! Îmi spui lucruri care s-au întâmplat deja. Care s-au încheiat deja. Dar nu știu aproape nimic despre cum îți duci zilele. Nimic despre chestiile cu care te confrunți. Care te îngrijorează. De ce nu dormi? Din senin, apare un bărbat care se ceartă cu tine. Apoi nu mai aud nimic de el sau nu-l mai văd.

Trase cu putere aer în piept.

— Nu, Eva. Tu nu vorbești cu mine. Tu nici măcar n-ai încredere în mine.

— Interpretezi prea mult lucrurile, zise Eva, urând felul în care sunase acest lucru.

Arogant. Disprețuitor. Când ceea ce-și dorea, mai mult ca orice, era să se arunce la picioarele lui Liz și să o implore să rezolve asta. Să o ajute.

Vocea lui Liz era gravă în timp ce ieși de tot pe verandă și își încrucișă brațele la piept.

— Credeam că suntem prietene. Dar tu mă minți. Tot timpul. Despre locurile unde te duci. Despre ceea ce faci. Despre persoanele cu care-ți petreci timpul. Nu sunt proastă. Sunt atentă. Te aud uneori seara, la telefon. Certându-te cu cineva. Cu tipul ăla?

Liz slobozi un hohot de râs forțat și mai zise:

— Nu te obosi să-mi răspunzi. Știu deja că nu-mi vei spune adevărul.

Eva era tentată să-i spună totul în față. Să-i arunce cuvintele ca pe gloanțe, străpungând convingerea lui Liz că ar fi putut să

suporte ce-i ascundea. Se închipuia suflecându-și mânecile în bucătăria ei și conducând-o pe Liz în laboratorul de la subsol. *Aici fac droguri,* i-ar spune. *Le pregătesc pe aragazul ăla de voiaj de acolo și îi dau jumătate din ele unui bărbat incredibil de înfricoșător care e posibil să mă omoare dacă mă opresc.*

Eva se gândi la cuvintele lui Castro de mai devreme. *Dintre toate persoanele pe care le cunosc în branșa asta, tu ești singura care nu se încadrează în tipar.*

— Trăiesc într-o lume căreia nu-i aparțin, zise ea în cele din urmă.

Liz se îndreptă către ea, însă Eva se retrase, având nevoie să păstreze distanța dintre ele.

— De ce spui asta? întrebă Liz. Uită-te la ce ai făcut. La ce ai realizat, în ciuda tuturor piedicilor.

— Și uite rezultatul! zise Eva în surdină.

Lucrul de care fugise toată viața ei. În cele din urmă, toată lumea — chiar și Liz — vedea succesele și eșecurile ei prin prisma milei pe care o simțea pentru ea.

O presiune începu să crească înlăuntrul Evei, din pricina tuturor lucrurilor pe care voia să le spună, însă nu putea. Își apăsă degetele pe tâmple și se îndreptă către ușă, având nevoie să scape de privirile lui Liz, având nevoie să-și găsească refugiul în cameră, unde putea gândi limpede, unde nu trebuia să se ascundă de nimeni.

— Nu pot face asta. Îmi pare rău!

Liz se întinse spre ea, reducând distanța dintre ele, și puse o mână pe brațul Evei.

— Nu poți fugi de ceea ce te rănește. Nu poți îngropa acest lucru și să speri că va dispărea. Trebuie să-l înfrunți. Să vorbești despre el.

Eva își retrase brațul.

— Te rog să încetezi. Nu poți rezolva asta cu un afurisit de discurs încurajator despre cinste și introspecție.

Liz se trase înapoi, însă privirea ei era înflăcărată, ridicând vocea pentru a o acoperi pe a Evei.

— Spune-mi! Indiferent ce este. Spune-o, pur și simplu.

Din nou, Eva tăcu, cuvintele fiind pur și simplu prea grele pentru a fi spuse. Se uită pe fereastră în camera de zi a lui Liz, amintindu-și prima oară când stătuse acolo, îngrozită că întreaga ei lume era pe cale să se prăbușească din cauza lui Castro. Fără să înțeleagă că Liz era singura care putea să schimbe totul. Să spargă zidurile Evei ca să lase lumina să pătrundă în cele mai întunecate colțuri ale sale. S-o facă să tânjească din nou la ceva mai mult. Să o oblige să vrea să fie o persoană mai bună.

Când realiză că Eva nu avea de gând să spună mai mult, Liz se retrase, lăsând-o să-și descuie ușa și să intre în casă. Însă, în timp ce o închidea, vocea lui Liz se auzi din verandă.

— Când vei fi pregătită să vorbești, voi fi aici.

Eva se ghemui pe canapea, dorindu-și să fi plecat deja. Să fi terminat deja cu toate problemele astea.

Claire

Duminică, 27 februarie

Am înghețat, așteptând ca femeia aceea să mă găsească, să mă prindă de braț și să mă privească în ochi. Să mă strige și să-mi fure acel crâmpei de libertate care îmi mai rămăsese.

Din cealaltă parte a încăperii, Kelly mă urmărește și mimează cuvintele: *Ești în regulă?* Încuviințez și mă străduiesc să continui să mă mișc. Alunec printre oaspeți până trec de centrul încăperii, ținând tava ridicată în dreptul bărbiei, suficient de sus pentru a-mi ascunde parțial fața.

Gazda noastră intră la braț cu o femeie pe care nu o recunosc. Amândouă vorbesc, cu capetele aplecate una către cealaltă, în momentul în care cineva din cealaltă parte a încăperii strigă:

— Claire, ia vino! Paula vrea să-ți povestească despre călătoria noastră în Belize.

Și-mi dau seama că numele gazdei noastre e Claire. Mâinile încep să-mi tremure — vizibil! —, picioarele mi se înmoaie brusc, sunt incapabilă să mă mai țin pe ele. Mă duc la Kelly și îi dau tava.

— Am nevoie la toaletă, îi șoptesc.

— Arăți ca dracu'! zice ea. Ce s-a întâmplat?

Scutur din cap, vrând să-i alung îngrijorarea.

— Sunt în regulă. N-am mâncat suficient înainte de a veni la muncă și sunt puțin amețită. Am nevoie doar de un minut.

— Grăbește-te, zice ea, și-mi dau seama că nu mă crede.

În baia mică de la parter, îmi dau cu apă rece pe față și mă uit în oglindă. Îmi pot schimba înfățișarea. Pot folosi numele altcuiva. Pot merge în alt oraș. Însă adevărul mă va urma mereu. Indiferent cât de atentă sunt, cât de precaută, voi fi mereu la o greșeală distanță de a fi descoperită.

Îmi usuc mâinile și mă strecor înapoi în mijlocul petrecerii, luând o altă tavă în drumul meu. Încuviințez din cap înspre Kelly și îmi compun un zâmbet pe chip. În jurul meu, conversația curge și eu devin din nou invizibilă. Însă urechile mele prind din zbor numele Claire de mai multe ori de-a lungul serii și, cu toate că știu că nu e vorba despre mine, tresar de fiecare dată. La final, sunt istovită și agitată, gata să sar în mașina Evei și să plec.

În drumul înapoi către casa Evei, cedez epuizării, fluxul de adrenalină încă scurgându-se din mine. Teancul de bani pe care mi l-a dat Tom îmi iese printr-un colț al buzunarului. 200 de dolari, ceea ce face ca economiile mele să ajungă la aproape 800 de dolari. Cu ajutorul mașinii Evei și al cardului ei de debit, îmi pot ajunge mult timp de-acum înainte.

— Ești gata de plecare? zice Kelly, rupând tăcerea.

Suntem la doar câteva străzi de casa Evei, un semafor și câteva semne de oprire între clipa de față și cea în care ne vom lua rămas-bun.

— Mda, zic.

Ea îmi înmânează o bucată de hârtie.

— Numărul meu. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Dacă te simți confortabil făcând asta, dă-mi de știre unde aterizezi.

— O voi face, zic în timp ce parchează în fața casei și oprește mașina.

Schițează către mine un zâmbet trist.

— N-o vei face. Însă este în regulă.

Ezit înainte de a mă întinde și a o îmbrățișa strâns.

— Mulțumesc că ai fost prietena mea. Și că m-ai ajutat.

Ea se uită fix în ochii mei și îmi susține privirea.

— Cu plăcere!

Înăuntru, mă duc sus, am nevoie de un duș ca să mă trezesc pentru lunga călătorie cu mașina care mă așteaptă. Las aburul să mă învăluie, amintindu-mi de ultima oară când m-am pregătit să părăsesc un loc, echipându-mă pentru un alt fel de plecare. Ies din baie și mă îmbrac repede, făcând ordine în dormitor cât pot

de bine, asigurându-mă că cel de care fugea Eva nu se va găsi nicio urmă de-ale mele în momentul în care își va face în cele din urmă apariția. Ezit în fața comodei Evei, biletul pe care-l găsisem e încă vârât în rama oglinzii. *Tot ce ți-ai dorit vreodată se află de cealaltă parte a fricii*. N-am cum să știu ce a însemnat asta pentru Eva sau de ce l-a aruncat. Însă simt nevoia să iau ceva de-al ei cu mine. Nu documentele legale care se referă la spațiul pe care l-a ocupat ea în lume, nu hainele pe care le-a purtat, ci ceva din inima ei. Îl desprind de pe oglindă și îl bag în buzunar.

Intru în biroul ei, iau teancul de hârtii pe care l-am strâns mai devreme și îl bag în poșetă. Verific fișierul Doc, data și ora din partea de sus arătând că nu mai avusese loc niciun fel de activitate de la schimbul de replici din acea dimineață. Ce pierdere de timp a fost și chestia asta, o distracție inutilă! Rory și Bruce sunt aproape nedespărțiți. Tot ce au să-și spună unul altuia poate fi spus în șoaptă într-o cameră liniștită. Orice știe Charlie Flanagan despre weekendul în care a murit Maggie… n-are nimic de-a face cu mine.

Vreau să renunț. Să mă deconectez. Însă o voce în capul meu mă avertizează că nu s-a terminat. Că odată ce videoul e difuzat, iar activitatea de căutare și recuperare e încă activă, trebuie să mă folosesc de orice resursă disponibilă până sunt sigură că pericolul a trecut.

— Și când va fi asta? zic în camera goală.

Aștept, ca și cum aș putea obține un răspuns. Cu un oftat, închid calculatorul și îl bag în geantă, apoi sting lumina, lăsând camera în întuneric, încercând să nu mă gândesc la cât de fragil e planul meu. Subțire ca hârtia și deja zdrențuit pe margini.

Jos, îmi las geanta pe canapea și mă duc în bucătărie pentru a pune la loc ultimele vase pe care le spălasem în acea după-amiază. În frigider, o singură cutie de Coca-Cola dietetică se află pe raftul de sus și o iau, deschizând-o, nerăbdătoare să ingurgitez cât de multă cafeină pot.

Fereastra de deasupra chiuvetei e un pătrat negru, reflectând camera din spatele meu, așa că trag perdeaua și iau o înghițitură

lungă, bulele dându-mi energie. În spatele meu, telefonul Evei bâzâie, semn că a sosit un apel.

Îl ridic, ecranul arătând *Număr ascuns*. Din nou femeia aia. Tot îngrijorată. Tot sperând că Eva o va suna. Mă întreb de câte ori va mai încerca înainte de a renunța și a presupune că Eva nu vrea să vorbească, că prietenia lor nu a fost, probabil, ce credea ea. Îmi pare rău pentru ea, oricine ar fi. Aruncându-și îngrijorarea în vid, neștiind niciodată că aterizează în locul greșit.

După câteva secunde, ecranul se luminează, a sosit un mesaj. Sunt tentată să-l ignor, să-l șterg fără să-l ascult, însă curiozitatea e mai puternică. O parte din mine vrea să-i audă din nou vocea, să se prefacă că îngrijorarea pe care o simte e pentru mine. Că există cineva acolo care speră că sunt în siguranță. Fericită. Apăs butonul de redare.

Însă nu e femeia care o caută pe Eva. E o voce pe care o recunosc, pe care am auzit-o de sute de ori, vorbindu-mi direct în ureche.

Doamnă Cook. Sunt Danielle. Știu că nu v-ați urcat în acel avion. Trebuie să mă sunați.

Îmi vâjâie capul și inima îmi bubuie în piept, într-un ritm care pare să spună: *Ei știu. Ei știu. Ei știu.* Cutia de Coca-Cola dietetică îmi alunecă dintre degete și se izbește de podea.

Mă uit fix la telefon, incapabilă să respir. Câte mesaje pe care le-am ascultat n-au început exact ca ăsta? Mă transpune înapoi în timp, tensiunea și teama copleșindu-mă.

E Danielle.

Cu întrebări despre eșecurile mele sau lucrurile pe care am uitat să le fac.

E Danielle.

Întotdeauna presându-mă, urmărindu-mă.

E Danielle.

Și m-a găsit. Ceea ce înseamnă că nu va mai dura mult până când Rory va fi aici. La picioarele mele, cutia zace răsturnată,

lichidul maro-închis revărsându-se, o baltă care tot crește, care seamănă cu sângele.

Eva

Berkeley, California
Ianuarie
Cu cinci săptămâni înainte de accident

În ziua în care Liz s-a mutat, Eva a stat ascunsă în casă, urmărind din biroul ei de la etaj cum mobila închiriată era încărcată în camionul companiei. Liz îi strecurase un bilet în cutia poștală la câteva zile de la discuția lor, doar o bucată de hârtie cu scrisul ei îngrijit, înclinat, ca dintr-o altă epocă. *Tot ce ți-ai dorit vreodată se află de cealaltă parte a fricii*. Eva o mototolise și o aruncase în coșul de gunoi de lângă biroul ei.

Știa că în momentul în care apartamentul lui Liz era golit și furgoneta gata de plecare, Liz va dori să-și ia la revedere. Eva încercă să se imagineze dând ochii cu Liz pe verandă după două săptămâni de tăcere, căutând să-și găsească cuvintele pentru a se scuza, pentru a-i spune că relația lor contase pentru ea, în ciuda felului în care se comportase.

Își distrase atenția punându-și în ordine propriile lucruri. Își verifică contul bancar din Singapore. Își organiză dovezile despre Fish, dovezi pe care putuse să le adune până atunci. Legalizase totul deunăzi, pentru orice eventualitate. Notărița, plictisită, mesteca gumă — amprenta aici, semnătura dincolo — fără ca măcar să se uite la ce scrisese Eva la calculator.

Însă ceva o obseda în subconștient acum, o parte dintr-o chestiune neterminată care nu-i dădea pace până când nu se ocupa de ea, pentru ultima oară. Curând, va fi plecată, cu un nume nou și o viață la fel. Și, de îndată ce va pleca, era posibil să nu se mai întoarcă niciodată. Ocazia de a-și vedea familia naturală, poate chiar să vorbească cu ei, va fi pierdută pentru totdeauna.

Introduse numele bunicilor ei în câmpul de căutare de pe Google și dădu clic pe site-urile de găsire de persoane, introducând la repezeală informațiile din cartea ei de credit pentru a accesa opțiunile premium care i-ar fi dezvăluit un număr de telefon și strada.

Nu era greu. În tot acest timp, informațiile fuseseră acolo, așteptând-o să le găsească. Nancy și Ervin James și o adresă la doar câțiva kilometri distanță de Richmond.

Când Liz se duse să cumpere sendvișuri pentru muncitorii care o ajutau, Eva se strecură afară din casă. Nu era făcută pentru despărțiri prelungite. Și erau atâtea lucruri rămase nespuse, pentru a pretinde contrariul!

Conduse spre nord, minunându-se cât de aproape fuseseră ei în tot acest timp, și se întrebă dacă se gândiseră vreodată la ea. Dacă o căutaseră vreodată. Probabil că nu plătiseră pentru a avea acces la adresa ei, așa cum făcuse Eva, însă, poate, dăduseră și ei o căutare pe net. *Eva James*. Și ea ar fi fost acolo, pe o listă cu persoane care aveau același nume ca al ei. *Vârsta 32, Berkeley, California*.

Ieși de pe autostradă și merse pe ultimele câteva străzi, ajungând în cele din urmă pe o stradă lată și pustie, cu o mulțime de case dărăpănate. Curțile erau pline de gunoaie, iarbă uscată și buruieni care stricau toată culoarea din peisajul înconjurător. Nu semăna deloc cu ce-și imaginase ea și se simți tentată să nu oprească, să se agațe de iluzia pe care și-o construise de-a lungul anilor.

Opri în fața unei case de un verde decolorat, cu un geam spart la ușa garajului. Cineva lipise cu bandă adezivă un carton deasupra, dar banda adezivă părea veche și sfărâmicioasă, iar cartonul deformat din cauza apei și pătat de mucegai. Vizavi, un câine legat în curte sparse tăcerea cu lătratul său.

În timp ce înainta de-a lungul aleii de ciment crăpat, studie peluza uscată și arbuștii zdrențuiți și încercă să se imagineze jucându-se acolo, însă niciunul dintre aceste lucruri nu se potrivea cu ce-și închipuise ea atâția ani. Unde erau straturile de

flori pe care își imagina că le îngrijea bunica ei? Mașina bine întreținută de pe alee? Unde erau grilajele de fier de la ferestre, aleea pe care bunicul ei o spăla o dată pe an? Ceea ce vedea era atât de neașteptat, ca un pian dezacordat pe care notele sună fals, strident.

Eva stătu pe veranda umbrită, încercând să respire pe gură, duhoarea de fum de țigară strecurându-se prin ușa închisă. Ciocăni și, înăuntru, zgomotul unor pași care se apropiau o făcură să vrea să se întoarcă și să plece. Nu mai voia să vadă ce era în spatele acelei uși.

Însă, înainte de a putea face vreo mișcare, ușa se deschise. Un bărbat în vârstă apăru în prag în niște blugi largi și un tricou vechi, cu brațele noduroase acoperite de tatuaje.

— Te ajut cu ceva? întrebă el, uitându-se dincolo de ea, spre mașina parcată lângă trotuar.

Ea fu imediat frapată de ochii lui. Erau ai ei. Aceeași formă, aceeași culoare și, pentru o clipă, i se tăie răsuflarea și se simți ca într-un joc de puzzle în care piesa centrală era pusă la locul ei, completând astfel imaginea.

— Cine este? strigă o voce din interior.

Peste umărul bărbatului, Eva putu să distingă o siluetă mare și grosolană într-un scaun. Mirosul de fum de țigară era copleșitor și, dincolo de el, mai era ceva: miros de trupuri nespălate și de mâncare arsă.

— Scuze, zise Eva, coborând treptele cu spatele. Am greșit adresa.

Bărbatul se zgâi la ea, iar ea își ținu răsuflarea, așteptându-se la un licăr de recunoaștere în ochii săi, să vadă cum ceva se eliberează — poate văzuse stafia mamei ei, pe sora lui moartă stând în fața lui. Însă el ridică din umeri și zise:

— Treaba ta, și închise ușa.

Ea se întoarse și se îndepărtă, neputând să-și stăpânească picioarele care-i tremurau, împleticindu-se pe aleea din față până ajunse pe trotuar și urcă în mașină. În timp ce pornea motorul, se condamnă întrucât crezuse că era posibil ca ei să fie mai mult de-atât, furioasă întrucât crezuse altceva despre rudele sale, nicidecum că erau drojdia societății.

Și totuși, în timp ce mergea pe străzi înapoi către autostradă și se îndreptă spre sud către Berkeley, își dădu seama că își petrecuse toată viața dorindu-și ceva ce n-ar fi avut niciodată. În toți acești ani, crezuse că, dacă ei ar fi iubit-o suficient pentru a o crește, ea, într-un fel, ar fi evitat ce i se întâmplase la Berkeley. Și-ar fi terminat studiile și și-ar fi construit o viață corectă. Dar acum știa că, dacă ar fi crescut aici, n-ar fi ajuns niciodată la Berkeley.

Informația este putere.

Eva putea pleca fără regrete, știind sigur că trecutul nu avea nicio valoare pentru ea. Că uneori, moartea unui vis te poate elibera în cele din urmă.

Când ajunse acasă, camionul de mutări plecase și apartamentul lui Liz era gol. Ferestrele erau descoperite, dezvăluind camerele goale, peretele cu accente roșii aproape strălucind, și o tristețe rece și grea o învălui.

Păși pe verandă și descuie ușa, ținându-și ochii ațintiți înainte, încercând să nu observe că Liz abandonase ghivecele de flori de care avusese atâta grijă. Aruncă o privire în dreapta, spre bradul pe care-l plantaseră împreună, singurul lucru rămas din prietenia lor, unde va continua să rămână, o santinelă tăcută, păstrându-i secretele.

Eva

Berkeley, California
Februarie
Cu o săptămână înainte de accident

Mesajul lui Jeremy sosi cu 15 minute înainte ca Eva să plece să se întâlnească cu Dex la un meci de baschet.

Pic examenele. Am o lucrare de predat marți și am nevoie de ceva care să mă ajute să iau notă maximă. Te rog!

Dintre toți clienții ei, Jeremy fusese cel mai insistent, bătând-o la cap de săptămâni întregi să-i vândă ceva. Reușise să-l amâne, se oferise să-l pună în legătură cu altcineva, însă el refuzase. O voia pe ea. Avea încredere în ea. În trecut, ea și-ar fi dat ochii peste cap în fața loialității sale, însă acum știa că era un lucru inteligent din partea lui să fie precaut.

Îi răspunse la mesaj.

Merg la un meci de baschet masculin la Hass. Ne întâlnim la intrarea în secțiunea zece, la pauză.

Urma să-i predea marfa lui Dex în sala clubului, apoi să se vadă cu Jeremy. Scoase patru dintre rebuturile ei — pilule care aveau o formă ciudată sau erau ciobite — și le strecură într-un plic alb. Nu arătau bine, însă își vor face treaba.

Cu două zile mai devreme, Castro se strecurase lângă ea la raionul de alimente congelate de la supermarket. Stătuse acolo doar o secundă, suficient pentru a-i propune un loc și o oră, și îi zise că, în curând, va avea răspunsul la solicitarea ei. Eva simțea orele, minutele scurgându-se, purtând-o înainte spre un deznodământ necunoscut. Se uită în jurul ei prin casă și se întrebă dacă îi va fi dor. Privirea ei zăbovi de-a lungul pereților familiari ai camerei de zi: fotoliul ei preferat în care stătuse de un

milion de ori, ca să se uite la televizor sau să citească; tablourile de pe pereți, alese pentru că voia ca acestea să-i inunde cu pete de culoare viața întunecată și singuratică. Vechile ei manuale, singurul memento a ce sperase să devină. Și totuși, aceste fragmente nu însumau o viață. Eva se simți lucidă în timp ce stătea acolo, ca și cum plecase deja, realizând că niciunul dintre aceste lucruri nu conta. Nu-i va fi dor de nimic. Singura persoană de care îi păsase vreodată plecase deja.

Își luă haina, băgă pachetul de pilule într-un buzunar interior, plicul pentru Jeremy într-altul și reportofonul în geantă, pentru încă o seară de pălăvrăgeală inutilă, și ieși pe ușă, încercând să ignore ferestrele goale ale lui Liz, sunetul răsunător al pașilor ei pe verandă, întorcându-se la ea ca un ecou.

Merse pe jos cele câteva străzi până în campus, traversând peluza lată care ducea către bibliotecă, și urmă o alee întunecată și șerpuitoare care ajungea lângă Sather Gate. Un șir de studenți și suporteri se îndreptau către pavilionul Haas și ea trecu prin mulțime, intrând în arenă și mergând direct la locul ei.

Le zâmbi forțat celor din jurul ei, chipuri familiare acum, că participa la toate meciurile gazdelor. Însă nu voia să vorbească cu nimeni. În schimb, privi în jos spre teren, unde echipa se încălzea, și se lăsă învăluită de sunetele arenei, în timp ce-și dădea seama cât de mult se abătuse de la traseu, ca o barcă purtată de curent. Era într-o lume îndepărtată de cea în care începuse să trăiască. Pierdută pe mare, fără nicio speranță de a naviga înapoi spre un țărm cunoscut.

Dex își făcu apariția abia la mijlocul primei reprize.

— Scuze că am întârziat, zise el în timp ce se strecură la locul său. Am pierdut ceva interesant?

Eva îi ignoră gluma și privi în jos spre secțiunea studenților, unde erau locuri doar în picioare și unde aceștia se mișcau și săreau la unison, făcând mișto de echipa adversă.

— N-am fost niciodată la un meci de baschet când eram studentă, zise ea. Tot ce făceam era să studiez și să merg la cursuri. Doar spre sfârșit. Cu Wade.

Dex încuviință din cap, însă nu zise nimic.

— M-am gândit mereu că voi rămâne la Berkeley. Poate să predau sau să lucrez într-unul dintre laboratoare. Acesta era singurul loc care arăta ca un cămin pentru mine.

Mai jos de ei, un jucător prinsese ricoșeul și executase un contraatac rapid către coșul din celălalt capăt al terenului, iar mulțimea se dezlănțui. Însă Eva continuă:

— Trăiesc exact opusul versiunii pe care mi-o doream. Sunt aici, în Berkeley. Am bani și o casă. Am tot ce m-am gândit că vreau, dar, cu toate astea, totul e greșit.

Dex se întoarse în scaunul său, astfel încât să se poată uita la ea.

— Crezi că altcineva are o viață mai bună?

Dex gesticulă spre un bărbat în vârstă de la capătul șirului lor de scaune, a cărui bluză părea destrămată la mâneci și care avea pungi sub ochi.

— Uită-te la tipul ăla! Fac pariu că e contabil în oraș. Ia trenul rapid când se crapă de ziuă, înghesuindu-se cu ceilalți. Își ia micul dejun la birou. Își pupă șeful în fund și își ia concediu două săptămâni în timpul verii, abia câștigând suficienți bani cât să-și plătească abonamentul la meciurile de baschet. Vrei viața asta în schimb? Ce avem noi e mai bun.

Voia să-l strângă de gât. *Mai bun?* Să se ascundă, să facă scheme și să-și păzească spatele în mod constant? Câți oameni de pe scaunele din jurul lor aveau teama permanentă că vor fi arestați sau că vor fi omorâți pentru greșelile lor?

Era stresată, rătăcind într-o viață care devenea tot mai goală. Însă cu cât chestia asta dura mai mult, cu atât era mai puțin sigură că agentul Castro va putea s-o scoată de aici. Voia să aibă un plan de rezervă, un mod de a dispărea pe cont propriu, dacă trebuia.

Pe măsură ce zgomotul din arenă creștea, Eva se apleca mai mult către Dex și își cobora vocea, astfel încât reportofonul să înregistreze.

— Am o clientă studentă, care vrea să cumpere un act de identitate fals, zise ea, sperând că Dex nu-i va auzi ezitarea din

voce. Are 19 ani. Vrea să intre în cluburile din San Francisco. Știi pe cineva care îi poate face unul?

Dacă Dex credea că ea minte, nu lăsă să se vadă. Își sprijini coatele pe genunchi și își înclină capul astfel încât să se uite la ea.

— Cunoșteam pe cineva în Oakland care făcea treaba asta. Însă cu ani în urmă, când puteai scoate o poză înlocuind-o cu alta, zise scuturând din cap. Acum însă? Cea mai bună soluție pentru ea e să găsească pe cineva care arată ca ea și e dispusă să facă schimb. Să-i plătească pentru carnetul de conducere adevărat și acea persoană să-l raporteze ca furat. Se întâmplă tot timpul.

Ea se uită înspre teren, prefăcându-se interesată de joc, astfel încât el să nu-i poată vedea dezamăgirea din privire.

— Asta i-am spus și eu, zise ea. Dar știi și tu cum sunt tinerii de colegiu. Doi ani par o eternitate atunci când ai 19 ani.

Se auzi un fluier, semnalând o pauză, și muzica dată la maxim începu să răsune în sistemul de sonorizare.

Vocea ei crescu din nou în intensitate.

— Ce s-a întâmplat în cele din urmă cu prietenul ăla al tău, cel care ți-a recomandat-o pe Brittany?

Dex se uită la majoretele care dansau în arena de jos și zise:

— S-au ocupat de el. N-a fost decizia mea, însă nu pot spune că-mi pare rău de asta.

— Știi sigur că el făcea parte din investigație?

— Nu contează, scutură el din cap.

— Pare cam periculos să te descotorosești de tipul care era contactul lui Brittany. Nu va atrage din nou atenția poliției?

Dex schiță un zâmbet forțat care nu se văzu și în ochii săi.

— Nu-l vor găsi niciodată.

Eva simți un gol în stomac și așteptă ca el să continue.

— Fish are un depozit în Oakland. Un fel de rahat de import/export. La subsol e un incinerator.

Ea înghiți cu dificultate, străduindu-se să-și mențină privirea fixată într-a lui și încuviință din cap, sperând că reportofonul ei înregistrase asta, și nu doar muzica săltăreață de Daft Punk. Jos, majoretele se învârteau, cu părul în vânt, mișcându-și brațele și picioarele din ce în ce mai repede, pe măsură ce muzica accelera.

Claustrofobia începu s-o copleșească, căldura arenei, oamenii înghesuiți în scaunele înguste care se înălțau către plafon, dându-i senzația că toți o împingeau. Eva verifică ora pe tabela de marcaj.

— Hai să luăm un avans, zise ea. S-o luăm înaintea mulțimii. Începe să mă doară capul și cred că vreau să merg acasă.

— Nu trebuie să-mi zici de două ori.

Dex se ridică de pe scaun și se strecură pe lângă oamenii de pe rândul lor, Eva urmându-l.

Ajunseră primii la rând la toaletă și schimbul dură mai puțin de 30 de secunde.

— Ne vedem săptămâna viitoare? întrebă Dex, strângându-și haina mai tare în jurul său.

Eva privi pe fereastra clubului, jos, către terenul de base-ball, gândindu-se la cele câteva luni până la primăvară când jucătorii vor fi acolo, alergând și scuipând semințe de floarea-soarelui pe gazon. Din fericire, ea va fi plecată deja, într-un fel sau altul.

Se uită la el, luând seama la profilul care-i devenise la fel de familiar ca al său. Asta era o viață dură și el făcuse tot ce putuse pentru a o învăța tot ce știa. Și ea învățase bine. O perioadă bună, fusese destul de fericită. Însă acele zile rămăseseră departe în urma ei, asemenea unor instantanee estompate ale persoanei pe care credea că o cunoaște.

— Sigur, zise ea. Ai grijă de tine!

— Mereu, zise el, făcându-i cu ochiul.

Înapoi pe culoarul aglomerat, ea se uită la ceas. Mai avea cinci minute pentru a traversa arena și a se întâlni cu Jeremy. Nu mințea în legătură cu durerea de cap, care i se strecura în jurul tâmplelor și știa că, până la sfârșitul serii, va fi o migrenă de toată frumusețea. Scoase telefonul din buzunar și îi dădu din nou un mesaj lui Jeremy.

Mai bine ne vedem la intrarea în secțiunea doi.

Ieși pe ușile clubului și porni înapoi prin mulțime.

Oamenii se strecurau pe lângă ea înapoi către locurile lor și ea căută un mic colț unde să rămână în timp ce aștepta. Se uită de-a lungul terenului, înspre secțiunea 10, încercând să vadă dacă Jeremy era acolo, așteptând-o, în momentul în care văzu pe cineva.

La început, îi văzu doar spatele — păr scurt și castaniu. O haină sport suficient de largă pentru a ascunde un toc de pistol. Ca în ralanti, îl văzu aruncând o privire la telefonul lui, citind ceva, îndepărtându-se de perete și îndreptându-se în direcția ei.

Ea aruncă o privire la propriul telefon, ca și cum îl vedea pentru prima oară, având o revelație, vederea începțoșându-i-se. Se gândi apoi la fiecare mesaj pe care-l trimisese în ultimele câteva săptămâni. Lui Dex. Și lui Jeremy, spunându-i exact unde să o întâlnească și când. Și iată-l pe agentul Castro acolo unde trebuia să fie Jeremy.

Într-o fracțiune de secundă, revăzu totul. O bucată de hârtie albă înmânată pe geamul de mașină deschis. *Brittany.* Care avea numărul ei și putea să-l dea mai departe. Aplicația Whispr era inutilă dacă cineva îi citea mesajele în același timp cu ea.

Își croi drum prin mulțime, o siluetă singuratică contra valului de oameni care se îndreptau către locurile lor, ținându-și capul plecat. Temându-se să privească pe cineva în ochi, sigură că mâna lui Castro o va înșfăca în orice moment, trăgând-o înapoi, cerându-i să-și golească buzunarele. Să-i explice de ce vindea încă droguri. Să-i spună că înțelegerea lor căzuse.

Țâșni pe o ieșire laterală în aerul rece al serii, coborând în grabă treptele, ținând încă în mână telefonul compromis. Pe când trecea pe lângă un coș de gunoi plin, se împotrivi impulsului de a-l îngropa sub ambalaje alimentare vechi și pahare goale. Să se descotorosească de el cât mai repede posibil. Însă se abținu, știind că trebuia să continue să-l folosească, agentul Castro trebuia să creadă că nu se schimbase nimic.

Se îndreptă repede spre Sproul Plaza, scriind ultimul ei mesaj către Jeremy și apăsând tasta *Răspunde*.

Apropo, m-am întâlnit cu maică-ta azi. Arată excepțional!

Acesta era codul pe care-l fixase cu toți clienții ei, cel prin care le dădea de știre că nu era sigur să se întâlnească. Spera ca Jeremy să se întoarcă la locul lui în secțiunea studenților și să uite de ea.

Eva o luă în sus pe Bancroft și aruncă plicul alb care conținea pilulele lui Jeremy într-un coș de gunoi din fața Asociației studențești, apoi se îndreptă către casă.

Claire

Duminică, 27 februarie

Doamnă Cook, sunt Danielle. Știu că nu v-ați urcat în acel avion. Trebuie să mă sunați.

O teamă profundă și neîndurătoare mă străbate în timp ce pun telefonul jos și mă îndepărtez de el, ca și cum Danielle ar putea să întindă mâna prin el și să mă înșface, trăgându-mă înapoi la New York, unde Rory așteaptă.

Mintea mi se învârte, confuză din cauza panicii. Cum de m-a găsit atât de repede? Videoul a fost lansat cu mai puțin de 24 de ore în urmă. Apoi, am o revelație groaznică. Oare totul ar putea fi o înscenare? Altminteri, de unde a știut Danielle cum să dea de mine — la un telefon cu cartelă care-i aparține unei necunoscute din altă parte a țării? Respir greu și îmi înving senzația de vomă.

Dacă Rory și Eva ar avea legătură… încerc să mă agăț de a doua jumătate a acestei idei. Cum era posibil să se fi întâlnit, cum ar fi născocit un plan să mă trimită în Porto Rico, schimbând biletele în ultimul minut și ducându-mă într-un loc fără prieteni. Fără resurse, izolată și singură. O țintă perfectă. Fiindcă dacă mi s-ar întâmpla ceva aici, nimeni n-ar ști.

Însă nu pot pune lucrurile cap la cap. Avionul nu trebuia să se prăbușească. Și n-am intenționat nicio clipă să ajung acasă la Eva. Aveam de gând s-o sun pe Petra. Să mă strecor în viața Evei și să ies din ea în câteva ore. Rory n-ar fi putut ști că voi ajunge aici. Cu siguranță, n-ar fi putut orchestra chestia asta.

Las tăcerea casei să mă învăluie, dorindu-mi să mă calmez și să privesc evenimentele așa cum s-au întâmplat cu adevărat, nu prin obiectivul unei femei abuzate, paranoice și care vede amenințări acolo unde nu există. Mintea mea lucrează în sens invers. Undeva, cumva, există o legătură. Ridic din nou telefonul,

conturându-i marginile cu degetul, uitându-mă la ecranul negru, umbra mea ștearsă reflectându-se în el.

Eu. Bruce i-a spus lui Rory că verifica numărul la care sunasem în ziua accidentului. Mă gândesc la seara în care am deblocat telefonul Evei și am format din nou numărul Petrei, sperând cumva că apelul se va face. Dacă ei pot accesa înregistrările numărului Petrei, e posibil să poată vedea și cine a încercat să o sune.

Eu sunt cea care a condus-o pe Danielle aici. Dacă ei știu numărul, ce altceva mai știu? Ar putea, cumva, folosi telefonul pentru a-mi da de urmă? Mă uit înspre geamul bucătăriei, la ușa din spate, tentată să o deschid și să arunc telefonul în tufișuri.

— Gândește, Claire!

Vocea mea sună disonant în camera goală. Acesta nu-i un serial sau un film prost. Rory are mulți bani, iar Bruce are relații care pot să-i dea informații, însă nu cred că ar avea posibilitatea de a detecta un telefon. Să mă urmărească așa cum ar putea-o face poliția.

Trag cu putere aer în piept și-i dau drumul încet. O fac din nou, apoi încă o dată, dând voie celei mai importante întrebări să iasă la suprafață.

De ce sună Danielle, și nu Rory? Nu se potrivește cu modul în care îi place lui Rory să opereze. Și dacă ar fi știut unde sunt, n-ar fi sunat deloc. Rory și-ar fi făcut apariția pur și simplu, strecurându-se lângă mine când mă așteptam cel mai puțin. *Bună, Claire!*

Cu degete tremurătoare, apăs pe buton și ascult mesajul din nou, vocea lui Danielle încă trimițând prin mine un șoc de frică, cu toate că nu e neașteptat. *Știu că nu v-ați urcat în acel avion. Trebuie să mă sunați.* De data asta, îi observ vocea, joasă și imperioasă, ca și cum ar livra un avertisment, nu o amenințare.

Un lucru e sigur — trebuie să plec. Ceasul cuptorului arată doar 10 și ceva. Suficient de târziu ca să o pot șterge din oraș fără ca cineva să observe, însă suficient de devreme ca să nu fiu singură pe drum. Îmi las bagajele lângă ușă și iau inelul cu chei al Evei,

îndreptându-mă către garaj. E timpul să văd dacă mașina Evei funcționează.

Garajul e încuiat cu un lacăt. Mijesc ochii în întuneric, căutând printre chei până o găsesc pe cea potrivită și deschid lacătul, rugându-mă ca mașina să pornească. Să aibă benzină. Să fie în stare destul de bună de funcționare pentru a mă scoate de aici.

Ușa se ridică cu ușurință pe arcurile bine unse și intru în spațiul și mai întunecat, lăsându-mi ochii să se obișnuiască, distingând marginile rafturilor prăfuite și pline cu cutii de vopsea, o scară plină de pânze de păianjen care stă sprijinită de un perete. Însă nicio mașină. Doar umbra urmelor de cauciucuri care să-mi arate unde ar trebui să fie, o tavă mare în centru, pătată cu ulei uscat. Simt pierderea asemenea unei lovituri, care strivește și cea mai mică urmă de speranță. Oriunde mă întorc, oportunitățile și ocaziile mi se închid iarăși, împingându-mă într-un colț din ce în ce mai strâmt.

Merg până în spate, privirea mea scanând pereții goi, ca și cum aș putea găsi un indiciu dacă m-aș uita destul de atent. Când mă întorc cu fața spre strada întunecată, mintea mea se luptă să rearanjeze planurile într-o nouă configurație. Încă o noapte acasă la Eva. Un tren rapid dimineață devreme către San Francisco. Bani prețioși cheltuiți pe un bilet de autobuz către nord. Plecată înainte de răsăritul soarelui.

Încui garajul la loc și dau să mă îndrept către casă. Însă când ocolesc bradul și văd din nou veranda din față, mă opresc brusc, aproape scăpând din mână cheile Evei. Zgâindu-se prin ferestrele descoperite ale apartamentului de alături, îl văd pe bărbatul de care m-am izbit deunăzi. Cel care părea să mă urmărească pe fereastra cafenelei.

Mă retrag în umbră, privind peste umăr în josul străzii, întrebându-mă dacă ar trebui să dispar. Însă am lăsat ușa descuiată, cu bagajul, calculatorul și poșeta înăuntru.

Trag cu putere aer în piept și mă apropii.

— Vă pot ajuta cu ceva?

El se întoarce și schițează un zâmbet cald, ca și cum am fi niște vechi prieteni.

— Bună, din nou.

Lumina venind dinspre fereastra camerei de zi îi luminează chipul suficient pentru a-i vedea ochii — o culoare cenușie surprinzătoare, care arată ca un ocean în timpul furtunii.

— Îmi puteți spune pe cine să sun pentru a întreba în legătură cu închirierea acestui apartament?

Mai fac câțiva pași pe verandă și mă așez între el și ușa neîncuiată și zic:

— Pare puțin cam târziu pentru a căuta un apartament.

El deschide larg mâinile.

— Eram doar în trecere și mă întrebam în legătură cu spațiul liber.

— N-aș ști să vă spun. Eu stau aici cât timp prietena mea călătorește.

— Ah! Când se întoarce?

El rămâne perfect nemișcat, chipul său este o mască ce nu dezvăluie nimic. Însă simt o schimbare în timp ce așteaptă răspunsul meu, ca și cum indiferent ce spun e de cea mai mare importanță.

Când se întoarce?

— E plecată din țară, zic în cele din urmă, dorindu-mi să pun cât mai mult spațiu posibil între Eva și acest bărbat.

El încuviințează din cap, ca și cum acest lucru explică ceva, și zâmbește. Vine mai aproape de mine, întinzând mâna pentru a culege ceva de pe umărul meu.

— O pânză de păianjen, zice el.

Însă rămâne aproape și îi simt căldura, mirosul de țigări și colonie învăluindu-mă, și mă retrag către ușă, întrebându-mă brusc dacă e posibil ca el să mă urmeze înăuntru.

Gesticulează înspre ușa de la intrare și zice:

— Știu că pare un cartier liniștit, însă chiar n-ar trebui să lăsați ușa descuiată, mai ales la ora asta din noapte. Berkeley nu e așa de sigur precum pare.

Mă simt de parcă mi-a tras un pumn, pieptul mi s-a strâns ghem și de-abia mai respir. Fără să răspund, apuc mânerul ușii și îl răsucesc, strecurându-mă înăuntru și încuind ușa în urma mea.

— Mulțumesc pentru ajutor, îl aud zicând, înainte de a coborî din nou treptele.

Cercetez încăperea căutând orice indiciu neînsemnat că a fost aici.

Însă totul e cum am lăsat. Bagajele mele, nederanjate lângă perete, nimic în neregulă. Adulmec aerul, însă nu-i nici urmă din colonia sa. N-ar fi putut fi înăuntru. Am fost în garaj pentru mai puțin de cinci minute. Îmi apăs degetele pe ochi, încercând să mă adun, încercând să gândesc rațional în mijlocul panicii care mă bulversează.

Intru în bucătărie și aproape calc în balta de Coca-Cola dietetică ce s-a scurs din cutia căzută, revărsându-se până la dulapul cu rafturi și sub el. Ochii mei urmează traiectoria acesteia observând roțile turnate ale dulapului. Mă aplec mai mult, atentă să nu îngenunchez în lichidul maroniu, și mă uit dedesubt, unde Coca-Cola s-a strâns în partea de jos a cadrului unei uși.

Dau roată până în capătul dulapului, împingându-l în față până când văd bine ușa închisă cu un lacăt pe balamale de oțel.

— Ce dracu', Eva!? bolborosesc.

Iau din nou cheile și o găsesc pe cea care descuie lacătul și, când ușa se deschide, bâjbâi cu mâna pe perete după întrerupător și-l aprind. Un ventilator începe să zbârnâie și mă strecor în jos pe cele câteva trepte care duc într-un mic subsol unde e posibil ca la un moment dat să fi fost o spălătorie.

Însă nu mai e o spălătorie. Blaturi și rafturi căptușesc pereții, iar în colț se află o chiuvetă mică și o mașină de spălat portabilă. Ingredientele sunt așezate pe rafturi: containere mari cu clorură de calciu, cel puțin 30 de sticle cu diverse medicamente pentru răceală și tuse. Un aragaz de voiaj se află în colț, câteva matrițe din silicon pentru pastile, cu fundul în sus lângă chiuvetă ca și cum ar fi puse la uscat. Sus, deasupra mea pe perete, e o fereastră acoperită cu placaj și ventilatorul așezat în centrul acesteia se învârte.

În partea stângă a treptelor se află un blat acoperit cu hârtii și un reportofon lângă ele. Mă aplec, atentă să nu ating ceva, și încep să citesc ceea ce pare să fie o scrisoare notarială către cineva pe nume agentul Castro.

Numele meu este Eva James și aceasta este o declarație pe proprie răspundere cu privire la evenimentele care au început acum 12 ani și au ținut până în prezent, 15 ianuarie al acestui an calendaristic. Citesc repede, dau paginile rapid, e povestea unei studente la colegiu care voia doar să se integreze. Care alesese singura variantă disponibilă la momentul respectiv, agățându-se de un bărbat pe nume Dex, care-i promisese lucruri pe care nu avea nicio intenție să i le dea vreodată. O viață. Fericire. Libertate. Este povestea unei femei care se săturase de colțul unde fusese obligată să rămână, a unei femei pregătite să dea foc la tot, în drumul ei spre ieșire.

Eva nu era o escroacă sau o hoață de identitate. Era o femeie ca mine, pe care lumea nu o va înțelege niciodată, și care încerca să-și pună ordine în viață.

Iau reportofonul și apăs pe butonul *Redare*. Zgomotul de fundal dintr-o arenă sportivă umple micul spațiu, scandări și ovații, vocea unui crainic, o fanfară.

— Pare cam periculos să te descotorosești de tipul care a fost contactul lui Brittany.

Vocea Evei, exact așa cum mi-o amintesc.

— N-ar atrage din nou atenția poliției?

O voce familiară, cea pe care am auzit-o cu doar 10 minute înainte pe verandă avertizându-mă să nu-mi las ușa de la intrare neîncuiată, îi răspunde.

— Nu-l vor găsi niciodată. Fish are un depozit în Oakland. Un fel de rahat de import/export. La subsol e un incinerator.

Opresc înregistrarea, incapabilă să mai ascult. Asemenea unor scene care se derulează din ce în ce mai repede, îmi apar în minte imagini. Achiziția casei ei cu bani lichizi. Disperarea de la aeroport. Felul în care mi-a pus poșeta ei în brațe, fără ca măcar să se uite prin ea pentru a vedea dacă era ceva ce-și dorea să mai păstreze. Telefonul pe care-l avea cu ea și cel negru pe care l-a

abandonat. Nu-i de mirare că Eva nu mi-a spus adevărul. De aceea nu se putea întoarce la Berkeley.

Și de aceea trebuie să plec și eu de aici.

Acum. Las laboratorul neatins, însă strâng documentele și reportofonul, ținându-le la piept în timp ce urc treptele în goană.

Eva

Berkeley, California
Februarie
Cu două zile înainte de accident

Eva se întâlnea cu agentul Castro la Round House, un restaurant de la intrarea pe Golden Gate, pe partea cu San Francisco. Ea parcă lângă Crissy Field și merse pe jos, uitându-se peste umăr de câteva ori în timp ce mergea pe aleile umbrite din Presidio. O luase pe drumul lung către oraș, prin San Rafael și Mill Valley, în loc să traverseze pe Bay Bridge, sperând să nu fie urmărită. Cu o zi înainte, primise o scrisoare de la Liz. Eva atinse marginile împăturite ale acesteia, o simțea ca pe un talisman, scoțând-o iar din buzunar pentru a o citi.

Eva,

Îmi pare atât de rău că n-am avut ocazia să ne luăm la revedere! Eu chiar sperasem că puteam vorbi încă o dată înainte de a pleca. Simt că îți datorez scuze. Am făcut niște presupuneri pe care n-ar fi trebuit să le fac, așa că o să ți-o spun pe șleau, ca să fie clar. Nu există condiții în privința prieteniei mele. Nu mă aștept să fii altcineva în afară de cea care ești. Indiferent de trecutul tău, eu îl accept. Oricine vrei să fii, eu tot te voi iubi.

Când îți împărtășești problemele cu altcineva, te despovărezi. Deci, iată-mă, ori de câte ori dorești să împărtășești ceea ce te tulbură. Doar pentru că nu mai stau alături, asta nu înseamnă că nu voi fi acolo când vei avea nevoie de mine. Sună-mă oricând.

Apoi notase un număr de telefon la sfârșit. Eva puse scrisoarea înapoi în buzunar, dorindu-și să o fi întâlnit pe Liz cu ani în urmă în locul lui Dex, întrebându-se cât de diferită ar fi fost viața ei dacă tot ce ar fi trebuit să facă ar fi fost să mărturisească o greșeală gravă făcută în laboratorul de chimie. Acel lucru era ceva

ce Liz ar fi putut ierta. Eva era pe-atunci tânără și proastă. Cu siguranță, nu era prima care făcuse ceva prostesc pentru un tip. Însă acum era prea târziu. Liz plecase și, curând, va pleca și ea. Poate era mai bine așa.

Îl găsi pe Castro stând în spate, lângă bucătărie, departe de ferestrele uriașe care aveau vedere spre pod.

— Am comandat un burger și cartofi prăjiți, zise el în loc de salut.

Ea își aruncă geanta pe scaun și se așeză în fața lui. Canapelele roșii din vinilin erau pline de turiști care făceau selfie-uri cu telefoanele mobile. Afară, în parcare, un autocar deschisese ușile și o mulțime de persoane se îndreptau spre zona pietonală a podului.

Nervii ei erau ca niște panglici lungi care se învârteau și se răsuceau încâlcindu-se în timp ce ea se imagina plecând de acolo. Ieșind din restaurant, urcându-se într-un sedan anonim și dispărând. Bătea cu degetele în masă, piciorul îi tremura.

— Mersi, zise ea. Însă nu sunt interesată de mâncare și conversație, dacă nu te deranjează.

Agentul Castro încuviință din cap.

— Șeful meu a respins solicitarea de protecția ca martor, zise el.

Eva simți cum tot aerul iese din ea, sunetele din jurul lor devenind mai acute. Zornăitul farfuriilor și al tacâmurilor, zgomotul constant al conversațiilor. Toate planurile i se dizolvau și piereau, ca și cum niciodată nu existaseră.

— De ce? reuși să întrebe. Mi-ai spus chiar tu că sunteți pe urmele lui Fish de ani de zile.

Agentul Castro luă un plic de zahăr din paharul mic aflat spre marginea mesei și îi trasă conturul cu degetele, incapabil să o privească în ochi.

— Se întâmplă să fiu de acord cu tine. Însă, așa cum am spus, protecția martorului e costisitoare și n-o facem foarte des.

— Când o faceți, atunci?

El se uită la ea, și ea văzu în ochii lui că regreta sincer.

— O folosim în mare pentru țintele importante. Crimă organizată. Rețele majore. Știu că Fish pare o țintă importantă pentru tine. Și cu siguranță e și pentru mine. Am fost aproape de el de mai multe ori decât vreau să recunosc. Și, de fiecare dată, îmi scapă printre degete. Contactul meu dispare și o iau din nou de la zero.

— Un motiv în plus pentru a face asta, zise ea, străduindu-se din răsputeri să vorbească liniștit, să nu lase disperarea din ea să ajungă la suprafață.

— Îți pot oferi protecție 24 de ore din 24 într-un loc secret. Până la proces. Îți promit că vei fi în siguranță. Dacă ai un avocat, acum ar fi momentul să-l suni.

Eva se gândi la vorbele lui. Le lăsă să se asambleze într-o imagine. Ea, singură într-o cameră de hotel, cu două gărzi de corp la ușă. O escortă înarmată către sala de proces și înapoi, și un verdict care cu siguranță ar fi „nevinovat". Sau o anulare a procesului. Apoi ce se va întâmpla? Ar fi liberă să se întoarcă acasă? Să-și descuie ușa de la intrare și să facă… ce anume? Oriunde s-ar duce, oamenii lui Fish ar găsi-o. Dex, probabil, ar face el însuși treaba. După o asemenea trădare, el nu ar avea liniște până când n-ar găsi-o.

Când era copil, fetele de la orfelinat mergeau la sora Bernadette pentru un sfat în legătură cu o problemă: o prietenie care se sfârșise prost, un profesor nedrept, o familie adoptivă cu care nu se înțeleseseră. Eva nu fusese niciodată, însă ascultase totuși, strecurându-se pe lângă conversațiile lor, absorbind orice sfat înțelept oferit de sora Bernadette. Ea le spunea adeseori: *Singura cale de a ieși din asta e să treci prin ea;* și că, indiferent de situație, un pas va conduce la altul și la următorul și tot așa. Și iată că Eva acceptase această nouă situație. Găsise o cale să se împace cu ea și se apucase de lucru gândindu-se că va ieși la liman. I se părea ironic faptul că atât sora Bernadette, cât și Dex îi oferiseră un sfat atât de asemănător! *Continuă!*

— Atunci presupun că mergem înainte și sperăm să iasă bine, zise ea. De ce ai nevoie?

Castro lăsă plicul de zahăr înapoi în pahar în timp ce chelnerul le aduse mâncarea, mirosul de burger și cartofi prăjiți întorcându-i stomacul pe dos.

— Ideal ar fi să-ți punem un microfon și să te întâlnești cumva cu Fish.

— Imposibil! zise ea. Nu l-am întâlnit niciodată. Ar fi dubios dacă aș cere asta acum.

— Tot târgul nostru cade dacă începi să mă minți, miji Castro ochii.

Dispăruse tonul de scuză, regretul pe care-l simțea pentru că nu putuse să facă mai mult pentru ea.

— Nu te mint, zise ea. Așa funcționează lucrurile. Am încercat să aflu mai multe informații — cum sunt mutate drogurile, cine e Fish. Însă nu mi se spun mai multe decât am dreptul să știu.

Castro se lăsă pe spate în scaun, cu palmele lipite de masă. În cele din urmă, zise:

— Avem dovezi, Eva. Fotografii cu voi doi împreună.

Eva scutură din cap, nedumerită.

— Nu se poate! zise ea. Jur că nu l-am întâlnit niciodată!

Castro băgă mâna în haină după telefon și răsfoi printre fotografii până găsi ce căuta. Apoi o ridică, pentru ca ea să poată vedea ecranul.

Fusese făcută la Haas, în seara în care trebuia să se întâlnească cu Jeremy. Ea îi recunoscu pe oamenii din jurul său, inclusiv pe contabilul trist, în bluza lui jerpelită, care stătea la capătul rândului. Și iată, în mijlocul cadrului, erau Eva și Dex, cu capetele înclinate unul către altul, adânciți în conversație. Calitatea era incredibilă — instantaneul trebuie să fi fost făcut cu un obiectiv puternic.

Ea scutură din nou din cap, incapabilă să proceseze ce vedea.

— Ăla nu-i Fish, e Dex!

Castro lăsă telefonul jos și se uită fix la ea, mijind ochii ca și cum nu prea o credea.

— Nu știu cine-i Dex. Însă bărbatul ăla e Felix Argyros. Fish.

Claire

Duminică, 27 februarie

Urc în goană treptele și traversez bucătăria, pantofii mei ducând urmele de Coca-Cola dietetică în camera de zi, unde pun în geantă depoziția Evei și reportofonul. Nu știu ce m-a determinat să le iau, ce instinct m-a prevenit că ar fi o greșeală să le las acolo. Gândurile mele revin la bărbatul de pe verandă… cât de aproape de mine a venit, mirosul de fum de țigară încă gâdilându-mi nările, și știu, fără nicio îndoială, că aceste hârtii și acest reportofon sunt lucrurile pe care le vrea el. Apoi mă gândesc la telefonul Evei, de pe masa din bucătărie, cu mesajul lui Danielle încă în el. Mă grăbesc să-l iau, închizându-l înainte de a-l băga în buzunar.

Afară trece o mașină, radioul auzindu-se slab, și mă uit de după perdea gândindu-mă cine s-ar putea afla acolo, urmărind din umbră. Trebuie să mă adun ca să deschid ușa și să pășesc pe verandă, instinctele mele fiind în alertă — nu știu dacă risc mai mult plecând sau rămânând. Însă, în mintea mea, văd laboratorul de droguri de la subsol, o scrisoare legalizată către un investigator federal și un bărbat care mai mult ca sigur nu e un agent de la Antidrog, aplecându-se prea mult către mine, ca o promisiune tăcută că se va întoarce.

Traversez curtea repede, cu capul plecat, și mă îndrept către campus, pregătindu-mă să aud o voce în spatele meu sau să simt o mână pe umăr care să mă oprească. În depărtare, o pisică miorlăie, lung și stins, apoi miorlăitul crește la intensitatea unui țipăt care pare aproape omenesc.

Găsesc un motel mic pe o stradă aglomerată, la aproape un kilometru și jumătate de campus. Mă dor umerii și picioarele și am înghețat. În biroul mic de la intrare e aprinsă lumina, o

femeie în vârstă fumează o țigară și se holbează la un televizor aflat pe perete. Când intru, ea se întoarce cu fața la mine, cu ochii mijiți printr-un nor de fum.

— Aș dori o cameră, vă rog.

— E 85 de dolari pe noapte plus TVA, îmi zice.

— În regulă, zic, cu toate că ezit puțin în timp ce fac calculul.

Mă cercetează cu privirea și adaugă:

— Numele dumneavoastră, carnetul de conducere și un card de credit.

— Aș dori să plătesc în numerar.

— Nu contează. Trebuie să introducem cardul în sistemul nostru. Nu-l vom procesa până nu eliberați camera și, dacă vreți atunci să plătiți în numerar, nu-l vom procesa deloc.

Mă gândesc să mă cert cu ea, însă nu vreau să-i rămân întipărită în minte. Îi înmânez carnetul de conducere al Evei și cardul ei de credit, nerăbdătoare în timp ce o urmăresc cum introduce datele în calculator, așteptând cea mai mică ezitare din partea ei — poate va face ochii mari și apoi o să se uite iar la mine? Însă ea tastează numărul, cu o expresie plictisită, după care îmi înapoiază documentele.

— Câte nopți? întreabă ea.

Nu pot gândi mai departe de acest moment, zilele întinzându-se înaintea mea goale, fără să am idee ce urmează să fac.

— Nu știu. Una? Două?

La 85 de dolari pe noapte, banii mei se vor termina repede.

— Vă notez cu două, zice femeia, înmânându-mi o cheie. Camera cinci, chiar după ușă, la stânga. Camera se eliberează la 11. Dacă sunteți aici după această oră, vă vom încasa pentru încă o noapte.

Camera e mică, cu mochetă ieftină și o cuvertură de poliester pe patul dublu care se află în fața unui televizor și a unei comode mici. Un birou mic și o lampă se află în colțul de lângă baie. Mă așez pe pat și încerc să mă scutur de evenimentele din ultimele câteva ore.

Ceasul de pe noptieră arată 11:30 și capul mi-e greu de oboseală. Petrecerea din Berkeley Hills pare că a avut loc acum o

lună, și nu doar cu câteva ore în urmă. Mă aplec, acoperindu-mi fața cu mâinile și îmi înăbuș un suspin. N-am niciun nume, niciun plan și bani foarte puțini.

Simt nisip în ochi de oboseală. Sunt două zile de când n-am dormit suficient și mă las pe spate pe pat, complet îmbrăcată, sperând ca ziua de mâine să aducă o soluție.

Mă trezesc devreme; am dormit atât de profund, încât nici măcar n-am visat. În timp ce mă uit în jurul meu prin cameră în lumina dimineții, îmi las mintea să se adapteze acestei noi realități. Întreaga mea viață există între acești pereți. Afară, sunt ori o femeie moartă, ori o traficantă de droguri fugară.

Mă ridic în capul oaselor, mușchii mă dor de cât am muncit la cele două evenimente cu catering și mă gândesc la Kelly, deja făcându-și tura la cafenea în timp ce eu conduc spre deșertul fierbinte. Îmi doresc să fiu acolo cu ea, stând pe unul dintre scaunele adânci în timp ce ea e ocupată să facă o conversație banală din spatele tejghelei. Tânjesc după simplitatea acestui lucru: de a avea un loc în lume care să fie al meu.

Îmi chiorăie stomacul, așa că îmi iau șapca inscripționată NYU și ies până la magazinul din colț, cu 10 dolari pe care nu-mi permit să-i cheltuiesc, și mă întorc cu o cană enormă de cafea și o pungă de chifle vechi cu scorțișoară. Singura mea opțiune — oricât de fragilă pare — e să găsesc pe unitatea de memorie ceva ce pot folosi împotriva lui Rory pentru a-mi negocia libertatea. Un secret pe care dorește să-l ascundă, mai mult decât să mă pedepsească pe mine.

Pornesc televizorul și îmi pregătesc încet calculatorul, introducând unitatea de memorie și căutând pe măsuță instrucțiunile pentru Wi-Fi. După ce mă autentific, o scurtă verificare a e-mailului lui Rory nu-mi dezvăluie nimic nou, însă când dau clic pe fișierul Doc, am un șoc, puternic ca un fulger.

Vorbesc despre mine.

Rory Cook:
Cum dracu' a făcut-o?

Bruce Corcoran:
Nu știu. Compania aeriană a zis că a fost înregistrată la zborul respectiv. Nimeni n-a contestat acest lucru.

Rory Cook:
Au zis că locul ei era neocupat. Crezi că știu?

Bruce Corcoran:
Cred că te-ar fi contactat imediat dacă ar fi crezut că exista vreo șansă ca ea să nu fie în avion. Vrei să le spun?

Cuvintele lui Rory apar repede, mi-e clar cât e de furios.

Rory Cook:
Sub nicio formă. Am de gând să mă ocup de asta în liniște. Lasă-i pe cei de la Siguranța Zborurilor să creadă că e moartă. Am programat un zbor către Oakland în seara asta.

La fel de repede cum au apărut cuvintele, acestea dispar, rând după rând, până când mă uit la un document gol; doar în partea de sus scrie: *Ultima editare făcută de Bruce Corcoran*. Pictograma lui Bruce dispare și ea, rămânând doar cea a lui Rory. Știu la ce se referă Rory când zice: *Am de gând să mă ocup de asta în liniște.* Înseamnă că va face să dispară problema, publicul nu o să afle nimic. Și i-am dat lui Rory ocazia să-mi facă orice dorește, pentru că toată lumea crede deja că sunt moartă.

Simt că zidurile se închid, Danielle, Rory și Bruce urmărindu-mi orice mișcare, împingându-mă într-un spațiu din ce în ce mai mic, până când voi fi prinsă în capcană și voi avea doar o singură cale de scăpare.

O bătaie într-o ușă de partea cealaltă a curții mă face să tresar, făcând să-mi alunece cotul și aproape răsturnând cafeaua pe tastatură. Sar în picioare, încercând să îndrept rapid cana, înainte de a se răsturna, și reușesc, doar câțiva stropi sar pe suprafața

mesei. Însă în graba mea de a salva cafeaua, apăs în mod accidental pe câteva taste.

— Rahat! zic, grăbindu-mă să șterg ce am tastat, aruncându-mi ochii din nou în colțul din dreapta sus, sperând ca Rory să se fi deconectat atunci când a făcut-o și Bruce.

Mă uit fix la ecran un timp ce-mi pare o oră, însă trebuie să fi fost doar câteva minute. Nu apare niciun text nou. Însă în partea de sus a paginii, se vede acum: *Ultima editare făcută de Rory Cook acum două minute* și mă rog ca niciunul din ei să nu-și amintească cine a curățat fișierul Doc.

În baie, îmi arunc apă rece peste față, becul fluoescent ieftin făcând ca pielea mea să pară palidă, ștearsă. Mă prind cu brațele de blat și încerc să mă adun. Inspir profund, expir profund, de cinci, opt, zece ori. Îmi îndrept atenția spre robinetul care picură în scurgerea pătată de rugină, spre modelul granitului fals asemănător unui vârtej repetitiv, după care mă concentrez să mă întorc la treabă.

Așezată din nou în fața calculatorului, greutatea inutilității îmi apasă pe umeri. Nu știu ce să caut sau de unde să încep. Ar trebui să caut mai multe despre Charlie? Sau poate să găsesc vreo fraudă financiară sau fiscală? Problema e că nu știu destule despre finanțe pentru a recunoaște ceva care ar putea fi folositor. Sunt pe cale să dau dublu clic pe unitatea de memorie, în momentul în care privirea îmi e atrasă din nou de alerta din partea de sus a fișierului Doc. *Ultima editare făcută de Rory Cook acum două minute*. O verificare rapidă a orei îmi spune că au trecut cel puțin 10 minute.

Dau *reîmprospătare*, așteptându-mă să văd cum s-a actualizat ora, însă sunt redirecționată către pagina de autentificare G-mail.

Scot din portofelul Evei bilețelul mototolit cu parola lui Rory și o introduc din nou, însă eșuez. Încerc încă o dată, mai atent de data asta, însă din nou îmi spune că parola este incorectă.

Mi-l imaginez pe Rory la biroul său, unde tocmai a văzut videoul cu mine între Donny și Cressida, cu tunsoarea mea prost făcută și părul vopsit, care abia dacă se poate numi o deghizare. Apoi, pe neașteptate, un mesaj apare pe ecranul său cu propriul

lui nume atașat. Îl văd sunându-l pe Bruce, dorind să știe cum e posibil ca cineva să-i fi accesat contul. Apoi îi văd oroarea când își dă seama că singura persoană care ar fi avut ocazia să-i fure parola — și care ar fi avut un interes legitim să-l urmărească — sunt eu.

Mă ridic în picioare și îmi apăs ochii cu pumnii, și lacrimile se rostogolesc.

— Nu pot să fac asta! șoptesc în camera goală. Nu pot! Nu pot!

Deschid ochii și iau portofelul, cel mai apropiat lucru de mine, și îl izbesc de perete. Buzunarul cu mărunțiș se deschide și o cascadă de bănuți cad și se pierd undeva în spatele comodei, în timp ce portofelul aterizează bufnind pe suprafața acesteia.

Însă reușesc să mă destind, să mă eliberez de anxietate, asemenea unei supape de presiune, reușind să devin din nou atentă la ce mă înconjoară. Nu îmi permit luxul să mă prăbușesc. Rory știe că l-am urmărit. Că i-am citit conversațiile pe care le credea secrete, că am aflat de panica lui cu privire la Charlie și ce știe acesta despre Maggie Moretti. Trebuie să existe o cale prin care să mă pot folosi de asta.

În spatele meu, vocea lui Kate Lane îmi atrage atenția.

— *Cu mai puțin de o săptămână în urmă, zborul 477 s-a prăbușit în apele din largul coastei Florida. 96 de persoane au pierit în accident și anchetatorii sunt la un pas de a stabili ce s-a întâmplat, după recuperarea cutiei negre.*

Ecranul prezintă o înregistrare veche, aceleași ambarcațiuni care se leagănă ale Pazei de Coastă, aceleași bucăți din epava plutitoare pe care le-au prezentat și săptămâna trecută.

— *Oficialii de la Vista Airlines au refuzat să comenteze zvonurile că însoțitoarele de zbor n-au reușit să confirme numărul total al pasagerilor. Însă surse anonime din interiorul Vista Airlines raportează că acest lucru nu e neobișnuit atunci când zborurile sunt întârziate. Oficialii liniei aeriene spun că au încredere că lista a fost corectă, că numărul pasagerilor este în concordanță cu toate datele înregistrate ale zborului.*

Îngheț, absorbind această informație, gândindu-mă la ce citisem, la comentatorul care era atât de sigur că o persoană nu

putea fi înregistrată într-un avion fără să se și urce la bordul acestuia, din cauză că persoanele erau efectiv numărate.

Dar acum văd că e posibil. Râd nervos și mă reazem de spătarul scaunului, încercând să mi-o imaginez pe Eva într-o cameră oarecare de hotel, urmărind aceeași știre — așadar, cumva, a reușit să nu se suie în avion, a reușit să dispară.

Mă gândesc la riscurile pe care și le-a asumat Eva adunând biletele și înregistrări — lucruri care o incriminau și pe ea, nu doar pe bărbatul acela de pe verandă. Și mă întreb ce a mers prost, de ce n-a predat dovezile. Ceva a pus-o pe fugă, fără să se mai poată întoarce acasă.

Și mă întreb ce ar vrea, oare, să fac cu ele?

Privesc peretele, dar nu îl văd; o văd pe Eva râzând și fugind de mine, luminată din spate și devenind tot mai mică, pe măsură ce se îndepărtează. O privesc până când e doar un punct. Nimic. A dispărut.

Trasez conturul unității de memorie cu degetul, sigură că există secrete pe care Rory vrea să le țină ascunse. Pur și simplu, nu știu care sunt.

Însă Rory nu trebuie să afle asta.

Ca și cum Eva mi-ar șopti la ureche, îmi vine în minte o idee îndrăzneață, chiar scandaloasă. Însă presupune să ies din ascunzătoare și să mă confrunt cu el. Să iau telefonul și să-i formez numărul, spunându-i ce am, înfrumusețând și inventând unde sunt goluri, țesând o poveste astfel încât să-l fac să creadă că știu mai mult. Nu doar despre Charlie, ci și despre conținutul hard diskului; și că pot livra această poveste mass-mediei și autorităților. Dacă nu-mi dă ceea ce vreau.

Și totuși, ideea de a-l suna, de a-i auzi vocea la celălalt capăt al firului, asemenea unui cârlig care-l trage spre mine, mă face să mă cutremur. Din cauză că, dacă mă înșel și chestia asta nu merge, situația s-ar înrăutăți.

Iau telefonul mobil al Evei, bucuroasă că l-am luat cu mine — e o modalitate de a-l contacta fără să-i dezvălui unde mă aflu exact. Însă ezit înainte de a-l deschide, instinctele mele făcându-mă să mă întreb cum a reușit Danielle să dea de numărul meu și ce

altceva mai știe despre mine. Inspir profund și expir încet, apoi îl pornesc.

Imediat îmi apar un alt mesaj vocal și unul scris. Ezit, fără să știu pe care să dau clic mai întâi, iar în cele din urmă mă hotărăsc să deschid mesajul vocal.

Doamnă Cook, sunt Danielle din nou. Nu vă învinovățesc pentru că n-aveți încredere în mine, însă trebuie să mă credeți că încerc să vă ajut. Domnul Cook e în drum spre California și sunt aproape sigură că e din cauză că știe unde sunteți. Vă transmit o înregistrare de ieri. Folosiți-o! Vă voi susține!

Mă uit la telefon, mintea mea zboară în 20 de locuri diferite, scormonind printre cuvintele ei, încercând să prind șmecheria. Ceea ce vrea cu adevărat să fac. Pentru că, după ce de-atâtea ori s-a făcut că nu vede și a rămas tăcută când ar fi putut vorbi, mi-e greu să cred că vrea să mă ajute acum.

Deschid mesajul-text, care e, de fapt, un fișier înregistrat, cu titlul Înregistrarea 1. Iau telecomanda și opresc sonorul televizorului, apoi apăs *Redare*.

Voci înăbușite umplu camera mea de motel, voci care se ceartă, și-mi dau seama că sunt Rory și Bruce, dar nu le pot distinge cuvintele. Apoi se aude o bătaie în ușă și vocea lui Rory care strigă:

— *Intră!*

Vocea lui Danielle, mai aproape, zice:

— *Mă scuzați că vă deranjez, însă am nevoie de semnăturile dumneavoastră pe aceste formulare.*

— *Bineînțeles,* zice Rory. *Mulțumesc, Danielle, pentru că te ocupi de toate detaliile cu cei de la Siguranța Zborurilor. Știu cât de mult ai iubit-o și respectat-o pe doamna Cook.*

— *Sunt atât de multe lucruri pe care mi-aș dori să le fi făcut altfel!* zice Danielle.

Aud un foșnet de hârtii, apoi din nou vocea lui Rory.

— *Asta ar fi cam tot. Te rog să închizi ușa când ieși.*

Vocea lui Danielle se aude mai departe:

— *Nicio problemă, domnule Cook. Mulțumesc!*

Apoi o ușă care se deschide și se închide.

Mă aștept ca înregistrarea să se sfârșească aici, însă nu se sfârșește. Vocea lui Rory se aude din nou, ceva mai rece.

— *Ce ai descoperit?*

— *În 1996*, zice Bruce, ca și cum ar citi dintr-un dosar, *Charlie Price sau mai degrabă Charlotte, așa cum preferă să i se spună acum, a fost arestată pentru posesie de droguri cu intenția de a le vinde. Nu s-au găsit dovezi, iar acuzațiile au fost retrase.*

Aud cum dă pagina.

— *Tipa s-a mutat la Chicago, unde a fost chelneriță. Pare să se țină departe de probleme. Încă locuiește acolo.*

Charlotte? *Ea?* Charlie e o femeie?

— *Altceva?* întreabă Rory.

— *Nu prea. N-are soț, iubit sau iubită. N-are copii. Cei din familia ei ori au murit, ori sunt departe. N-avem nimic de care să ne folosim s-o motivăm.*

Vocea lui Bruce devine mai blândă.

— *Nimic din ce i-am zis până acum n-a convins-o. Nici banii, nici amenințările. Insistă să spună adevărul.*

Vocea lui Rory este gravă și amenințătoare, mă face să simt un fior pe șira spinării.

— *Și care pretinde ea că e adevărul?*

— *Că tu și Charlie ați avut o aventură fără ca Maggie să știe. Că tu erai acolo când a murit Maggie și ai programat ca focul să se declanșeze după plecarea ta. Că ai venit la apartamentul lui Charlie, înnebunit și tremurând ca o frunză.*

Urmează o pauză. Când Bruce continuă, abia îl aud.

— *Nu-i pasă de contractul de confidențialitate pe care l-a semnat. Nu-i pasă de nimic din ce i-am oferit.*

— *Chestia asta e inacceptabilă!* urlă Rory și mă trag înapoi, ca și cum ar fi în cameră și ar urla la mine. *Chestia asta ar arunca totul în aer! Ai două zile la dispoziție ca să faci să dispară problema asta!*

Îl aud pe Bruce strângându-și lucrurile, adunând hârtiile, aud pocnetul încuietorii servietei.

— *Am înțeles*, zice el.

Pași, zgomotul unei uși care se deschide și se închide. Apoi tăcere. Sunt pe cale să opresc înregistrarea în momentul în care

aud altă bătaie în ușă.

— *Intră!* zice Rory.

Din nou, Danielle.

— *Îmi pare rău că vă deranjez. Cred că mi-am scăpat telefonul pe undeva pe-aici. Pot să intru să mă uit?*

Rory mormăie ceva.

— *Uite-l! Probabil că mi-a căzut…*

Și înregistrarea se sfârșește.

Mă așez pe pat, năucită. *Sunt atât de multe lucruri pe care mi-aș dori să le fi făcut altfel,* zisese Danielle, cuvintele având acum un înțeles diferit — nu că aș fi sigură că mi le spunea mie. Dar ele înseamnă că cineva recunoaște că mi s-a întâmplat ce mi s-a întâmplat, și mai înseamnă și părere de rău.

Faptul că Danielle a riscat atât de mult ca să facă ceva pentru mine e de-a dreptul uimitor. Toți acei ani în care s-a agitat pe lângă mine, având grijă cu meticulozitate de programul meu. Credeam că e doar un alt braț de-al lui Rory, care mă controlează. Poate, dacă m-aș fi sinchisit să mă întorc și să mă uit cu adevărat la ea, aș fi văzut altceva. Nu o persoană care voia să mă prăbușesc, ci o femeie care încerca cu disperare să mă susțină.

Ascult din nou mesajul lui Danielle, insistența din vocea ei, felul în care glasul i se frânge, frica. *Folosiți-o! Vă voi susține!*

Pe ecranul mut al televizorului, doi comentatori politici vorbesc, buzele lor mișcându-se fără sunet. Vizavi de ei, Kate Lane zice ceva spre cameră, apoi zâmbește. Dau volumul mai tare, la timp pentru a auzi melodia cunoscută a emisiunii *Politics Today* și apoi pauza publicitară.

E ireal că doar cu o săptămână mai devreme făceam pregătirile finale pentru călătoria la Detroit, imaginându-mi viața pe care urma să o aibă Amanda Burns, locuind liniștită în Canada. Și ce repede merseseră prost lucrurile, fiind obligată să aterizez aici, prinsă între secretele Evei, obligată să merg printre mine terestre pe care nu le pot vedea.

N-am de gând să-l sun pe Rory. Amenințările nu vor funcționa niciodată cu el. Dacă ar fi funcționat, aș fi reușit ceva cu mult

timp în urmă. Ceea ce mi-a trimis Danielle e mult mai bun. Vocea lui Rory, furia lui Rory, împachetată în sloganul perfect.

Caut pe Google adresa de e-mail a lui Kate Lane, apoi merg pe pagina de G-mail, creez un nou cont de e-mail și îmi schițez un mesaj, cuvintele venindu-mi fără efort. După ce termin, ezit. În clipa în care-l voi trimite, totul se va pune în mișcare. Nu va mai exista nicio cale de întoarcere pentru mine. Însă aceasta e singura carte pe care o mai pot juca.

Recitesc e-mailul pentru ultima oară.

> Dragă doamnă Lane,
>
> Numele meu e Claire Cook și sunt soția lui Rory Cook. N-am murit în accidentul zborului 477, așa cum a fost raportat anterior. Sunt în California și am primit de curând dovezi care-l implică pe soțul meu în moartea lui Maggie Moretti și mușamalizarea cazului. Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră despre asta cât mai curând posibil.

Apoi apăs pe *Trimite*.

Eva

Berkeley, California
Februarie
Cu două zile înainte de accident

Dex era Fish.
Fish era Dex.

Eva simți cum se schimbă realitatea, așezându-se într-o ordine diferită, o imagine diferită, pe măsură ce era străbătută de panică și confuzie. Ce anume ratase?

— Nu te-ai întrebat de ce nu l-ai întâlnit niciodată pe Fish, de ce Dex era singurul tău contact? întrebă Castro.

— Mi s-a spus că așa funcționau lucrurile. Nu am pus la îndoială acest lucru, scutură ea din cap. Dar de ce m-a mințit Dex? șopti ea.

— Lăsându-i pe oamenii care lucrau pentru el să creadă că nu făcea altceva decât să execute ordinele venite de sus, avea posibilitatea să se dezvinovățească. Te făcea să ai încredere în el într-un fel în care n-ai fi făcut-o dacă ai fi știut că el era tipul din vârf.

— E ceva obișnuit? întrebă ea. Oare cei din vârf nu se străduiesc mai degrabă să se știe că ei sunt șefii? Nu vor ca toată lumea să știe ce putere dețin?

Agentul Castro ridică din umeri.

— Uneori, zise el. Dar, ca să fim cinstiți, genul acesta de traficanți sunt destul de ușor de prins. O fac pentru ego-ul lor. Vor ca toată lumea să știe cât de importanți sunt și să se teamă de ei. Dar Fish — Castro își înclină capul înspre ea — sau mai degrabă Dex e ceea ce numim un operator pe termen lung. Cineva căruia îi pasă mai mult de afacerea pe termen lung decât

de orice altceva. Mai mult decât de putere, mai mult decât de frica celorlalți. Sunt mai deștepți și mai greu de prins.

Castro luă o înghițitură din cafeaua sa și continuă.

— Am mai văzut asta o dată. O femeie din El Cerrito care se prefăcea că avea un soț care lua toate deciziile. Era băgată în multe chestii, în mare parte pentru că oamenii aveau încredere că ea îi apăra de un bărbat… care, de fapt, nu exista.

Eva se gândi la felul în care Dex se așezase între ea și Fish. Cum o protejase și o prevenise. O făcuse să creadă că era de partea ei, că lucrau împreună. Se gândi înapoi la cât de tulburat fusese la meciul de fotbal de toamna trecută. Cât de speriat fusese să nu-l supere pe Fish. Totul fusese un număr elaborat și bine jucat.

Apoi se gândi la acea dimineață devreme când el îi arătase cadavrul, și înțelese ce se întâmpla când îl văzu în minte pe Dex executându-l pe bărbat, apoi venind calm până la ușa Evei, ciocănind și conducând-o acolo pentru a-i arăta ce păție acel bărbat.

I se făcu greață de cât de naivă fusese.

— Și acum ce urmează? întrebă ea.

— E timpul să-ți iei un avocat și să faci o înțelegere. Îți vom pune microfon să vedem ce putem afla.

Eva se gândi la toate informațiile pe care le adunase și le ascunsese — ultima ei carte de jucat. Sub nicio formă nu avea de gând să poarte un microfon.

— Și ce obțin în schimb? întrebă ea. De vreme ce protecția martorului nu mai e o opțiune.

— Obții să nu mergi la închisoare când totul se va sfârși.

Pe masă, telefonul Evei bâzâi anunțând primirea unui mesaj-text și privirea îi fugi spre telefonul lui Castro, întrebându-se dacă și acesta se aprinsese. Însă rămase închis.

— Mai bine ai răspunde, zise el.

Era de la Dex.

Rămâne să ne vedem la 6? Unde vrei să ne întâlnim?

I-l arătă agentului Castro.

— Stabilește un loc public, unde oamenii mei se pot amesteca în mulțime, o sfătui el. De acum înainte, nu vreau să fii singură cu el sau în vreun loc unde să nu putem ajunge repede la tine. Fără arene sportive, fără parcuri pustii. Echipa mea va sta cu tine până instalăm microfonul. Una, două zile cel mult.

Eva își luă telefonul înapoi și, cu degete tremurătoare, tastă:

La O'Brien? Mi-e foame.

Se imagină conducând înapoi până în Berkeley și stând la masă față-n față cu Dex, străduindu-se să se comporte normal în timp ce aștepta ca agentul Castro să-l pregătească pe tipul care se ocupa de microfon.

Probabil că și agentul Castro îi sesiză spaima crescândă, fiindcă zise:

— O să fii în regulă. Ține-te de rutina zilnică și fă tot ce ai face în mod normal. Fă droguri, întâlnește-te cu Dex! Nu-i da niciun motiv de îngrijorare.

Pe fereastră, Eva vedea cum ceața se adună, portocaliul-aprins al podului estompându-se, și își făcu griji că același lucru i s-ar putea întâmpla și ei: prezența ei se va estompa până va dispărea din peisaj și nimeni nu va ști că existase vreodată.

În restaurant se auzea murmurul conversațiilor, zgomotul tacâmurilor care se loveau de farfurii — lumea toată se agita în jurul ei, în timp ce ea rămânea nemișcată.

— N-am de ales, nu-i așa?

Ochii lui Castro deveniră blânzi:

— Chiar nu ai!

Eva era pe Bay Bridge, pe la jumătatea drumului, în momentul în care începu să respire sacadat, mașinile veneau din toate părțile, înaintând încet, conducând-o către un deznodământ inevitabil. Sub nicio formă nu putea face asta, la dracu'!

Se imagină conducând către nord — trecând de ieșirea spre Berkeley, de Sacramento, Portland și Seattle. Se uită în oglinda retrovizoare și studie mașinile din spatele ei. Care dintre ele erau

ale lui Castro? Cei care o supravegheau nu ar fi lăsat-o să ajungă atât de departe.

Acasă, împachetă la repezeală, luându-și doar lucrurile esențiale, lăsând casa cum era. Dacă venea cineva să o caute, voia să pară că ieșise de puțin timp. Că se putea întoarce în orice minut. Se gândi la laboratorul de la subsol, la ustensile și ingrediente, la dovezile pe care le strânsese pentru Castro, și se hotărî să le lase acolo. În cele din urmă, el va veni să o caute și era bine-venit. Ea nu mai avea de gând să joace după regulile altcuiva.

Planul Evei era să parcheze lângă O'Brien. Să pară că merge la întâlnirea cu Dex, apoi să se furișeze în stația trenului rapid și să-l ia pe primul care venea. Să se întoarcă înapoi în San Francisco, să plătească cu numerar un bilet de autobuz spre Sacramento, apoi să se gândească cum să continue. Nord, apoi și mai departe spre nord, până când ajungea la graniță.

Însă ornamentul de sticlă albastră de la Liz așezat pe comodă o făcu să se oprească brusc. Îl luă, trecându-și degetul peste vârtejurile de albastru, peste ciocul delicat și marginile aripilor. Singurul lucru care îi fusese vreodată oferit din dragoste. De la singura persoană căreia îi păsase vreodată cu adevărat de ea.

Eva se gândi la Wade, care promisese să ia vina asupra lui. La Dex, care se prefăcuse că e altcineva, ca să o poată manipula mai ușor. Și la Castro, care se aștepta ca ea să facă imposibilul, însă, în schimb, nu-i dădea nimic din ce avea ea nevoie. Bărbați care făceau promisiuni pe care nu aveau intenția să le respecte. Persoanele ca Eva erau mereu victime colaterale.

Apoi mai era Liz, care văzuse cea mai bună versiune a ei. Simți conturul scrisorii de la Liz încă în buzunar. *Când îți împărtășești problemele cu altcineva, povara ta se ușurează*. Asemenea unui șoarece într-un labirint, drumul Evei se îngusta, conducând-o spre singura persoană în care putea avea încredere.

Eva își luă banii pentru urgențe — 5 000 de dolari — și își strânse calculatorul, lăsându-și telefonul compromis pe blatul de

bucătărie. Apoi se strecură afară din casă, ținând încă strâns în pumn pasărea albastră de sticlă.

Primul tren care sosi era aglomerat. Așteptă până când ușile aproape că se închiseră și făcu un salt înăuntru, uitându-se pe peron să vadă dacă o urmărea cineva. Și-i imagină pe agenții lui Castro la suprafață, mișcându-se în jurul mașinii ei, parcată pe Shattuck, lângă un centru de taxare, întrebându-se unde se dusese. Ce i se întâmplase.

Eva studie chipurile oamenilor din jurul ei, ștergându-i în tăcere de pe listă pe un bărbat care dormea într-un colț și un cuplu atent la un iPad, adânt în conversație. Însă, chiar vizavi de ea, era o femeie pe care Eva o surprinse aruncând o privire spre ea în timp ce trenul se îndrepta către sud, spre Oakland. Ținea o revistă deschisă, însă, pe când Eva studia reclamele de deasupra capului femeii, așteptând-o să întoarcă pagina revistei, femeia rămase nemișcată.

La următoarea stație, Eva așteptă până în ultimul moment pentru a se strecura afară din tren și o privi pe femeie citind încă, în trenul care intra în tunelul întunecat. Se retrase într-un colț al gării, cu geanta pe umăr, privindu-i pe navetiști îmbarcându-se și coborând din tren, schimbând liniile; de data asta, se îndreptă spre San Francisco. În următoarea oră, se răzgândi iar și iar, până se hotărî definitiv.

La aeroport, plăti cu numerar pentru un zbor de noapte către Newark.

— Un bilet dus sau dus-întors? întrebă vânzătoarea de bilete.

Eva ezită. Oare Castro o pusese pe vreo listă? Din nou cuvintele lui — *țintă mediocră* — îi apărură în minte.

— Un bilet dus, răspunse ea.

Finalitatea acestui lucru îi dădu un fior. Dacă se înșela, un bilet dus ar da alarma.

Eva se relaxă abia târziu după ce plecă. În timp ce pasagerii din jurul ei dormeau sau citeau, privi pe geam, gândindu-se la o seară chiar după Haloween, când o găsise pe Liz stând pe treptele din

spate, uitându-se în grădina lor în amurgul care devenea tot mai tenebros.

— Ce faci aici, în spate? o întrebase ea.

Liz ridicase privirea și îi zâmbise.

— Îmi place mirosul serii, când soarele a dispărut și totul începe să se răcească. Indiferent cât de tare se schimbă viața, lucrul acesta nu se schimbă niciodată.

Ea închise ochii.

— Eu și fostul meu soț obișnuiam să facem asta la început, după ce ne-am căsătorit. Să stăm afară și să privim cerul schimbându-se din zi în noapte.

Eva se așeză pe treapta de la ușa ei, uitându-se la Liz printre barele de fier ale balustradei.

— Unde-i el acum?

Liz ridică din umeri și își trecu degetele de-a lungul marginilor treptei de beton.

— Din câte am auzit, s-a mutat în Nashville. Însă asta era acum 20 de ani. Habar n-am dacă e încă acolo.

Eva se întrebă cum putea ea să fie atât de calmă în legătură cu bărbatul care o abandonase cu un copil mic și nu mai privise în urmă niciodată.

— Ellie are vreodată vești de la el?

— Nu știu, nu prea vorbim despre el. Însă nu cred. I-a trimis felicitări de ziua ei timp de câțiva ani, însă n-a mai făcut-o de mult.

Liz se uită în cealaltă parte a curții, la gardul din spate și la copacii de dincolo de el. Cu voce joasă, zise:

— O vreme, Ellie a dat vina pe mine pentru asta. De parcă eu l-aș fi putut face pe acel bărbat să-i pese de ea. Dar acum, că a crescut, poate vedea cine e el cu adevărat și poate înțelege că, poate, copilăria ei a fost mai fericită fără prezența lui.

Eva era uluită de tonul ei calm.

— Cum poți să nu-l urăști?

Dinspre Liz se auzi un ușor hohot de râs.

— Ura te poate roade pe dinăuntru. Mi-aș putea dedica ore întregi pe zi disprețuindu-l. Însă n-ar conta. El e undeva acolo,

trăindu-și viața și, dacă se gândește vreodată la noi, o face, probabil, doar o clipă. M-am hotărât cu mult timp în urmă să-l iert, ceea ce e mult mai ușor decât să-l urăsc.

Eva se gândi la puterea pe care a avut-o Liz, să-și crească fiica de una singură, urmându-și în același timp propriile vise. Să uite că a fost trădată și să aleagă să fie fericită.

— Ai fost mereu așa? Dispusă să vezi dincolo de răutatea din oameni?

Liz râse.

— Îți ia mult timp să înveți să vezi lumea ca pe un loc unde oamenii nu-ți fac rău. Soțul meu nu și-a propus să-mi frângă inima sau pe a lui Ellie. El doar a dat curs propriilor dorințe, și-a trăit propria poveste. Sper că am devenit cineva care nu se supără când alții încearcă doar să supraviețuiască. Sper că pot fi genul de persoană care se gândește mai întâi să ierte.

Eva privi în curte, spre tufele de lângă poarta din spate, umbrele lor dispărând repede în lumina care devenea tot mai difuză.

— Nu sunt foarte bună când e vorba de iertare.

Liz încuviință din cap.

— Nu mulți oameni sunt. Însă ceea ce am învățat în viață e că, pentru a ierta cu adevărat, mai întâi trebuie să moară ceva. Așteptările tale; sau circumstanțele. Poate inima ta. Și asta poate fi dureros. Însă este o eliberare incredibilă, în același timp.

— Încerci să-mi sugerezi că trebuie să-mi iert familia biologică?

Liz se uitase la ea, surprinsă.

— Cred că trebuie să încerci să te ierți pe tine. Pentru ceva care încă te mai urmărește.

În timp ce Eva zbura către est, geamul de lângă ea fiind doar un pătrat negru, se întrebă dacă aceasta era moartea despre care vorbea Liz. Întreaga ei viață, abandonată în Berkeley, doar o cochilie goală în care nu mai încăpea persoana care devenea. Nu înțelegea nici ea care era motivul pentru care trebuia s-o mai vadă pe Liz măcar o dată. Însă, cumva, înțelegea că în acest fel s-ar fi iertat pe sine însăși.

Claire

Luni, 28 februarie

În timp ce aștept un răspuns de la Kate Lane, răsfoiesc notițele pe care le-am luat din laboratorul Evei, cufundându-mă din nou în povestea unui geniu în chimie, a unei proscrise și a unei traficante de droguri. După ce termin, mă uit la fereastră și ascult zgomotul traficului îndepărtat și mi-o imaginez pe undeva, mergând tăcută printre grupuri de studenți, cu umerii lăsați, cu mâinile în buzunarele hainei ei verzi și cu bărbia în piept. Invizibilă. Viața ei solitară făcând-o să stea mereu deoparte. Niciodată în siguranță, niciodată cunoscută.

Și știu de ce a hotărât să facă ce a făcut.

Beau ce mi-a mai rămas din cafeaua rece și mănânc ultima chiflă cu scorțișoară, dorindu-mi să pot verifica fișierul Doc. Mi-l imaginez pe Rory făcându-și bagajul și adunând o mică echipă. Colaborând cu Bruce. O călătorie scurtă în California pentru chestiuni personale, Danielle, tăcută și vigilentă, luând notițe. Așteptând o altă ocazie de a-mi spune ce știe.

Chiar atunci, primesc un e-mail — un răspuns de la asistenta de producție a lui Kate Lane.

> Doamna Lane este foarte interesată de această poveste. Va trebui să verificăm afirmația dumneavoastră înainte de a trece mai departe. Vă rog să trimiteți un număr la care putem da de dumneavoastră, ca să ne asigurăm că sunteți cine spuneți că sunteți.

Activez setările de pe telefonul Evei, îi găsesc numărul, apoi îl tastez în e-maillul meu de răspuns. 10 minute mai târziu, telefonul mobil sună și mă reped la el.

— Alo?

— Doamnă Cook, sunt Kate Lane.

Numele meu îmi sună ciudat, făcându-mă să mă simt expusă.

— Vă mulțumesc pentru că ați acceptat să vorbiți cu mine!

— Păi, ne-ați spus o poveste interesantă. Însă mai întâi trebuie să-mi explicați cum de nu ați murit, având în vedere că cei de la Siguranța Zborurilor zic că v-ați urcat în acel avion.

Anii de tăcere se adună în mine, secretele pe care le păstrasem atât de mult timp, încredințarea că nimeni nu-și dorește să știe adevărul. Încep încet, descriind abuzurile lui Rory și cât de disperată eram să-l părăsesc, cum planurile mele de a dispărea în Detroit se năruiseră și cum Rory le descoperise.

— Apoi am întâlnit o femeie pe aeroportul JFK. Numele ei era Eva James și a fost de acord să schimbe zborul cu al meu, zic. Când am aterizat, am aflat că zborul către Porto Rico se prăbușise. Sunt blocată aici fără bani și fără o cale de a dispărea, așa că mi-am luat o slujbă la o firmă de catering.

Îi spun despre videoul TMZ și cum Rory e acum în drum spre California din cauza lui.

— Deci Eva James a murit, de fapt, în accident?

Închid ochii, știind că trebuie să fiu atentă. Cea mai bună modalitate de a o proteja pe Eva este să-i las pe oamenii care sunt pe urmele ei să creadă că e moartă.

— Da.

— Iisuse! exclamă Kate.

Apoi pare să se adune.

— Presupun că este mai bine dacă am trece la subiectul Maggie Moretti.

— Am o înregistrare cu soțul meu și asistentul său, Bruce Corcoran. În ea, discută despre o femeie pe nume Charlotte Price, care are cunoștințe directe în legătură cu implicarea soțului meu în moartea lui Maggie Moretti.

Urmează o pauză, în timp ce Kate Lane digeră această informație.

— Când a fost făcută înregistrarea?

— Nu știu sigur, recunosc eu. În ultimele câteva zile. Asistenta mea mi-a trimis-o seara trecută. A acceptat să i se verifice legitimitatea.

Kate pare să se gândească la asta.

— Înainte de a face ceva, va trebui s-o ascult. I-o puteți trimite producătorului meu?

Îmi spune un număr, iar eu trimit înregistrarea.

Curând, o aud din nou la capătul firului. Ciocănitul în ușă, vocea lui Danielle, apoi a lui Rory și a lui Bruce. După ce se termină, Kate oftează, apoi spune pe un ton blând:

— Doamnă Cook, nu cred că o putem difuza.

— Ce vreți să spuneți?

Aceasta era ultima mea șansă. Pusesem totul pe masă — dezvăluisem unde mă aflam și ce făcusem — și totuși deznodământul era același?

— Dar recunoaște că este vinovat! insist eu.

— Nu-i suficient, zice Kate. Asistentul lui subliniază acuzația și, cu toate că soțul dumneavoastră nu o neagă, nici nu o recunoaște.

— E în drum spre California, îi spun. Știe ce am făcut. Doar asta îl mai poate opri.

— Vreau să vă ajut, zice ea. Ceea ce mi-ați spus e important în sine. O soție abuzată, un bărbat gata să candideze pentru Senat, două femei care se întâlnesc în aeroport și fac schimb de bilete. Dați-mi voie să vă pun în direct pentru a spune această poveste.

Îmi trec o mână peste față și zic:

— Și la fel ca alte femei care au spus adevărul împotriva bărbaților puternici, eu voi fi cea ostracizată, în timp ce el va ajunge în Congres.

— Grija dumneavoastră este îndreptățită, zice ea. Însă e posibil ca asta să vă ajute să câștigați timp. În timp ce vă spuneți povestea, alții pot face legătura între soțul dumneavoastră și Maggie Moretti. Puneți-o pe asistenta dumneavoastră să trimită înregistrarea la procuratura din New York. Noi o vom căuta pe Charlotte Price și vom vedea dacă vrea să dea o declarație. Dacă într-adevăr știe ceva, vom afla.

O aud în fundal răsfoind niște hârtii și o altă voce, înăbușit.

— Haideți în studioul nostru din San Francisco, o să dăm niște telefoane în acest sens. Spuneți-mi unde sunteți și voi trimite o

mașină acolo.

Îi spun numele motelului, simțindu-mă neliniștită și agitată. Să vorbesc public despre ce mi-a făcut Rory este exact ce voiam să evit.

— Vom ține legătura dacă apare ceva, zice Kate. Mașina ar trebui să fie acolo cam într-o oră. Să fiți gata.

— Voi fi. Vă mulțumesc!

Încep să-mi împachetez lucrurile, băgându-le la întâmplare în geantă. Mâine,pe vremea asta, voi fi din nou Claire Cook, purtând pe umeri toată greutate care vine la pachet cu asta, înfruntând circul pe care acuzațiile mele îl vor isca. Mă gândesc la Eva, acolo unde e, și sper că acest lucru o s-o elibereze măcar pe ea.

Un ciocănit în ușă mă sperie și îmi fac griji că e posibil ca Rory să fi schimbat data călătoriei, poate că plecase pe furiș din New York fără știrea lui Danielle și, cumva, mă localizase aici. În momentul în care va sosi mașina de la CNN, nu va mai găsi decât o cameră goală.

Mă uit printre perdele și văd un bărbat, cu brațele împreunate la piept, de sub haina lui invindu-se pentru o fracțiune de secundă un toc de pistol.

Strig prin ușă.

— Vă pot ajuta cu ceva?

El zâmbește și îmi arată insigna.

— Sunt agentul Castro, zice el. Și aș dori să vorbesc cu dumneavoastră despre Eva James.

Eva

New Jersey
Februarie
Cu o zi înainte de accident

Avionul aterizează la ora 2 în Newark, după ce zburase toată noaptea și avusese o escală interminabilă la Chicago. Eva se îndreptă către poartă, apoi se grăbi pe pasarelă, oprindu-se doar să cumpere un nou telefon cu cartelă de la un chioșc, aruncând ambalajul la gunoi și formând numărul pe care Liz îl scrisese la sfârșitul scrisorii ei.

— Sunt Eva, zise ea, ușurată s-o găsească pe Liz acasă. Sunt în New Jersey. Pot să trec pe la tine?

— Ești aici? Cum? De ce? se auzi vocea surprinsă a lui Liz.

— E o poveste lungă, zise Eva, trecând prin terminalul de bagaje și ieșind în aerul rece de februarie. Pot să ți-o spun față-n față?

La doar 80 de kilometri de Manhattan, strada pe care stătea Liz în New Jersey arăta de parcă era din Midwest, cu case mici și bine întreținute, un amestec de cărămidă și stucaturi vopsite. Când Liz deschise ușa, o cuprinse pe Eva într-o îmbrățișare strânsă.

— Ce surpriză! zise ea. Intră!

O urmă pe Liz în casă, într-o încăpere spațioasă de lângă bucătărie care dădea într-o curte înzăpezită. Televizorul din colț era deschis și Liz îl opri, făcându-i semn Evei să se așeze pe canapea. Liz se așeză lângă ea și zise:

— Mi-a fost dor de tine. Spune-mi tot!

Eva îngheță. În avion repetase povestea în întuneric, în timp ce oamenii din jurul ei dormeau. Încercase să găsească tonul perfect pentru a-i dezvălui totul lui Liz. Însă acum, când se uita în ochii întrebători ai femeii, care aștepta ca Eva să spună ceva, nu reușea să scoată niciun sunet.

Privirea ei se plimba prin cameră, pe rafturile înțesate de cărți, pe biroul acoperit cu hârtii în dezordine și pe cele câteva cutii de împachetat, pe jumătate goale, din colțul camerei.

Trase cu putere aer în piept și schiță către Liz un zâmbet nesigur.

— Nu știu de unde să încep, îi mărturisi ea.

Liz îi luă mâinile transpirate în palmele ei calde și uscate, și Eva se simți puțin mai calmă, energia lui Liz contaminând-o, făcând ca bătăile inimii să i se liniștească.

— Începe de unde vrei…

— Am necazuri, zise Eva, cu vocea gravă și calmă.

Apoi începu. Îi spuse lui Liz despre Wade. Cum el o făcea să se simtă specială. Eva se uită în jos și ridică din umeri:

— A fost prima oară când cineva m-a făcut să mă simt așa. Interesantă. Atrăgătoare. Ca o persoană normală care duce o viață normală.

Descrise întâlnirea din biroul decanului, cum Wade nu venise ca să o apere și cum Eva acceptase condițiile care-i fuseseră impuse.

— Dețineau toată puterea. Aveau toate atuurile. Eram doar o puștoaică. A fost ușor pentru ei să mă exmatriculeze și să pretindă că nu se întâmplase nimic.

— Universitatea n-a numit un avocat pentru tine?

Eva nici măcar nu se gândise vreodată la așa ceva. Scutură din cap și Liz păru dezgustată.

— Ai fi putut face contestație. Există proceduri care ar fi trebuit urmate, zise Liz, dar apoi păru să înțeleagă și adăugă: N-aveai de unde să știi, iar asta nu te mai ajută acum. Continuă!

Eva se gândi la ce urmase, la faptul că luase o decizie atât de semnificativă, care-i împărțise viața în două. Oftă încet, amânând momentul, știind că va trebui să spună restul poveștii, dar nu-și mai dorea s-o facă. Liz n-ar înțelege. Ceea ce spusese în scrisoarea ei, că o accepta pe Eva așa cum era, nu s-ar aplica la ce avea Eva de spus în continuare.

Eva era tentată să-și încheie povestea în acel punct. Să-i spună lui Liz că se ducea în Europa, că făcuse o escală și își dorise să

treacă pe la ea să o salute. Însă știa că Liz nu ar fi crezut-o. Și, în cele din urmă, Castro își va face apariția la ușa lui Liz și i-ar spune adevărul. Eva trebuia să fie cea care să-i spună lui Liz. Să se asigure că Liz înțelegea de ce făcuse ceea ce făcuse. Se rugă ca Liz să o ierte.

— Tipul ăla cu care m-ai văzut certându-mă se numește Dex. Sau, cel puțin, ăsta e numele sub care îl cunosc eu. Din câte se pare, îl cheamă altfel.

Eva îi spuse despre oferta lui Dex. Despre faptul că nu avea bani. Că nu avea unde să se ducă și că, la momentul respectiv, el fusese ca un colac de salvare.

Pe măsură ce vorbea, ochii lui Liz se măreau, expresia ei fiind din ce în ce mai uluită. Eva știa ce se aștepta Liz să audă. Probleme tipice, cum ar fi o slujbă pierdută. O sarcină nedorită. Poate bani sau proprietăți furate. Însă Eva își dădea seama că Liz nu se așteptase la asta. Nu mai suporta greutatea privirii lui Liz și se aplecă în față, lăsându-și capul în mâini, acoperindu-și fața cu palmele, cu coatele pe genunchi.

Lângă ea, o simți pe Liz ridicându-se de pe canapea și îndepărtându-se. Eva își ținu răsuflarea, așteptând să audă cum Liz deschide ușa de la intrare și îi cere cu voce scăzută să plece. Sau cum ridică telefonul pentru a suna la poliție. În schimb, o auzi pe Liz ducându-se la bucătărie și deschizând frigiderul, auzi zgomotul cuburilor de gheață, și Liz se întoarse cu o sticlă de votcă și două pahare. Turnă generos și luă o înghițitură.

— Continuă! zise ea.

Eva își bău votca și îi spuse povestea până la capăt. Despre Brittany. Despre agentul Castro. Despre dovezile pe care le adunase și înștiințarea lui Castro că ea nu se califica pentru programul de protecție a martorilor. Și, în cele din urmă, că Dex era Fish.

— Sunt sigură că știe deja că se întâmplă ceva. Trebuia să mă întâlnesc cu el ieri, însă nu m-am dus.

— Trebuie să cooperezi, îi zise Liz când Eva termină de spus totul. E singurul lucru pe care-l *poți* face.

Își termină votca și își mai turnă un pahar, umplându-l și pe al Evei.

— Doamne Dumnezeule, Eva!

— Nu pot.

— Trebuie, insistă Liz. Doar așa îți vei căpăta viața înapoi.

Eva încercă să nu-și piardă cumpătul.

— Nu e ca la televizor. Chiar dacă Dex merge la închisoare, tot mă expun unor riscuri. Oriunde mă voi duce, oamenii lui mă vor găsi. Am încercat să-l fac pe agentul Castro să înțeleagă asta, însă mi-a zis că are mâinile legate.

Eva începu să plângă cu suspine și Liz o cuprinse cu brațele, ținând-o strâns.

— Trebuie să încetezi să mai fugi. Să încetezi să-ți acoperi minciunile cu și mai multe minciuni.

— Nu-i atât de simplu, zise Eva, retrăgându-se și ștergându-și ochii. Castro crede că pot depune mărturie, dar apoi trebuie să mă întorc la viața mea obișnuită. De parcă Dex m-ar lăsa vreodată în pace. Singurul lucru pe care-l pot face e să plec. Să dispar și să-l las pe Castro să se descurce fără mine.

Așteptă ca Liz s-o contrazică, s-o amenințe că o toarnă. Însă Liz zise doar atât:

— Bine. Hai să zicem că așa faci. Unde te vei duce?

Eva ridică din umeri.

— Voi sta la New York o perioadă. O să găsesc o modalitate de a face rost de un pașaport fals. Am bani.

Liz încuviință din cap.

— Un pașaport fals. Apoi o să părăsești țara?

Eva știa ce făcea Liz. Avusese un profesor la Berkeley care folosea această metodă de gândire socratică pentru a-i ajuta pe studenți să formuleze un argument. Dar ea continuă:

— Da.

Liz își roti paharul în mâini, gheața așezându-se pe fundul acestuia.

— Vei fi cineva nou. Cineva fără trecut. Ce vei face apoi? Vei lucra? Îți vei cumpăra o proprietate? Vei închiria ceva? Ce le vei spune celorlalți despre tine?

— O să-mi dau eu seama. Voi inventa ceva.

— Și îți va fi în permanență teamă, te vei uita peste umăr, așteptând ca cineva să descopere adevărul.

Vocea liniștită a lui Liz era greu de suportat pentru Eva.

— Trebuie să faci o înțelegere și trebuie s-o faci acum.

Liz lăsă paharul jos și își puse un deget sub bărbia Evei, obligând-o să se uite la ea.

— Ce ți s-a întâmplat a fost mizerabil și incorect. Dar trebuie să te întorci și să-ți recunoști vina. Fie Dex merge la închisoare o lungă perioadă, fie tu. Cine va fi?

— Și dacă oamenii lui Dex ajung primii la mine? Cred că el a aflat deja totul.

Panica o cuprinse din nou și Eva începu iar să plângă.

Liz îi dădu un șervețel și zise:

— Trebuie să iei avionul înapoi, înainte ca agentul Castro să știe că ai plecat. Sună-l imediat ce aterizezi și așteaptă-l la aeroport. Nu pleca până nu vine să te ia. Ai înțeles?

— De ce nu pot pur și simplu să dispar? șopti Eva. Să mă prefac că n-am fost niciodată aici?

Ochii lui Liz deveniră mai blânzi.

— Știi că vor veni aici în cele din urmă și-mi vor pune întrebări. Nu pot minți pentru tine.

Poate de aceea venise Eva. Ca să fie obligată să facă ce trebuie. Să fie trasă la răspundere de cineva care o iubea suficient încât să nu o lase să mai facă greșeli. Pentru ca Liz să fie mama pe care nu o avusese niciodată.

Să se simtă ușurată, să fie în stare să îndrepte totul și să lase pe altcineva — cineva căreia îi păsa de ea — să-i spună ce să facă.

— Bine, zise ea.

Stătură împreună, ascultând doar ticăitul slab al unui ceas undeva în interiorul casei și tăcerea dintre ele îngreunată de toate lucrurile pe care Eva încă voia să le spună.

Toată viața ei tânjise după afecțiune. După familie. Prietenie. Apoi apăruse Liz și îi oferise acest lucru, fără să-i ceară nimic în schimb. Eva ar fi vrut să întrebe: *De ce eu?* Însă nu o făcu, pentru că nu vor exista niciodată suficiente cuvinte pentru a umple

golul pe care îl avea înlăuntrul ei, în inima ei, unde trebuia să se afle lucrurile cele mai de preț: dragostea și prietenia.

Știa că mâine când o să iasă pe ușă va avea nevoie de un curaj pe care nu era sigură că-l are. Să întoarcă spatele și să părăsească acest mod de viață, cu toate asperitățile sale, și să aibă încredere că o poate lua de la capăt în altă parte.

— Îți amintești ziua când ne-am cunoscut? vocea lui Liz avea aceeași cadență joasă pe care Eva și-o amintea de la prima lor întâlnire și o percepea ca pe mierea caldă. Eram prăbușită la pământ și ai venit și m-ai ridicat.

Eva dădu să vorbească, însă Liz o făcu să tacă ridicând o mână.

— Să nu uiți niciodată cine ești și ce însemni pentru mine. Într-o lume plină de zgomot și egoism, tu ești o străfulgerare de bunătate.

Liz o întoarse pe Eva cu fața la ea și o prinse de umeri.

— Indiferent unde te duci, indiferent ce se întâmplă, să știi că voi fi cu tine și te voi iubi!

Eva lăsă lacrimile să-i curgă, ultimul dintre zidurile ei prăbușindu-se sub vorbele lui Liz. Orice regret, orice dezamăgire, orice suferință pe care o îndurase vreodată se scurse din ea, încet și dureros, până când se simți golită.

După ce-și rezervă zborul înapoi spre Oakland, stătură împreună pe canapea, Eva încercând să se bucure de fiecare clipă cu Liz, știind că n-ar fi niciodată de ajuns. Dinspre fața casei se auzi sunetul unei chei în încuietoare, apoi ușa se deschise și se închise.

— Mamă? strigă o voce. Ești acasă?

— Aici în spate, scumpo!

O femeie tânără veni prin bucătărie, aruncând cheile pe blat și lăsându-și geanta grea să cadă pe podea. Se opri brusc când le văzu pe Eva și pe Liz pe canapea.

— Scuze, zise ea. Nu știam că ai musafiri.

— Eva, ea e fiica mea, Ellie.

Ellie își dădu ochii peste cap și făcu un pas înainte pentru a-i strânge Evei mâna.

— Ellie de la Danielle. Mă bucur să te cunosc, în sfârșit.

Claire

Luni, 28 februarie

Mă uit la agentul Castro, de parcă secretele mele stau să iasă la lumină.

— Nu știu cine este.

El își ridică ochelarii de soare pe vârful capului și zice:

— Ba cred că știți. Tocmai ați încheiat o convorbire telefonică de pe telefonul ei.

Ochii mei țâșnesc spre telefonul mobil al Evei, așezat pe comodă, întrebându-mă de unde știe el asta.

— Așa că hai să încercăm altfel. Bună ziua, doamnă Cook! Mă bucur să văd că arătați atât de bine. Sunt agentul Castro, ofițer federal la Agenția Antidrog. Am câteva întrebări pe care aș dori să vi le pun.

În spatele lui în parcare se află un sedan cu plăcuțe de înmatriculare guvernamentale.

— Poate ar trebui să intrăm și să stăm de vorbă, sugerează el.

Tonul lui e prietenos, însă ferm, și încuviințez din cap, deschizând ușa mai larg pentru a-l lăsa să treacă.

Ne așezăm la măsuța de lângă fereastră, cu două scaune față în față. El dă perdeaua deoparte, lumina inundând încăperea.

— Aș dori să-mi spuneți de unde o cunoașteți pe Eva James.

— N-o cunosc, serios!

— Și cu toate astea, până ieri, ați stat în casa ei.

El gesticulează spre haina verde a Evei, aruncată pe un scaun.

— Și îi purtați hainele.

Apoi își ridică propriul telefon.

— Doamnă Cook, o ținem pe domnișoara James sub supraveghere de câteva luni. Asta include și faptul că i-am clonat telefonul.

— L-ați clonat? întreb. Ce înseamnă asta?

El se lasă pe spate și mă studiază, greutatea privirii sale făcându-mă să mă simt inconfortabil. În cele din urmă, zice:

— Înseamnă că tot ce faceți cu telefonul ăla, noi știm. Primim copii ale tuturor sms-urilor și e-mailurilor. Când telefonul ăla sună, noi știm. Orice se spune la el, noi auzim.

Mintea mea face un salt înapoi la conversația pe care tocmai o avusesem cu Kate Lane. La mesajele lui Danielle și la înregistrările vocale. Și înțeleg acum de ce Eva abandonase telefonul.

— Ea a știut asta?

El scutură din cap.

— Colabora cu noi la o investigație activă și nu puteam risca să-și schimbe comportamentul față de oamenii cu care lucra. Însă am început să ne facem griji în momentul în care, săptămâna trecută, Eva nu a mai mers la o întâlnire. Apoi ați apărut dumneavoastră.

Mă uit în jos la mâinile mele, pe care mi le odihnesc în poală. Mă gândesc la mașina pe care Kate Lane o trimite pentru mine și dacă agentul Castro mă va lăsa să mă urc în ea sau dacă o să rămân blocată aici, răspunzând la întrebările lui până în momentul când sosește Rory.

— Ce-ar fi să începem cu felul în care ați cunoscut-o pe Eva? repetă el.

— Dacă mi-ați ascultat convorbirile telefonice, atunci știți deja.

— Corect! Atunci spuneți-mi mai multe despre ce s-a întâmplat la aeroport. A cui a fost ideea să faceți schimb de bilete?

Nu știu cum să-mi descriu rolul. Sunt o victimă? O complice? N-am fost nici una, nici alta, doar o femeie disperată să găsească o soluție. Orice soluție.

— Eva m-a abordat, zic în cele din urmă.

Castro încuviințează din cap.

— Cum vi s-a părut?

— Asta e o întrebare la care îmi e imposibil să răspund, de vreme ce nimic din ce mi-a spus n-a fost adevărat.

Mă gândesc la felul în care se uita la paharul ei, ca și cum toată greutatea lumii se afla pe umerii ei, și știu că, dincolo de minciunile ei, teama îi era reală.

— Era speriată, zic în cele din urmă.

— Avea un motiv întemeiat să fie. A venit cineva acasă la ea s-o caute?

Îi spun despre bărbatul care și-a făcut apariția pe verandă, despre ce a spus și ce n-a spus.

— Descrieți-l! mă îndeamnă agentul Castro.

— Cam de-o seamă cu mine. Poate puțin mai în vârstă. Păr negru. Ten măsliniu. Pardesiu lung și niște ochi ciudați, cenușii. Nu albaștri.

— Cât timp ați stat acasă la Eva, ați văzut droguri?

— Nu.

Mă gândesc la laboratorul de la subsol. La orele pe care Eva trebuie să le fi petrecut lucrând în subsol și la prețul pe care-l plătise. Și mă gândesc la scrisoarea legalizată și la înregistrările adunate cu grijă și documentate, și cântăresc avantajele de a i le da. Dacă o voi face, Castro va avea ce-i trebuie pentru a-și îndeplini promisiunile făcute Evei.

Scot plicul și reportofonul și le împing pe masă spre el.

— Le-am găsit ieri când am descoperit subsolul.

El pune reportofonul deoparte și răsfoiește declarația Evei, apoi notează informațiile despre notar într-un carnețel.

— Habar n-aveam de ce fuge. Mi-a zis că tocmai îi murise soțul de cancer. Că-l ajutase să moară și că era posibil să aibă necazuri din cauza asta.

În timp ce vorbesc, povestea asta mi se pare și mai nebunească decât prima oară.

— Trebuie să înțelegeți că eram destul de disperată încât să vreau să cred aproape tot. Și cred că ea și-a dat seama de asta.

— Eva avea ani de practică în a înșela oamenii. E foarte bună la ceea ce face. Trebuia să fie, având în vedere că a făcut-o atât de mult timp.

El se apleacă în față, așezându-și coatele pe masă.

— Trebuie să înțelegeți că treaba mea e să investighez infracțiuni legate de droguri, zice el. Nu fraudă. Nu furt de identitate. Deci, eu nu vă investighez pe dumneavoastră.

Vocea lui devine mai blândă acum, că are răspunsuri la întrebări, și reușesc să-l văd așa cum e, cineva care vrea sincer să mă ajute.

— Înțeleg că vă ascundeți de soțul dumneavoastră?

— Da.

— Nu sunt aici să vă fac probleme, doamnă Cook. Însă Eva mă ajuta și trebuie să știu ce i s-a întâmplat. Ce v-a spus.

— Nimic adevărat, zic. Nimic din ce mi-a spus nu era adevărat.

El privește pe fereastră în timp ce o limuzină neagră alunecă lângă sedanul lui.

— Cred că v-a sosit mașina.

Ne ridicăm și deschid ușa.

— Claire Cook? întreabă șoferul.

E masiv, are în jur de 25 de ani, poartă un costum negru, iar pe încheietura dreaptă are un tatuaj. Poartă cercuri gigantice, care-i fac niște găuri enorme în lobii urechilor.

Berkeley. Acolo unde toți sunt ceva mai ciudați decât tine.

În timp ce-mi pune bagajul în portbagaj, observ că privirea îi aterizează pe arma agentului Castro de sub haină. Își mută privirea și închide portbagajul, îndepărtându-se de noi.

Agentul Castro se întoarce către mine.

— Succes, zice el, strângându-mi mâna. Dacă e posibil, aș vrea să punem totul la punct înainte de a părăsi orașul. Presupunând că vă întoarceți la New York.

— Sigur, zic, privind strada aglomerată, cu mașini și autobuze. Dar ce se va întâmpla depinde de următoarele câteva ore. Poate o să am necazuri din cauza a ceea ce am făcut sau poate cineva o să creadă ce am de spus.

— Dacă soțul dumneavoastră a fost implicat în ce i s-a întâmplat lui Maggie Moretti, nu va conta dacă ei vă cred sau nu. Dovezile vă vor susține.

Mă uit fix la el.

— Nu cunoașteți familia Cook foarte bine, dacă credeți că nu vor lupta. Regulile sunt diferite pentru oamenii ca ei.

Aștept ca agentul Castro să-mi spună că mă înșel, însă nu o face. Știe că puterea banilor poate face ca problemele să dispară.

În cele din urmă, zice:

— Un mic sfat? Intrați în direct cât mai repede posibil. Soțul dumneavoastră nu vă poate face nimic dacă toată lume știe că sunteți în viață.

Traficul spre oraș e îngrozitor. Înaintăm încet spre cabina de taxare și apoi spre Bay Bridge, înconjurați din toate părțile de mașini. Singură pe bancheta din spate, mă uit pe geam, privirea mea călătorind spre apă și aterizând pe insula Alcatraz, mică și ghemuită în mijlocul golfului, înconjurată de apa cenușie.

Șoferul își aranjează oglinda retrovizoare, astfel încât să mă poată vedea mai bine, mâneca ridicându-i-se mai sus, iar eu mai surprind o parte din tatuajul său.

— E în regulă dacă pornesc radioul? întreabă el.

— Sigur, îi spun.

El comută până dă de o muzică liniștită de jazz. Scot telefonul Evei din geantă pentru a verifica ora și văd că am ratat un mesaj de la Danielle.

> Tocmai am aflat că domnul Cook a trimis deja un tip pe teren în Berkeley să vă caute. Un localnic, cineva care se poate amesteca mai bine printre oamenii de acolo. E un tip masiv, cu un tatuaj pe încheietura mâinii drepte. Aveți grijă!

Eva

New Jersey
Februarie
Cu o zi înainte de accident

Ellie — sau, mai degrabă, Danielle — nu arăta cum se așteptase Eva să arate fiica lui Liz. În locul femeii eclectice pe care și-o imaginase, o femeie care purta fuste lungi vaporoase și lucra pentru o asociație nonprofit prost plătită, Danielle avea părul negru prins la spate într-un coc clasic la baza gâtului. Purta perle, un costum cu taior și pantofi cu tocuri joase. Însă asemănarea dintre mamă și fiică era clară. Danielle avea statura mignionă a mamei sale, iar chipul ei era o imagine în oglindă a prietenei pe care Eva ajunsese s-o iubească. Însă Liz era calmă și echilibrată, pe când Danielle părea agitată.

Liz se ridică în picioare pentru a-i da o sărutare fiicei sale.

— Vii de la serviciu? E târziu.

Ignorând întrebarea maică-sii, Danielle îi spuse Evei:

— Nu știam că vii în oraș.

Felul în care Danielle o spuse, ca pe o acuzație, răsună încet înlăuntrul Evei, avertizând-o să fie atentă.

— O călătorie în ultimul moment, zise ea. Un du-te-vino.

— Pentru? privirea lui Danielle o susținu pe a Evei.

— Pentru că așa a vrut ea, interveni Liz, aruncându-i fiicei sale o privire de atenționare.

— O scurtă vizită la niște prieteni, zise Eva, sperând să dezamorseze tensiunea. Trebuie să fiu mâine înapoi.

Danielle așteptă o clipă, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă Eva îi dă mai multe detalii. Pentru că nu o făcu, Danielle zise:

— Mamă, poți să vii puțin în cealaltă cameră?

Conciliantă, Liz se întoarse către Eva.

— Fă-te comodă! Mă întorc într-un minut.

Cele două femei se duseră în camera de zi, murmurul conversației lor în șoaptă plutind înapoi la Eva în frânturi. Ea se ridică de pe canapea și se duse în bucătărie sub pretextul că se uită la pozele de pe frigider.

— Ce se întâmplă cu tine? zise Liz printre dinți.

— Îmi pare rău. Sunt epuizată și stresată și trebuie să-mi fac bagajele pentru o călătorie la Detroit mâine, zise Danielle. Nu mă așteptam la un musafir.

— Ce se întâmplă la Detroit?

— Fundația are mâine un eveniment acolo. Trebuia s-o însoțesc pe doamna Cook, însă tocmai am aflat că domnul Cook o trimite în schimb în Porto Rico. Vrea să meargă el la Detroit, oftă Danielle. Îmi pare rău că sunt așa de repezită cu tine. Însă această schimbare de itinerar pe ultima sută de metri mă indispune. Ceva nu-i în regulă.

— În ce sens?

— Doamna Cook se concentrează doar la această călătorie, de luni de zile, într-un fel neobișnuit pentru ea.

— Cred că muncești prea mult. Îți faci griji pentru lucruri care nu există.

Vocea lui Liz părea liniștitoare și Eva și-o imagină luându-i mâna lui Danielle și strângându-i-o.

— Nu cred asta, mamă. Au mai fost și alte chestii ciudate. Șoferul ei mi-a spus că luna trecută a mers — singură — cu mașina în Long Island. GPS-ul a urmărit-o tot drumul până în capătul estic. Nu știe pe nimeni care locuiește acolo. Și a trebuit s-o acopăr de câteva ori cu niște discrepanțe financiare. Retrageri de numerar. Chitanțe care nu se potrivesc.

Eva putea simți îngrijorarea din vocea lui Danielle, tensiunea pe care o resimțea pentru că asista la ceva care urma să se întâmple.

— Cred că are de gând să-l părăsească.

— Bun! În cele din urmă…

— Mda, însă nu cred că Porto Rico face parte din plan. Și mi-e teamă că Detroit făcea.

— Crezi că domnul Cook știe?

— Nu, însă chestia asta îi încurcă planurile, zise și făcu o pauză. Nu-mi place ideea ca ea să călătorească singură sau cu oameni loiali doar *incredibilului Rory Cook*. Și acum trebuie să plec la Detroit și să mă prefac că sunt una dintre ei, când de-abia suport să mă uit la bărbatul ăsta, știind cum o terorizează.

— Dacă e deșteaptă, se va duce în Porto Rico și nu se va mai întoarce niciodată.

Eva încetase să se uite la poze și era acum cu totul concentrată să asculte povestea spusă de tânără, punând cap la cap informațiile.

Din doi pași, traversă bucătăria și se îndreptă către canapea, își luă laptopul și îl puse pe blat, astfel încât să poată încă asculta. În timp ce cele două femei continuară să vorbească, Eva căută pe Google *Rory Cook, soție* și studie imaginea care apăru. O femeie frumoasă, părul ei negru încadrându-i chipul, purtând haine moderne, luxoase, mergând pe un trotuar din New York. Legenda zicea: *Soția lui Rory Cook, Claire, vizitează noul restaurant Entourage, aflat în Upper West Side*.

În camera alăturată, Danielle zise:

— Cumva, nu cred că a rămâne în Porto Rico e o opțiune pentru ea. Mă simt groaznic că trebuie să plec, că o să se trezească și Bruce o să fie cel care-i spune de schimbarea planurilor, că el va fi cel care o va duce la JFK.

Cu un oftat de nerăbdare, zise:

— În fine, îmi pare rău că am fost nepoliticoasă cu Eva. Sunt sigură că e încântătoare. Care e povestea ei adevărată? Care e motivul adevărat pentru care se află în oraș?

Eva își ținu răsuflarea, uitându-se la detaliile chipului lui Claire Cook, însă fără să le mai vadă. În schimb, așteptă să audă dacă Liz îi va divulga secretele povestindu-i totul fiicei sale.

— Eva trece prin niște momente grele, zise Liz. Însă o să fie bine. E o supraviețuitoare.

Eva oftă, ușurată.

— Uite, zise Danielle. Trebuie să-mi fac bagajele pentru că plecăm în zori. Știi unde mi-e pardesiul negru de lână?

— Sus, în dulapul din camera de oaspeți, cred. Lasă-mă să văd dacă-l găsesc.

— Mersi, mamă.

O propoziție atât de simplă, rostită, probabil, de sute de mii de ori. Și totuși, puterea acesteia o aduse pe Eva în pragul lacrimilor. Cum trebuie să fie să ai pe cineva mereu lângă tine. Se gândi că avusese asta cu Liz, însă văzând-o împreună cu fiica ei, felul în care aveau încredere și se bazau una pe cealaltă, Eva știa că ea și Liz nu împărtășeau nimic altceva decât o prietenie apropiată. Și se simți ca o proastă pentru că crezuse vreodată că era mai mult. Ce ar sfătui-o Liz pe fiica ei să facă dacă s-ar afla în situația Evei? Ar încuraja-o pe Danielle să se predea autorităților? Sau ar ajuta-o pe fiica ei să scape?

Pe ecranul din fața ei, își imagină ce va crede Claire Cook mâine când se va trezi și va descoperi că soțul ei îi schimbase itinerarul. Că va zbura de pe JFK către un paradis tropical, în loc să se îndrepte spre temperaturile înghețate din Detroit. Poate nu-i va păsa. Poate instinctele lui Danielle despre importanța acestei călătorii se înșelau. Însă, dacă avea dreptate, dacă Claire plănuia să fugă, se va pomeni că e disperată să găsească o soluție. O altă cale de scăpare.

Și era posibil ca Eva să aibă soluția în minte.

— Ce faci?

Eva se întoarse și o văzu pe Danielle în prag, ținând geanta pe care o lăsase să cadă mai devreme. Eva închise capacul laptopului, sperând ca Danielle să nu fi văzut prea mult, și schiță un zâmbet absent.

— Nimic.

Îi susținu privirea lui Danielle până când, în cele din urmă, aceasta se întoarse și o luă în sus pe scară ca să-și facă bagajele pentru călătoria ei.

Eva își deschise din nou laptopul și trecu de la fotografia lui Claire Cook pe site-ul liniei aeriene. Dădu clic pe *Schimbă-mi rezervarea* și, în meniul vertical, pe *schimbă Newark* cu *JFK*, cuvintele lui Liz răsunându-i în minte. *Ea e o supraviețuitoare*.

Eva era hotărâtă ca acest lucru să fie adevărat.

Claire

Luni, 28 februarie

Mă sprijin de spătarul banchetei, privirea mea trecând de la mesajul lui Danielle înspre mâna dreaptă a șoferului, care se odihnește cu dezinvoltură pe volan. *Un tatuaj pe încheietura mâinii drepte.*

Mintea îmi zboară înapoi la parcarea motelului și îmi dau seama că el nu spusese nimic despre CNN. A zis *Claire Cook,* iar eu, ca o idioată, m-am urcat în mașină.

Vehiculele ne înconjoară din toate părțile, până la marginea podului. Cabluri de oțel se ridică spre cer, deasupra unei fâșii de trotuar, apoi o prăpastie de 60 de metri până la apa rece de dedesubt.

Sfatul lui Castro, de a ajunge la studio cât mai repede posibil, e inutil acum. Bărbatul acesta mă va duce în altă parte — pe o plajă pustie poate sau spre nord către un loc și mai îndepărtat — și va termina cu mine.

Un Volkswagen Jetta alunecă pe lângă noi, la volan e o femeie, buzele ei mișcându-se într-o conversație mută cu cineva pe care nu-l pot vedea. Nu sunt la o distanță mai mare de un metru de ea, atât de aproape, încât îi pot vedea oja roz și tortițele delicate de argint din urechi. Îmi înăbuș lacrimile, încercând să mă gândesc. Dacă aș țipa, m-ar auzi oare?

Mașina noastră se îndepărtează câțiva metri, înainte de a se opri iarăși, și acum mă uit la o dubiță albă fără geamuri. Privesc spațiile mici dintre mașini, labirintul în continuă mișcare în timp ce vehiculele înaintează încet. Va trebui să sar din mașină și să fug.

Banda de lângă noi începe să se miște și din nou mă uit la femeia din Jetta verde. Ea își dă capul pe spate și râde, fără să știe că o privesc din spatele geamului fumuriu.

La aproximativ 30 de metri în față, se profilează un tunel întunecat, cu indicatoare spre Treasure Island. Ochii șoferului îi găsesc pe ai mei în oglinda retrovizoare.

— Traficul o să se calmeze după ce trecem prin tunel, zice el.

Dacă am de gând să sar din mașină, un tunel întunecat ar putea fi un loc bun pentru a face acest lucru.

Îmi așez brațul pe pervazul geamului, simțindu-mi palmele transpirate și lipicioase pe ușă și ridic cu grijă încuietoarea, privindu-l în oglindă, asigurându-mă că ochii lui rămân ațintiți la drum.

O să am doar o singură șansă.

Muzica jazz se aude în spate, ritmul rapid și imprevizibil potrivindu-se cu pulsul meu și îmi strâng mai tare poșeta, asigurându-mă că-mi stă bine pe umăr. Am o mână pe închizătoarea centurii mele de siguranță și cealaltă mână coborâtă pe mânerul ușii, pregătită să o deschid și să fac un salt afară. Dacă țip după ajutor, cu siguranță cineva va interveni.

Îmi reglez respirația, numărând metrii până când mașina va plonja în întunericul tunelului.

20 de metri.

10.

5.

Șoferul se uită din nou la mine în oglindă.

— Sunteți în regulă? întreabă el. Păreți puțin cam palidă. Am niște apă aici dacă vreți. Studioul CNN e la doar câteva străzi de îndată ce ieșim de pe pod. Nu mai e mult.

Simt cum aerul iese din mine și mă prăbușesc pe banchetă, împreunându-mi mâinile tremurânde în poală. CNN! Nu Rory! O ușurare amețitoare mă inundă și închid ochii strâns, încercând să nu mă pierd cu firea.

Acesta e prețul abuzului. Mi-a transformat gândirea, mi-a dat-o peste cap, încât nu-mi mai dau seama ce e real și ce nu. În mod logic, realizez că era imposibil ca ei să mă fi găsit atât de ușor. Și totuși, anii în care m-am aflat sub influența lui Rory m-au făcut să-i dau puteri aproape supraomenești. De a vedea unde mă ascund, de a-mi ști fiecare gând și temere, și de a le exploata apoi.

În cele din urmă, mașina prinde viteză și intrăm în tunel. Întunericul este o clipire scurtă, apoi suntem afară în partea cealaltă. Ca prin magie, întregul oraș se înalță înaintea noastră, clădirile de un alb strălucitor lucind în soarele după-amiezii.

— Doamnă Cook? întreabă el din nou, ridicând o sticlă mică de apă.

— Sunt în regulă, spun, și pentru mine, și pentru el.

O știre de ultimă oră: Întrerupem programul nostru obișnuit pentru a v-o aduce în direct pe Kate Lane, din Washington, DC, cu o poveste care tocmai a ieșit la iveală din California. Kate?

Vocile îmi vorbesc în ureche, cu toate că stau singură pe un scaun așezat în fața unui ecran verde. Mai mulți producători și asistenți sunt strânși în jurul unei singure camere de filmat, centrată pe mine, însă lumina roșie, care indică faptul că sunt în direct, rămâne închisă. Lângă ea, un ecran de televizor o arată pe Kate Lane în studioul ei din DC, transmisiunea redându-se direct în casca mea. Încă sunt confuză de la adrenalină, dar temperatura rece din studio mă ajută să mă mai limpezesc. Pe peretele îndepărtat al studioului se află un ceas mare digital, cu un fundal albastru-deschis, care arată ora 01:22 și privesc secundele care se scurg, încercând să-mi potrivesc bătăile inimii cu ele.

La scurt timp după ce am ajuns în studioul CNN, slăbită și tremurând, producătorul mi-a înmânat un iPad cu Kate Lane care suna prin videochat. Putuseră să stea de vorbă cu Danielle, care fusese de acord să trimită înregistrarea la procurorul general al Statului New York. Sursele lui Kate din interiorul departamentului îi spuseseră că ar trebui să primească foarte curând vești cu privire la pașii următori. Charlotte Price fusese, de asemenea, localizată și era dispusă să dea o declarație de îndată ce avocatul ei putea anula contractul de confidențialitate pe care ea îl semnase acum multă vreme.

— Deci, acum depinde de dumneavoastră să vă spuneți povestea, zisese Kate. Să zugrăviți pentru noi o imagine a căsniciei dumneavoastră. Să ne spuneți cum era soțul

dumneavoastră și de ce anume fugiți, adăugase, și expresia chipului ei sugera empatie. Trebuie să vă pregătesc cu privire la ce e posibil să se întâmple de îndată ce vorbiți. Oamenii vor face săpături în viața dumneavoastră. În trecutul dumneavoastră. Vor spune și vă vor spune lucruri odioase, în mod public. Nu va conta de partea cui sunt — a dumneavoastră sau a soțului —, viața dumneavoastră va fi pusă sub un microscop indiferent. Orice alegere pe care ați făcut-o. Orice persoană cu care ați vorbit vreodată. Familia dumneavoastră. Prietenii dumneavoastră. Am obligația de a mă asigura că ați înțeles, înainte de a trece mai departe.

Auzind-o pe Kate rostind exact lucrurile de care mă temusem atâția ani, am ezitat și m-am gândit să dau înapoi. Să las ca dovezile lui Danielle și ale lui Charlie să facă toată treaba. Nimeni nu trebuia să audă detaliile abuzului pe care-l suferisem, pentru a-l pedepsi pe Rory pentru moartea lui Maggie Moretti.

Și totuși, știam că, dacă n-aș face-o, aș fi retrăit momente ca acela de pe pod. N-aș fi niciodată cu adevărat liberă dacă aș fugi să mă ascund în altă parte. Aș fi complice la abuzul lui Rory cât timp aș continua să-l protejez. Lumea nu trebuia să-mi audă povestea, însă eu trebuia s-o spun.

— Înțeleg, i-am spus.

— În direct, în cinci secunde, zice cineva.

— Bună seara, se aude în căști vocea lui Kate, ca și cum se află chiar lângă mine. În ultima oră, avocații lui Rory Cook —, directorul Fundației Familiei Cook și fiu al senatoarei decedate Marjorie Cook —, au primit solicitări de a răspunde la întrebări referitoare la moartea lui Maggie Moretti, de acum 27 de ani, pe o proprietate a familiei Cook. Însă și mai extraordinar este faptul că autoritățile au primit această informație prin soția domnului Cook, despre care se credea anterior că ar fi pierit în accidentul zborului 477. CNN a descoperit că ea este în viață și că locuiește în California. O avem în direct, prin satelit, pentru a discuta despre acuzațiile împotriva soțului ei și de ce a simțit că trebuia să se ascundă. Doamnă Cook, mă bucur să vă văd.

Lumina de pe camera din fața mea se aprinde și regizorul îmi face semn. Mă împotrivesc dorinței de a întinde mâna și a-mi atinge părul, conștientă cât de diferit arăt.

— Mulțumesc, Kate. Mă bucur să fiu aici.

Vocea mea sună pustie în spațiul gol și încerc să rămân concentrată pe monitorul TV care arată un fundal al orizontului orașului San Francisco în spatele meu.

— Doamnă Cook, spuneți-ne ce s-a întâmplat și cum ați ajuns să fiți astăzi aici.

— Acum, că mă aflu aici, îmi dau seama că era inevitabil. Prea mult timp am crezut că doar vocea mea n-ar fi de-ajuns. Că nimeni n-ar vrea să audă adevărul și să-mi sară în ajutor. Însă când aveam cea mai mare nevoie, trei femei au apărut în viața mea. Mai întâi Eva, apoi Danielle și, în cele din urmă, Charlie. Dacă nu ne spunem propriile povești, nu vom prelua niciodată controlul asupra vieții noastre.

Îmi îndrept umerii și mă uit direct în cameră, resimțind teroarea ultimei ore, stresul ultimei săptămâni și teama ultimilor 10 ani, dar toate astea se scurg din mine și nu mai rămâne decât șoapta sfioasă a unei umbre.

— După cum știți, soțul meu provine dintr-o familie foarte puternică, cu resurse nelimitate. Însă ceea ce nu știți este că mariajul nostru a fost unul dificil. Pentru camerele de luat vederi, era încântător și dinamic, însă în spatele ușilor închise, devenea violent, imprevizibil. Lumea ne vedea ca pe o echipă fericită și devotată, însă, sub această spoială, eu trăiam un coșmar. Păstrându-mi secretele. Încercând să fac totul mai bine, să fiu mai bună. Disperată să mă ridic la standardele imposibile pe care soțul meu le stabilise pentru mine, îngrozită atunci când nu puteam. Ca multe alte femei aflate în această situație, eram prinsă într-un cerc vicios al abuzurilor de ani de zile. Speriată ca nu cumva să-l supăr, speriată să vorbesc, speriată că, dacă o făceam, nimeni nu m-ar crede. O astfel de viață distruge un om, puțin câte puțin, până când nu mai poți vedea adevărul în nimic și în nimeni. Mă izolase de toți cei la care m-aș fi putut duce pentru a cere ajutor. Încercasem și înainte să-l părăsesc. Să spun

adevărul despre căsnicia mea. Însă bărbații puternici își fac dușmani puternici și nimeni nu-l voia pe Rory Cook drept dușman. Singura cale de scăpare pe care am putut-o vedea, care nu implica un scandal public sau o bătălie prelungită în instanță, a fost să dispar pur și simplu.

— Într-un accident aviatic?

— A fost o coincidență tragică. Nu trebuia să fiu în acel avion către Porto Rico. Plănuisem să dispar în Canada. O modificare de ultim moment a programului a dat totul peste cap. Dar apoi am întâlnit o femeie la aeroport dispusă să facă schimb de bilet cu mine.

Mă gândesc la oamenii care încă o caută pe Eva și îmi spun replica:

— Din nefericire, a pierit ea în locul meu și îi voi fi pentru totdeauna recunoscătoare fiindcă mi-a dat șansa să scap.

— Spuneți-mi de ce voiați să scăpați.

Mi-l imaginez pe Rory undeva, chemat la televizor pentru a vedea învierea soției sale moarte, furia pulsând în el în timp ce stă, neajutorat, iar eu îi terfelesc reputația.

— Aproape de la început, continui eu, mă certa pentru că râdeam prea tare, pentru că mâncam prea mult sau prea puțin. Pentru că nu-i răspundeam la telefon. Pentru că petreceam prea mult timp stând de vorbă cu o persoană la un eveniment sau pentru că nu vorbeam destul cu o alta. Dacă aveam noroc, asta era tot. Țipete și insulte, urmate de zile de tăcere și priviri glaciale. Însă cam după doi ani de la căsătorie, țipetele s-au transformat în îmbrânceli. Și la scurt timp după asta, în lovituri.

O fotografie umple ecranul din spatele meu, o imaginecu mine și cu Rory plimbându-ne pe plaja din Hamptons. Apăruse mai întâi în revista *People,* apoi devenise repede una dintre cele câteva imagini stocate pe care canalele de știri le foloseau când relatau despre viața privată a lui Rory.

— Această fotografie a fost făcută vara trecută. Puteți vedea doar ceea ce e în cadru — un cuplu plimbându-se pe plajă și ținându-se de mână. Ceea ce nu puteți vedea e tot ceea ce se află dincolo de aparențe. Cât de furios era soțul meu pe mine, cât de strâns

mă ținea de mână, atât de tare, încât inelul mi-a făcut o tăietură pe degetul de alături. Mânecile lungi ascund vânătăile din seara de dinainte, după ce uitasem primul nume al unui vechi prieten de-ai lui Rory. Nu puteți vedea umflătura din ceafă, acolo unde fusesem izbită de perete, sau durerea de cap cumplită pe care am avut-o. Nu puteți vedea cât de pierdută mă simțeam. Cât de singură.

Mă uit în jos la mâinile mele, teama și disperarea pe care le-am simțit în acel moment inundându-mă încă o dată. Cât de mult mi-am dorit să nu fac asta, să nu fiu nevoită să povestesc fiecare lovitură, fiecare umilință, ca un mod de a mă justifica!

Vocea lui Kate se aude încet în urechea mea.

— De ce ieșiți acum și spuneți totul? Ați scăpat. V-ați stabilit în California. Erați liberă.

— N-am fost niciodată liberă. În primul rând, nu aveam identitate și nicio modalitate de a obține una. N-aveam bani. N-aveam o slujbă. Am putut să obțin o slujbă temporară la o firmă de catering, și am ajuns din întâmplare ca imaginea mea să fie postată pe TMZ, obligându-mă astfel să ies azi și să vorbesc despre toate astea.

Mă uit la cameră, cu privirea nemișcată, și îmi imaginez că vorbesc direct cu Eva. O scurtă perioadă, am împărțit aceeași soartă. Am avut aceeași viață. Știu lucruri despre ea pe care nimeni nu le va ști, iar asta te leagă de o persoană, e un fir subțire ca pânza de păianjen care traversează timpul și spațiul. Oriunde voi fi, va fi și ea acolo. Și orice e ea… sper că e departe de aici.

— Dar am simțit, de asemenea, că era nevoie să o onorez pe femeia care a murit în locul meu, zic. Sunt oameni care au iubit-o. Care e posibil să vrea să știe ce i s-a întâmplat. Și ei merită să-și găsească alinarea.

Mă opresc pentru o clipă, gândindu-mă la bucata de hârtie pe care am găsit-o acasă la Eva, încă în buzunarul meu.

— Sunt gata să pășesc dincolo de teamă, îi spun lui Kate. Îmi vreau viața înapoi. *A mea.* Cea care îmi aparține. Soțul meu mi-a furat multe. Mi-a furat încrederea. Mi-a furat stima de sine. Și nu cred că mai merită să fure nimic. De la nimeni.

În cealaltă parte a studioului, ceasul digital arată ora 2:00.
Zero ore rămase.
Sunt liberă.

Claire

New York City
La o lună după accident

Nu fusesem niciodată în casa de pe Fifth Avenue când era atât de goală. Era mereu cineva aici, gătind sau făcând curățenie, programând întâlniri, stând de pază în fața biroului lui Rory. Însă în urma interviului meu de la CNN și a investigației ulterioare a Curții Supreme, referitoare la implicarea lui Rory în moartea lui Maggie, toată lumea fusese concediată. Camerele sunt tăcute și mă simt ca o fantomă, mergând pe aceeași rută pe care obișnuiam s-o iau în peregrinările mele de la miezul nopții. Poate chiar sunt o fantomă care s-a întors să bântuie viața pe care a lăsat-o în urmă și să descopere că totul s-a schimbat.

La început, povestea s-a conturat încet, în timp ce avocații lui Rory s-au zbătut să apere acordul de confidențialitate. Însă după ce a pierdut, o mulțime de informații au inundat mass-media, apărând ceva nou aproape în fiecare zi: cearta pe care Rory și Maggie o avuseseră în noaptea când ea murise, cum se terminase totul, ea căzând inconștientă la baza scărilor, Rory precipitându-se pentru a se salva de ceea ce credea că făcuse. Cum Rory condusese direct la apartamentul lui Charlie, la doar câteva străzi distanță de al lui, aflat în West Side. La momentul respectiv, ea încercase să-l ajute. Crezuse povestea pe care i-o spusese el: o căprioară care-i ieșise în cale în drumul înapoi spre oraș, mașina pe punctul de a intra într-un șanț, un unghi mort care îl zăpăcise complet. Până când vestea morții lui Maggie ieșise la iveală. Charlie, care era tânără și îndrăgostită de Rory și sperase odinioară că Rory o va părăsi pe Maggie pentru ea, începuse să se alarmeze. Când începuse să pună întrebări, tatăl lui Rory o plătise pentru a păstra tăcerea, apoi îi trântise un acord de

confidențialitate dezavantajos pentru ea, dar care garanta tăcerea ei.

Ani de zile, încercase să lase totul în urmă, până când zvonurile referitoare la candidatura lui Rory pentru Senat ieșiseră la suprafață. Charlie nu mai era o tânără speriată, de 20 de ani. Asemenea multor altora, se plictisise să vadă cum bărbații puternici nu erau niciodată trași la răspundere, zicala *așa sunt băieții* devenind o armură impenetrabilă, scutindu-i de vinovăție.

Mass-media avusese o zi plină. Revăzuse evenimentele din vara în care murise Maggie Moretti, retipărind articole vechi, informații la zi, intervievându-i din nou prietenii, de data aceasta adăugând-o pe Charlie și relația ei cu Rory, care se suprapunea pentru câteva luni cu cea pe care o avea cu Maggie. Toată lumea dorea să știe mai multe despre triunghiul amoros, să privească în fiecare cotlon și să vadă ceva nou. Să fie cea mai nouă știre servită pe Twitter.

Am încercat să rămân în afara reflectoarelor, însă Kate Lane avea dreptate. În prima mea săptămână de după interviul la CNN, am apărut pe coperta revistei *People*, din profil, cu părul revenit la culoarea inițială, și cu titlul „Reînviată".

Cu toate că majoritatea oamenilor au fost înțelegători, ezitând de ani de zile în privința implicării lui Rory în moartea lui Maggie, au fost alții care m-au atacat cu răutate, punând la îndoială caracterul meu, numindu-mă oportunistă, soție răzbunătoare, hotărâtă să distrugă tot ce construise familia Cook. Învinovățindu-mă pentru faptul că Fundația Familiei Cook era acum investigată de Procurorul General al Statului New York pentru acuzații referitoare la utilizarea necorespunzătoare a bunurilor caritabile și tranzacții nepotrivite, pentru propriul beneficiu.

Cu ajutorul documentelor, avocații meu au putut să mă protejeze de riscurile juridice, iar acum sunt liberă să părăsesc statul. New Yorkul nu mai este casa mea. Abia aștept să mă întorc în California și să mă țin departe de acest circ.

Intru în biroul meu, unde teancuri de cutii sunt aliniate pe lângă pereți. Înarmată cu o listă foarte precisă și având la

dispoziție un interval limitat de timp, aprig negociat de avocații mei, sunt aici pentru a lua ceea ce-mi aparține. Hainele mele. Bijuteriile mele. Lucrurile mele personale. Privirea îmi cade pe fotografia mamei și a lui Violet, aflată pe perete, iar de data aceasta o dau jos și o așez alături de celelalte lucruri pe care urmează să le iau cu mine. Îmi las ochii să zăbovească pe zâmbetul surorii mele, pe gropița din obrazul stâng, pe soarele care îi strălucește în părul spulberat de vânt, făcându-l să pară de aur. Amintirile mi se par dulci acum, nu mai simt durerea ascuțită de care am fugit atâția ani.

Iau în mână o statuetă de vreo 15 centimetri, un Rodin original pe care l-a cumpărat Rory anul trecut, și mă gândesc la câți bani aș obține dacă l-aș vinde. Însă statueta nu e pe lista mea. În afară de propriile lucruri, toate bunurile noastre comune sunt poprite, cu toate că sunt foarte puține pe care să le vreau sau de care să am nevoie în noua mea viață, în Berkeley.

Kelly m-a ajutat să-mi găsesc un apartament. Am sunat-o la câteva zile după interviul de la CNN, după ce mă întâlnisem cu avocații și începusem lungul proces de dezvăluire a tot ce făcusem.

Până la momentul respectiv, eram în topul oricărui post și al oricărei emisiuni de știri.

— Doamne Sfinte, Eva, zisese ea, apoi își revenise. Scuze! Presupun că ar trebui să-ți spun Claire.

Am zâmbit și m-am așezat pe patul camerei de hotel pentru care plăteau avocații mei, epuizată de orele întregi de depoziții. Aveam să fiu aici alte câteva zile, apoi trebuia să mă întorc la New York pentru a încheia totul. Mi-o imaginam pe undeva prin campus, cu rucsacul plin de cărți, oprindu-se pe una dintre aleile umbrite care traversa campusul, ca să răspundă la telefon.

— Îmi pare rău că te-am mințit.

— Nu. Mie îmi pare rău că slujba de care ți-am făcut rost a declanșat nebunia aia…

— Oricum s-ar fi întâmplat în cele din urmă, într-un fel sau altul. Viața pe care încercam s-o trăiesc nu ar fi dus nicăieri, am spus, după care mi-am dres glasul. Ascultă, ai zis că ai putea să

mă ajuți să găsesc un loc unde să stau? După ce toate astea se termină, chiar mi-aș dori să stau în Berkeley.

— Lasă-mă să dau câteva telefoane și te sun înapoi, mi-a spus ea.

Apartamentul se afla pe o stradă îngustă care urca dealul din spatele stadionului de fotbal, la ultimul etaj al unei construcții înguste de lemn, adăpostită între copacii falnici din canionul Strawberry. Proprietăreasa, doamna Crespi, era o prietenă de-ale mamei lui Kelly și fusese mai mult decât încântată să mi-l închirieze. Mă avertizase că parcarea putea fi o problemă în zilele cu meciuri și că sunetul salvelor de tun pe care le trăgeau după eseuri putea fi înspăimântător la început. Neavând nici măcar 80 de metri pătrați, era ca o căsuță în copac. Kelly a oftat lângă mine și a zis:

— S-ar putea să te gândești la aprovizionarea cu alimente. Nu-mi pot închipui că poți căra ceva mai greu decât o poșetă până aici, sus.

— Am trei chiriașe, femei de carieră ca tine, zise doamna Crespi. Iau 1 500 de dolari pe lună, însă asta include toate utilitățile. Dacă te hotărăști să-l închiriezi, voi avea nevoie de chiria pe prima și pe ultima lună pentru depozitul de garanție. Și mobila poate rămâne, deoarece este dificil să bagi și să scoți lucruri aici. Aș putea apela la o firmă profesională de curățenie, dacă vrei.

Avocații mei negociaseră o sumă lunară, cu toate că nu era mult. Va trebui să-mi vând toate bijuteriile și să-mi găsesc o slujbă, însă abia așteptam șansa de a fi pe cont propriu. De a-mi câștiga singură existența.

— Este în regulă, am zis, intrând în spațiul pentru camera de zi și bucătărie.

Era o locuință mică, dar faptul că aproape întreaga parte de vest a camerei era din sticlă făcea ca spațiul să pară mai mare. O canapea verde-cenușie era așezată în fața ferestrei, cu un mic televizor montat pe un suport lângă ușa de la intrare. În spatele nostru, o bucătărie micuță, cu un blat pentru pregătirea hranei și un frigider. Dincolo de ea se afla un hol scurt care ducea către o baie și un mic dormitor.

M-am dus la fereastră. O pătură verde formată de vârfurile copacilor cobora dealul, cu clădirile universității înghesuite între ei, strălucind asemenea unor comori pe jumătate îngropate în soarele după-amiezii târzii. Dincolo de asta, golful San Francisco scânteia, soarele făcând ca orizontul orașului și podul, aflate în depărtare, să pară niște siluete.

— Îmi place, am zis, întorcându-mă cu fața spre Kelly și doamna Crespi.

Un zâmbet a luminat chipul ridat al doamnei Crespi.

— Mă bucur atât de tare!

A deschis dosarul pe care-l ținea în mână și mi-a înmânat un contract de închiriere.

— Te poți muta oricând ești pregătită.

Mă uit la hârtii și zâmbesc.

— Sunt pregătită acum, am zis și m-am întors din nou către priveliște.

— Vrei să strâng tot din baie sau vrei să te uiți tu prin sertare?

Petra stă în pragul ușii biroului meu și mă întorc spre ea, abandonând cutia în care sortez lucruri. Când mă întorsesem la New York, ea fusese cea care mă luase de la aeroport. Așteptase până când ne așezaserăm în siguranță pe bancheta din spate a limuzinei pe care o închiriase înainte de a se duce totul de râpă.

— Chestia asta pare un vis, zice ea printre lacrimi. Când am văzut că avionul s-a prăbușit…

Ea nu mai continuă și își apăsă degetele pe pleoape, trăgând cu putere aer în piept.

— Și când ai apărut la CNN și ai vorbit despre nenorocitul ăla…

Se pare că nu-mi notasem greșit numărul ei de telefon.

— L-am deconectat, explicase Petra când o întrebasem de ce nu funcționase. După ce am vorbit cu tine la aeroport, mi-am făcut griji că era posibil ca Rory să vrea să afle cui îi aparținea telefonul. Așa că mi-am luat altul nou. Dar apoi știrea că…

Ea ridicase din umeri, incapabilă să mai continue, lacrimile curgându-i din nou pe obraji.

Închid capacul unei cutii, apoi trag o alta spre mine.

— Strânge tot, îi răspund. Loțiunile și fardurile sunt scumpe. Ar fi o prostie să le arunc.

— Eu tot cred că ar trebui să stai aici, zice Petra. Asta e casa ta și ai dreptul la ea. Poate că nu la tot ce conține.

Aruncă o privire spre statueta de Rodin.

— Dar ar trebui să lupți pentru ceea ce-i al tău.

— N-o vreau, zic, întorcându-mă spre cutie și închizând-o. N-am nevoie de tot spațiul ăsta.

— Nu e vorba de spațiu, protestează Petra. E vorba de ceea ce-ți aparține.

— Atunci o vom vinde și voi primi jumătate din bani.

— Vreau să stai la New York.

Mă îndrept spre ea și o îmbrățișez.

— Știu, zic, retrăgându-mă. Dar știi de ce nu pot. Trebuie s-o iau de la capăt într-un loc nou. Ar trebui să vii în California. Lumina, aerul… sunt diferite acolo. Ți-ar plăcea. Petra pare sceptică.

— Mai bine aș termina cu baia aia. Aproape că nu ne-a mai rămas timp.

Ea pleacă și eu deschid ultima cutie, sortând-o la repezeală, aruncând aproape tot. Banii din vânzarea bijuteriilor îmi vor da timp să-mi explorez opțiunile în California. Poate voi continua să lucrez la evenimente împreună cu Kelly. Sau mă voi întoarce la școală. Mă imaginez luând trenul rapid până la San Francisco, lucrând poate la un muzeu acolo, ieșind la cină cu prietenii pe care sper să mi-i fac în cele din urmă.

După ce terminasem interviul la CNN, agentul Castro mă dusese înapoi acasă la Eva pentru a-i povesti acestuia despre timpul petrecut în casa ei. Nu știam ce i-aș putea spune mai mult, în afară de ceea ce știa deja. ADN-ul Evei fusese trimis la Siguranța Zborurilor și așteptam să vedem dacă se potrivea cu rămășițele pe care le recuperaseră până acum.

— E posibil să nu aflăm niciodată, a zis el. Mi s-a spus că există numeroase motive pentru care e posibil să nu se fi aflat la locul tău. Poate a făcut schimb cu cineva sau poate impactul prăbușirii a făcut să fie aruncată din epavă și purtată de curent. Dacă lucrurile stau așa, e posibil să nu-i recuperăm niciodată trupul.

A ridicat din umeri și s-a uitat pe fereastră, ca și cum răspunsul la ceea ce i s-a întâmplat Evei ar fi putut să se afle undeva acolo, vizibil doar pentru el.

— Ce s-a întâmplat cu traficantul de droguri?

— Dex, a precizat agentul Castro. Cunoscut și ca Felix Argyros sau Fish. Avem o pistă împotriva lui, care ne duce în Sacramento.

Un agent a trecut prin camera de zi, ducând aragazul de voiaj al Evei vârât într-o pungă de probe din plastic transparent.

— Trebuie să fi fost tare disperată când a ales să trăiască așa.

— Cred că Eva ar spune că viața asta a ales-o pe ea, a oftat agentul Castro. Era o persoană greu de ghicit. Nu prea sunt sigur că am înțeles-o vreodată. Dar cu toate că a fugit, tot a încercat să facă ce trebuie. Ce a lăsat în urmă va fi crucial pentru incriminarea lui Fish.

— Pare o persoană complicată, am zis.

— Era. Însă am plăcut-o. Îmi doresc să fi putut face mai mult pentru ea.

N-am spus ce gândeam, că Eva nu avea nevoie de nimeni. Se descurcase destul de bine de una singură.

Ridic un morman de haine și îl duc în camera de zi, așezându-l peste celelalte lucruri pe care le voi lua cu mine. Verific ora. Mai avem aproximativ 30 de minute. O aud pe Petra închizând sertarele în baia de la etaj, bombănind ceva doar pentru ea, și zâmbesc.

Aproape că am terminat treaba aici și pornesc spre holul care duce în biroul lui Rory, unde mă opresc ca să arunc o privire înăuntru. A fost golit complet. Biroul lui, al lui Bruce, chiar și cărțile de pe rafturi au dispărut, toate confiscate de procurorul general. Mă duc până la rafturile goale, întind mâna și apăs butonul, iar sertarul de dedesubt se deschide. Așa cum am bănuit, e gol.

Aud pe cineva descuind ușa de la intrare și îmi îndrept spatele, simțindu-mă vinovată, pentru că n-ar trebui să mă aflu aici. Însă e Danielle. Ea se oprește în pragul ușii când mă vede.

— Cauți fantome? mă întreabă ea.

— Ceva de genul ăsta, zâmbesc eu.

Danielle mă așteptase când mă întorsesem prima oară în casa din oraș. Mă condusese în bucătărie și îmi făcuse o cană de ceai. După ce ne așezaserăm una în fața celeilalte la insula din mijlocul bucătăriei, îi pusesem în cele din urmă întrebarea care mă sâcâia încă de la primul ei mesaj.

— De unde ai știut unde să mă găsești?

Ea a schițat un mic zâmbet trist.

— Eva a fost una dintre prietenele mamei mele.

A luat o înghițitură din ceaiul ei și mi-a relatat povestea unei prietenii neobișnuite dintre două femei — una care crezuse că nu merita să fie iubită și cealaltă care încercase atât de tare s-o iubească.

— Cu toate că n-am cunoscut-o decât puțin, simțeam că ascunde ceva. Avea o latură care părea periculoasă.

Danielle și-a pus cana pe blat și a urmărit cu degetul un model în marmură.

— Dar mama i-a fost devotată. A jurat că Eva era o persoană bună, care trebuia să știe că cineva credea în ea, a zis ridicând din umeri.

— Însă asta tot nu explică cum ai știut să mă suni pe telefonul ei.

— Era acasă la mama în New Jersey în seara de dinaintea călătoriei la Detroit. Probabil că a tras cu urechea la conversația pe care am avut-o cu mama, pentru că, după aceea, am surprins-o căutând pe Google fotografii cu tine. Am fost îngrijorată că va încerca, cumva, să te aleagă drept victimă.

Danielle a scuturat din cap, ca și cum gândul acesta o jena.

— Ce face mama ta?

Danielle s-a uitat spre camera de zi, unde soarele se strecura pe ferestrele înalte, răspândind petice de lumină pe parchet.

— Nu prea bine, a zis ea. E greu pentru ea să se împace cu gândul că Eva chiar nu mai e. Că, dacă Eva ar fi urmat pur și simplu planul pe care-l făcuseră amândouă și s-ar fi întors la Berkeley, ar fi încă în viață.

Am luat o înghițitură de ceai fierbinte de mușețel, lăsând aroma să mi se răspândească în gură, știind că nu i-aș putea spune niciodată lui Danielle sau mamei ei despre ceea ce credeam că i s-a întâmplat cu adevărat Evei. Voi lăsa la latitudinea Evei să ia legătura cu ele, dacă și când va dori.

— Faptul că Eva m-a căutat pe mine pe Google n-ar fi fost suficient să știi unde să mă cauți.

— A fost acel video, a precizat ea. Erai acolo, în orașul Evei, cu părul asemănător cu al Evei și…

Danielle a făcut o pauză.

— Mi-am încercat norocul. Am căutat numărul Evei în telefonul mamei și am sperat că vei răspunde când am sunat.

Danielle și-a înclinat capul, răsucind încet cana în mâini. Când a ridicat din nou privirea, ochii ei erau umezi de lacrimi.

— Trebuia să fac ceva, după toți anii în care am tăcut, a mărturisit oftând profund. Credeam că dacă ai o activitate, un program, te pot oarecum proteja. Credeam că dacă mă străduiam mai mult, poate că el n-ar mai fi avut motive să fie furios.

Am întins mâna peste insulă și mi-am lăsat-o peste mâna ei.

— M-ai ajutat când a contat cel mai mult. Mai mult decât aș fi sperat vreodată.

Ea mi-a strâns mâna, un fel de părere de rău mută. Târziu, însă nu prea târziu.

Sunetul slab al unei sirene pătrunde prin sticla groasă a ferestrei din biroul lui Rory. Mă uit în jurul meu prin cameră, încercând să-mi imaginez după-amiaza în care Danielle a făcut înregistrarea salvatoare și unde era posibil să-și fi lăsat telefonul pentru a surprinde conversația.

— O ultimă întrebare, zic. Cum de ai știut să înregistrezi acea conversație și nu alta? Știai despre ce vor vorbi?

Danielle merge prin cameră și își trece degetele peste spătarul unui scaun.

— Tocmai văzusem videoul cu tine la acel eveniment și, cu toate că domnul Cook nu mi-a spus niciodată nimic despre asta, călătoria lui neașteptată la Oakland m-a făcut să cred că și el îl

văzuse. Speram să înregistrez o conversație despre planurile lor de a te găsi, să-ți dau o idee unde și cum vor căuta. Habar n-aveam că voi obține ceva cu mult mai folositor.

— A fost un lucru incredibil de curajos și de stupid din partea ta.

— Exact asta a zis și mama, zâmbește Danielle, după care își verifică ceasul de la mână. Mai bine să terminăm aici. Aproape că s-a scurs timpul.

Închid sertarul cu un clic discret și o urmez pe Danielle în camera de zi unde împachetăm ultimele lucruri.

Petra intră în cameră chiar în momentul în care trag fermoarul genții.

— Gata? ne întreabă.

Arunc o ultimă privire prin cameră. Covoarele groase, mobila scumpă, toate acestea fără sens pentru mine acum, și le zâmbesc amândurora.

— Gata, zic.

Epilog

Aeroportul John F. Kennedy, New York
Marți, 22 februarie
Ziua accidentului

Mă las în jos lângă tunelul de acces, ca să adun lucrurile împrăștiate din geanta lui Claire, singura mea priveliște fiind pantofii celor care stau la rând în jurul meu; bag totul înapoi în geantă, cu excepția telefonului meu cu cartelă. Pe care îl ridic la ureche.

Planul meu e simplu. Mai întâi, mă voi retrage într-o parte, ca și cum am nevoie să mă sprijin de perete ca să-mi țin echilibrul. Apoi o să mă îndepărtez de coada de călători care privesc în față. După aceea o să fie simplu să o iau în altă direcție, ca și cum am o treabă de făcut.

Sunt gata să vorbesc la telefonul meu mut, să mă lansez într-o altă conversație falsă — poate ceva urgent, care solicită puțin spațiu, puțină intimidate, când cineva zice:

— Doamnă, sunteți în regulă?

Vocea vine de deasupra mea, din spatele mulțimii de călători care îmi blochează vederea. Un alt agent de îmbarcare apare și mă ridic încet în picioare, genunchii trosnindu-mi.

— Mi-a căzut geanta, explic, punând-o înapoi pe umăr și simțind tremurul ușor al unei uși care se închide.

O șansă ratată.

— Urmează să fiți scanată pentru acest zbor, așa că va trebui să rămâneți la rând, zice agentul.

Mă așez la locul meu, în fața unor femei care se plâng că au așteptat prea mult, panta tunelului de acces ajutându-mă să înaintez. Undeva, Claire e deja în aer, zburând spre California, și tresar simțindu-mă vinovată. Nu pentru minciunile pe care i le-am spus, ci pentru că ar fi trebuit măcar s-o previn să fie atentă.

Pe măsură ce rândul pentru îmbarcarea în avion înaintează, mă întreb dacă ar fi fost posibil să fim prietene dacă aș fi cunoscut-o pe Claire în circumstanțe diferite. Mi se pare greșit să fiu ultima persoană cu care a vorbit înainte să dispară, să fiu singura persoană din lume care știe ce i s-a întâmplat și totuși să nu știu nimic important despre ea. Pe cine iubește. Ce contează pentru ea sau în ce crede, atunci când trebuie să creadă în ceva. Care au fost mai clar circumstanțele care au făcut-o să îmbrățișeze această opțiune unică și totodată cumplită.

Avem un lucru în comun. Fiecare e destul de disperată încât să riște. Să lase totul în urmă. Nu e important doar ce ne-au făcut alții — Dex, soțul lui Claire —, ci este de vină și sistemul care susține că femeile nu sunt demne de încredere, că nu sunt indispensabile. Că adevărurile noastre nu contează în raport cu cele ale unui bărbat.

Încerc să-mi limpezesc mintea. Să mă concentrez la ceea ce urmează să fac. Liz o să fie îngrijorată dacă nu o sun, așa cum i-am promis, însă așa trebuie să fie. Când Castro va sosi în pragul ușii ei, Liz trebuie să poată spune cu încredere că m-am întors să fac ce trebuie.

Poate peste câteva luni, Liz o să primească un mic pachet prin poștă. Un ornament de Crăciun — fără felicitare, fără expeditor — din ținuturile cu viță-de-vie și struguri copți ale Italiei sau de pe străzile aglomerate ale Mumbaiului. Și va înțelege că-mi pare rău. Că sunt fericită. Că, în cele din urmă, m-am iertat.

De îndată ce mă îmbarc, voi cere să mi se schimbe locul de lângă culoar cu cel de la geam. Vreau să văd lumea — priveliștea sa largă întinzându-se sub forma unui arc grațios dedesubtul meu — și să mă imaginez pe mine în ea. Adevăratul meu sine, persoana aceea despre care Liz m-a convins că aș putea fi.

Sper că atunci când avionul va decola, voi zbura către soare, lumina acestuia fiind atât de strălucitoare, încât va arde și ultimele vestigii din tot și din toți cei pe care-i las în urmă. Că mă va duce înainte, mai sus decât am fost vreodată, deasupra fricii și a minciunilor, smulgând o pagină plină de greșeli, fragmentele acesteia împrăștiindu-se în urma mea asemenea unor confetti.

Și, în locul său, voi crea o nouă viață clădită din frânturi de amintiri — unele adevărate, unele fantezii dorite de o fetiță care

niciodată nu și-a găsit locul —, clădită cu noroc și cu grinzi mari de recunoștință care susțin totul laolaltă.

Poate, într-o zi, voi visa la viața mea din Berkeley. Nu cea pe care am trăit-o, cu zonele sale întunecate și umbrele înșelătoare, ci cea pe care mi-o închipuiam cu ani în urmă, într-un pat îngust deasupra unei biserici prăfuite din San Francisco. Voi vizita din nou potecile scăldate în lumină ale canionului Strawberry, sus, deasupra vechiului stadion, cu panorama unui oraș care pare să se înalțe chiar din golf. În mintea mea, voi merge pe aleile campusului, care șerpuiesc printre arborii de sequoia, voi mirosi scoarța udă și mușchiul moale de sub tălpile mele, voi asculta șuvoiul de apă rostogolindu-se și căzând peste pietre.

În fața mea, rândul începe din nou să se miște, spațiul lărgindu-se între oameni, permițându-mi să respir mai ușor. Orice a fost greșit a fost reparat și pot simți cum toată lumea din jurul meu se relaxează, gândindu-se anticipat la vacanța care-i așteaptă pe toți la capătul zborului de patru ore către sud.

Pe măsură ce înaintez pe culoarul de acces, mă simt ca și cum aș renunța la vechiul sine, bucată cu bucată, devenind mai ușoară când o să urc în avion. Destul de curând, e posibil să nu mai cântăresc nimic. Un hohot de râs se înalță, ușor și proaspăt, fără să poarte nimic din balastul pe care îl car de obicei. În acest moment, am tot ce mi-am dorit vreodată. Și, pentru prima oară, pentru singura oară, e de-ajuns. Îmi ridic geanta mai sus pe umăr și ating partea exterioară a avionului, pentru noroc, în momentul în care păşesc peste prag, și nu mai privesc înapoi.

Mulțumiri

Recunoștința mea profundă se îndreaptă mai întâi spre familia de la Sourcebooks: publicista și campioana într-ale cărților Dominique Raccah; editoarea mea genială, care m-a încurajat, Shana Drehs; echipa de marketing și promovare (inclusiv Tiffany Schultz și Heather Moore); departamentele de artă și producție pline de oameni talentați (Heather Hall, Holli Roach, Ashley Holstrom, Kelly Lawler și Sarah Cardillo); și formidabila echipă de vânzări. A fost o bucurie să vă cunosc pe toți: Cristina Arreola, Liz Kelsch, Kay Birkner, Todd Stocke, Margaret Coffee, Valerie Pierce și Michael Leali. Mulțumesc că ați avut grijă de cartea mea și că ați făcut-o cunoscută. Este adevărat! Cărțile schimbă vieți, însă și voi.

Mulțumesc din inimă iubitei mele impresare, Mollie Glick, care a fost alături de mine în timp ce m-am luptat să dau viață acestei cărți și care a crezut în romanul meu și în mine. Și le mulțumesc nenumăratelor ei asistente (Sam, Emily, Julie, Lola…) care au citit cartea și m-au ajutat spunându-mi părerea lor.

Mulțumesc echipei mele de drepturi de autor, care a prezentat cu entuziasm *Ultimul zbor* lumii întregi. Și impresarilor mei de film, Jiah Shin și Berni Barta, mulțumesc pentru promovarea acestui proiect la Hollywood. Profunda mea apreciere se îndreaptă și către publicista mea, Gretchen Koss, de la Tandem Literary, nu doar pentru geniul ei în marketing și promovare, ci și pentru susținerea ei avizată. Nu e nimic mai frumos decât să primești un e-mail de la Gretchen în care îți scrie: „Nu-ți face griji în legătură cu nimic. Mă ocup eu de tot“.

Ultimul zbor n-ar fi ceea ce este astăzi fără sprijinul partenerelor mele de scris Aimee și Liz. Amândouă ați citit nenumărate versiuni ale acestei cărți și ați văzut chiar de la început ce încercam să spun. Vă ador pe amândouă. Recunoștința mea specială se îndreaptă și către geniala editoare independentă

Nancy Rawlinson care m-a ajutat să împing *Ultimul zbor* pe ultima sută de metri, reușind s-o finalizez.

Vă mulțumesc cititoarelor și prietenelor mele beta: Amy Mason Doan, Helen Hoang, Julie Carrick Dalton, Lara Lillibridge, Robinne Lee, Jennifer Caloyeras. Toate mi-ați spus: „Ai ceva aici. Continuă!“

Mulțumesc prietenului meu de o viață Todd Kusserow pentru că mi-a vorbit despre anchetele privind traficul de droguri, despre telefoanele cu cartelă, și mi-a explicat cum o persoană poate obține acte de identitate impecabil falsificate. Mi-au plăcut conversațiile noastre, schimburile noastre de mesaje… Te ador! Îți mulțumesc, John Ziegler, care m-ai ajutat să întorc pe toate fețele informațiile despre aeroporturi și transportul aerian. Toată această carte are la bază posibilitatea ca două persoane să poată face schimb de bilete la poarta de îmbarcare, și John m-a ajutat să lămuresc asta. Recunoștință Gloriei Nevarez, administrator la West Coast Conference și prietenă veche de glume, pentru că mi-a lămurit în ultimul minut niște detalii foarte importante despre campionatul de baschet NCAA. M-a făcut să-mi dau seama cu tristețe cât de departe în timp este perioada petrecută de noi la Berkeley, motiv pentru care nu-mi mai puteam aminti singură detaliile respective.

Mulțumiri lui Kate Lane, pentru talentul și implicarea cu care a făcut recenzia de carte pe Instagram, și pentru că m-a lăsat să-i menționez numele în carte, precum și pentru sprijinul său susținut cât timp am scris *Ultimul zbor*. Sper că am portretizat pe cineva la fel de deștept și la fel de încântător precum este ea. Asigurați-vă că o urmăriți pe @katelynreadsbooks, pentru că are cele mai bune recomandări de carte. Și sincera mea recunoștință tuturor susținătorilor online de carte — grupurile Facebook și Bookstagrammers, pasionați de citit, susținători ai autorilor. Faceți ca treaba noastră de a ne promova cărțile să fie mult mai ușoară și mai distractivă.

Mulțumesc părinților mei, al căror sprijin m-a făcut să am timpul și spațiul de a scrie și de a publica o a doua carte. Și

copiilor mei, Alex și Ben, care continuă amândoi să mă inspire și să mă uimească. Vă iubesc!

Și, în cele din urmă, mulțumesc Universității California, Berkeley, un loc pe care-l țin aproape de inima mea, și prietenilor pe care mi i-am făcut acolo (mă uit la voi, Joan Herriges și Ben Turman). Mi-a plăcut să revăd timpul petrecut la Cal și să portretizez pe hârtie ce îmi place cel mai mult. *Go Bears!*